

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2084

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης Κρήτης, Ἀριάδνης μάρτυρος

† ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ, † ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία τῶν δύο συγχρόνων προμάχων
τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν Στρατευομένην Ἐκκλησίαν

Τοῦ κ. Χρήστου Κων. Λιβανοῦ

πιστοί Μητροπολίτου πρ. Φλωρινής Αυτοσυνήτου Καντηναίου και ενός έτους από την κοίμησή του γνησιωτέρου πνευματικού του τέκνου, τοῦ ἀειμνήστου θεολόγου και ἀγωνιστοῦ και ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Νικολάου Σωτηροπούλου. Τριακόσιες ἐξήντα πέντε ἡμέρες ἔχει τό ἐτος. Καί ὅμως ὁ Θεός ἐπέλεξε τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιὰ νὰ καλέσῃ, μὲ διαφορά τεσσάρων ἔτων, καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωτισμένους δούλους τοῦ κοντά τοῦ καὶ τὰς αὐτὰς ἀναπαύσει ἀπὸ τοὺς κόπους, τῆς ἀσθένειας, τῆς θλίψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς διωγμοῦς, ποὺ ὑπέστησαν γιὰ τὸ νομὰ τοῦ καὶ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο μαρτυρία αὐτὴ ἐν μέσῳ μιᾶς γε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΑΠΟ ΕΛΠΙΣ ΕΓΙΝΕΝ ΑΠΕΙΛΗ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7^ην ΣΕΛ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7^η ΣΕΛ.

Το πρόσφατο 23ο Διεθνές Οικουμενικό Συνέδριο για την Ορθόδοξη Πνευματικότητα διεξήχθη στην κοινότητα Bose μεταξύ 9ης και 12ης Σεπτεμβρίου με θέμα «Έλεος και συγχώριση». Ως γνωστό η αυτοκαλούμενη «μοναστική» κοινότητα του Bose (Monastero di Bose, όπως αυτοποκαλείται), είναι μία οικουμενική κοινότητα. Στην πραγματικότητα, με βάση το Βατικάνειο «Κώδικα Κανονικού Δικαίου», είναι μία «δωτική ένωση πιστών» (Associazione private di fedeli) (άρθρα 114, 116, 117 και 322). Σκοπίμως προς τα έξω παρουσιάζεται ως «μοναστική» κοινότητα. Η οικουμενικότητα αυτή κοινότητα αποτελεί μία μεική κοινότητα, από άνδρες και γυναίκες.

Την έχει ιδρύσει ο παπικός Enzo Bianchi το 1965. Ο παπικός Enzo Bianchi, της οικουμενικότητας αυτής κοινότητας, καλείται «ηγούμενος». Ο Enzo Bianchi είναι γνωστός από την αρθρογραφία του στις Ιταλικές εidenσιογραφικές εφημερίδες, La Stampa, Avvenire, La Repubblica, Famiglia Cristiana, καθώς και στις Γαλλικές Croix και LaVie.

Αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία τῶν δύο συγχρόνων προμάχων
τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν Στρατευομένην Ἐκκλησίαν

σασμένο, κήρυγμα ἐλεγκτικό, κήρυγμα ποὺ κα-
λεῖ τοὺς ἀνθρώπους σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή
σὸ Θεό.

στὸ παρὸν ἄρθρο μας, ποὺ ἐξήσαν σὴν ἐποχὴ
μας καὶ κράτησαν ὡς καλὸς ἀξιωματικὸς ὁ
πρῶτος καὶ ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ὁ δεῦτερος τῇ σημαίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας

λύτερό της μέρος στὰ χέρια τῶν
Φράγκων. Ἡ ἐκφράγκευση τῆς χρι-
στιανικῆς Δύσεως ὁλοκληρώθηκε
τὸν 14^{ον} αἰῶνα, ὅταν καὶ ὁ ἐπισκο-
πικὸς θρόνος τῆς Παλαιᾶς Ρώμης
περιήλθε στὰ χέρια τους, μὲ τὴν

ανάδειξη του πρώτου Φράγκου Πάπα (1046). Ἐπὶ δύο ὅμως ἤδη αἰῶνες οἱ Φράγκοι εἶχαν ἐπιβάλει κυριολεκτικὰ μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς τὸ δικό τους τρόπο ζωῆς καὶ μεταβάλλει ριζικὰ τὴν εἰκόνα τῆς δυτικῆς εὐρω-

Μακάρι νά ἐπιστρέψουν οἱ ἄνθρωποι στό Θεό χωρίς δραστικά καί ἐπώδυνα μέτρα. Νά συναισθανθοῦν ὅτι ἡ πορεία τους ὀδηγεῖ πρὸς τὴν καταστροφή καί ὄχι πρὸς τὴ σωτηρία.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Είναι μεγάλη η ζημία που προκαλεί στο λογικό παιχνίδι του Χριστού η σιωπή των ποιμένων και η αμνηστία των επισκόπων. Σ' μία τέτοια όψη του λυκού βαρσέξ έχουν εισέλθει από παντού και καταστραφάρσσουν τα λογικά πρόβτα ψηφιστάς νόμους άθεους άλλους και επικινδυνούς, που προποττα αναγινώδουν τρόπους ζωής και ήξη άναρμόστια για μία κοινωνία που θέλει να άλγετα ανθρώπινη και λογική και από αυτούς που θά άποκρούσαν να άντιπρόστειουν δέν άνθρωπ, για να προστατείουν τον καταπτανημένο αλλά και πάλι καταπτασάνη Έλληικό Λαό. Για άυτό το έλογικό σωμα ήξη υποκρέωστ να άνθρωπ, να όχησθί ττα τα παλαία κόμματα που βριόσκονται σήμμερα στήν Βουλή, χωρί κανενός έξαιρουμένου εκτός Βουλής ως τώς μόνους άπείσους τήν ήτή κατασπαση που ήξη πειριέβη η Πατρίδα μας. Συνειδητίζ η άσυνειδητ οι πολιτικοί κατεύθυναν τήν Έλλάδα ένα άίώνα τώρα μακριά από τον Ανατολικό Ρωμαίικό πολιτισμό, τον πολιτισμό των πατέρων μας και μός άδολήσσαν στήν Φράγκική Δύση και στον άείσημο που άτή πη άβουέι. Σ' μία παγκοσμιοποιημένη, πολυπολιτισμική κοινωνία, μέ άπώττωτερο σκοπό τήν παγκόσμια κυβέρνηση που άυτοί προστοίμαζον, και που δέν κρύβει κανείς, ήξη άυτό έπί άνή ανάγκη να ψηφισουμε άνθρώπους και σχήματα που έχουν μέσα τους Χριστό και Έλλάδα αλλά και η Έκκλησία μας, όπως στήν τουργκρατία στήθεξ τροφοξ και καταφάνιο που τ' έγινους μας έτοι και τώρα να μέξ άμνηστει, για να άντισταθούμε, όστε η Έλλάδα να γίνη και πάλι ένα Ορθόδοξο Έθνος.

ГКЗ

Ὁ Πλάτωνας ἀπειλήθηκε ἀπὸ τὸν τύραννο Διονύσιο τῆς Σικελίας νὰ ἐκτελεστεῖ, ἐπειδὴ ἡ εὐκρίνειά του τὸν ἔθιγε. Πουλήθηκε ὡς δοῦλος στὴν Αἴγινα, ἀλλὰ τελικὰ ἐξαγοράσθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητές του. Πολλὲς φορὲς ἀπειλήθηκε νὰ πιεῖ τὸ «κύνειο τοῦ Σωκράτη».

Ὑπεύθυνοι τῶν σύγχρονων
Σοδόμων, δυστυχῶς στή Δύση,
ὅλοι σχεδόν, οἱ πολιτικοὶ ἀρχι-
γοί. Ὡστόσο, οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀς
γνωρίζουν ὅτι, ἐκτός τῶν ἄλλων,
εἶναι καὶ αἰρετικοί, διότι κατὰ τὴν
Κανὴν Διαθήκην, εἶναι ὁπαδοὶ τῶν
ἀκόλαστων καὶ διεφθαρμένων Νι-
κολαϊτῶν (Ἀποκ. Β' 6, 15).

Ἐπίλογος

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, στὸ βιβλίو του «Λόγιον Θραυρίσιμα» ἀναφέρει, δι: «Ὁ Ἕλληνας διὰ τὴν φιλοσοφίαν γνώρισε πρῶτα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπειτα τὸν ἐαυτοῦ του, ποῖος ἐστὶν ἀληθινά. Μὲ τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε ἀληθινὰ γνώση τοῦ ἐαυτοῦ του. Καὶ ἀφοῦ γνώρισε τὸν ἐαυτοῦ του καὶ τὴν σχέσιν του μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἐγγύειά του καὶ γνώρισε ὅτι ἡ ἀπομοίωσις πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι τὸ πρῶτιστόν τῶν καθήκοντων του. Γνώρισε ὅτι ἡ ἀποστολή του στὸν κόσμον εἶναι ἡ τελείωσις καὶ ἡ ἀντίστροφος ἀπὸ τὸν ὑλικοῦ κόσμου στὸν πνευματικό... Ὁ ἄνθρωπος γίνεται τέλειος ἀφομοιωμένος μὲ τὸν Θεὸ καὶ οἱ ἀφομοιωμένοι μὲ τὸν Θεὸ ὅταν κο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^α ΣΕΛ.

• Παραλείπόμενα από την Συν-
αξιν τῆς Ἰνδίκτου εἰς τὸ Φα-
νάρι. Τοῦ κ. Γεωργίου Ν. Πα-
παθανασοπούλου. Σελ. 8

Ὁ Αἴλιανὸς στὴν Ἰστορίαν τοῦ ἀναφέρει ὅτι ὁ τραγικὸς τῆς Αἰσχύλου παρὰ λίγο γὰρ λιθοβό-

του, όταν άρίστηκε σε ένα δραματικό άγώνα, άπό συμπόνια έβγαλαν τόν Αίσχύλο άπό τή φυλακή (Αίλιανός, Ποικίλη Ιστορία, 5,19).

Ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ὅτι ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας κατηγορήθηκε γιὰ ἀθεΐα, τοῦ ἐπιβλήθηκε ποινὴ πέντε ταλάντων καὶ ἔξορία. Ὁ Σάτυρος ὁμοῦς στὸ βιβλίο του 'Βίοι' ἀναφέρει ὅτι καταδικάστηκε ἐρήμην τοῦ σέθ θάνατο. Σύμφωνα μὲν τὸν Ἑρμιππο,

οι Ἀθηναῖοι κάλεσαν τὸν Ἀναξαγόρα νὰ μπεῖ στὴ φυλακὴ, γιὰ νὰ ἐκτελεστεῖ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ὁ Περικλῆς. Ἦταν τόσο καταβεβλημένος ἀπὸ μίαν ἀρρώστια, ὥστε μᾶλλον ἀπὸ συμπτώματα τὸν ἄνησαν ἐλεύθερο, παρὰ ἐπειδὴ πίστεψαν στὴν ἀθωότητά του.

Για τὸν Θεόδωρο τὸν ἅγιο, ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀρχοντας, Δημήτριος ὁ Φαληρέας τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου. Σύμφωνα ὅμως μὲ μία ἄλλη πηγή τὸν ἀναφέρειται, ὁ Θεόδωρος καταδικάστηκε νὰ πιεῖ τὸ κύνειο.

Γιὰ τὸν Σίλπιωνα, ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει ὅτι προσήχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, γιὰ τὴν φράση του ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ δὲν εἶναι θεός. Οἱ Ἀρεοπαγίτες τὸν διέταξαν νὰ φύγει ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ἀθήνας.

ἐνὶ τῇ πατρίδι γὰρ τῇ Σικελίᾳ. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἐκδοχὴ τὰ πένθεα καθὼς περὶ παλαιού. Σωζεται καὶ ἓνα ἐπιγράμμα, ἐν αὐτὸν τὸν σοφόν: «Ἰὰ σένα Πρωταγόρας ἄκουσα να λένε πῶς σὰν σὺ εἶδωξαι οἱ Ἀθηναῖοι πένθεας ὀδοπορεύοντας, γιὰτὶ ἤσουν γέρος. Δὲν εἶδωξες σὰν σὺ ἐξορίσει ἡ πόλις τὸν Κέρκυρα. Καὶ εἴθε ξεφυγεῖς νῦν ἀπὸ τῆς ἀστυ τῆς Παλλάδος, δὲν ξεφυγεῖς ὁμοῦς καὶ ἀπὸ τὸν Πλούτωνα (ἐννοεῖται τὸν Χάρο)»).

Τὸν Διγόρα τὸν Μήλιο, ἐπειδὴ διὰ κωμῶν δούσε τὰ ἀπὸ κρούφα τῶν μυστηρίων καὶ ἀπέτρεπε ὅσους ἤθελαν νὰ μνηθεύῃ σὲ αὐτά, τὸν καταδίδῃ καὶ σὲ θάνατον, ἐπικηρύσσοντας τὴν κεφαλὴ του μὲ ἀνταμοιβὴ ἕνα τάλαντον.

Σύμφωνα μὲ τὸ λεγὸν Σουδα ἡ Σουδα, ὁ Πρόδικος ὁ Κείος (470-399 π.Χ.), φιλόσοφος καὶ σοφιστής, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, πῆθανε σπῆναι ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης ἐξ ἧς ἀπῆλθε τὸ ἄλγος, ἀφού τοῦ ἔδωσαν νὰ πεινᾷ καὶ ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης ἐξ ἧς ἀπῆλθε τὸ ἄλγος.

νείο, με τὴν αἰτιολογία ὅτι διέφθειρε
τοὺς νέους.

Ὁ Λαέρτιος εἶχε ἀκούσει ὅτι σαράντα ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Πυθαγόρα κήκην στὸ στήπιν ἐνὸς φίλου τοῦ ἀπὸ τὸς κατσίκοις τῆς συμφοῦς τοῦ Κρότωνα, ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὶς διδασκαλίες τοῦ φιλοσόφου. Τὸν ἴδιο τὸν Πυθαγόρα, ποὺ προσπάθησε νὰ διαφυγεῖ, τὸν ζήτησαν καὶ τὸν σκότωσαν ἔξω ἀπὸ τὸ στήπιν.

Ὁ Πλάτωνας ἀπειλήθηκε ἀπὸ τὸν τύραννο Διονύσιο τῆς Σικελίας νὰ ἐκτελεστεῖ, ἐπειδὴ ἡ εὐκρίνειά του τὸν ἔθιγε. Πουλήθηκε ὡς δοῦλος στὴν Αἴγινα, ἀλλὰ τελικὰ ἐξαγοράσθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητές του. Πολλὲς φορὲς ἀπειλήθηκε νὰ πιεῖ τὸ «κύνειο τοῦ Σωκράτη».

γιατί διαφθείρει τούς νέους και γιατί
δὲν πιστεύει τούς θεοὺς ποὺ πιστεύει
ὁ τόπος, ἀλλὰ ἄλλες νέες θεότητες».

Ἐπίλογος

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, στὸ βιβλίو του "Λόγιον Θραυρίσιμα" ἀναφέρει, διό: «Ὁ Ἕλληνας διὰ τὴν φιλοσοφίαν γνώρισε πρῶτα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπειτα τὸν ἐαυτοῦ του, ποῖος ἐστὶν ἀληθινά. Μὲ τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε ἀληθινὰ γνώση τοῦ ἐαυτοῦ του. Καὶ ἀφοῦ γνώρισε τὸν ἐαυτοῦ του καὶ τὴν ὁμοίωσιν μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἐγγύειά του καὶ γνώρισε ὅτι ὁμοιοῦσιν πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι τὸ πρῶτιστον τὸν καθήκοντον του. Γνώρισε ὅτι ἡ ἀποστολή του στὸν κόσμον εἶναι ἡ τελείωσις καὶ ἡ ἀνιούσιμα ἀπὸ τὸν ὑλικοῦ κόσμου στὸν πνευματικό... Ὁ ἄνθρωπος γίνεται τέλειος ἀφομοιωμένος μὲ τὸν Θεὸ καὶ οἱ ἀφομοιωμένοι μὲ τὸν Θεὸ ὅταν κο-

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Η ευσέβεια των Προγόνων μας και ἡ ἰδική μας ἀσέβεια

Η ΠΑΤΡΙΔΑ μας περνάει τὸν τελευταῖο καιρὸ μία ἀπὸ τὶς τραγικότερες περιόδους τῆς ἱστορίας της. Ἀνεύθυνοι, ἐπίσκοποι, ἀμοραλιστές, ἀπατίριδες καὶ ἀθεοὶ πολιτικοὶ δόνησαν τὴν Ἑλλάδα συνειδητὰ – ἀσυνεῖδητα στὸ χέλιος τῆς καταστροφῆς. Ἡ λέξη «Θεός» ἔχει διαγραφεῖ ἀπὸ τὸ λεξιλόγιό τους. Γιὰ ἐπίκληση βοήθειας ἀνῶθεν οὔτε λόγος, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς εὐσεβεῖς προγόνους μας, οἱ ὁποῖοι ἐλευθέρωσαν τὴν Πατρίδα μὲ τὴν πίστιν αὐτὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων. Κλασσικὸ παράδειγμα ὁ Γέρος τοῦ Μοριά. Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του: «Ἦταν μία ἐκκλησία εἰς τὸν δρόμον, ἡ Παναγία τοῦ Χρυσοβίτσι, καὶ τὸ καθήκιο μου ἦτο ὅπου ἐκλαίγα τὴν Ἑλλάς... Σίμωσα, ἔδεσα τὸ ἀλογό μου σ' ἕνα δένδρον, μπηκά μέσα καὶ γονάτισα. Παναγία μου, εἶπα ἀπὸ τὰ βῆθι τῆς καρδίας μου καὶ τὰ μά-

τια μου δάκρυσαν. Παναγία μου, βοήθησε καὶ τούτῃ τῇ φορὰ τοὺς Ἑλληνας νὰ ψυχωθοῦν. Ἐκανα τὸ Σταυρὸ μου, ἀσπασθῆκα τὴν εἰκόνα της, βγήκα ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, πήδησα στὸ ἀλογό μου καὶ ἔφυγα. Σὲ λίγο μπροστά μου ξεπετάγονταν ὀχτὺ ἀρματωμένοι, ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Ἀντώνης Κολοκοτρώνης καὶ ἐπὶ ἀνήγιστά του. – Κανεῖς δὲν εἶναι στὴν Πιάνα, μοῦ εἶπε ὁ Ἀντώνης. Οὔτε στὴν Ἀκωνίστανα. Εἶναι φευγάτοι. – Ἄς μὴ εἶναι κανεὶς ἀποκρίθηκε. Ὁ τόπος σὲ λίγο θὰ γιομίσῃ παλληκάρια... Ὁ Θεὸς ὑπέγραψε τὴν λευτερία τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν θὰ πάρῃ πίσω τὴν ὑπογραφὴν του! Ἰδοὺ ποῖα ἦταν ἡ ἀκατανίκητὴ δύναμις ποὺ εἶχαν οἱ εὐσεβεῖς ἀγωνιστές! Ἄς φανταστοῦμε τί θὰ ἔλεγε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης (ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀγωνιστές) ἀν ζῶσσε σήμερα, βλέποντας τὴν κατάντια μας! Μάλλον θὰ ντρεπόταν γιὰ τοὺς ἀπογόνους του!

Ἀπίστευτον:

Τὸ ψευδοπατριαρχεῖον Κιέβου

διατάσσει ἐθνικάκαθαρσιν

Ὁρθόδοξων!

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν αἵρεση. Κι' αὐτὸ διότι τὸ σχίσμα ἀποτελεῖ ἀπόδοξη, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἁδιαίρετὴ Ἐκκλησία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποσπείρεται τῆς θείας χάριτος. Τρανταχτὸ παράδειγμα τὸ σχίσματὸ λεγόμενο «Πατριαρχεῖο Κιέβου», τὸ ὁποῖο συμπεριφέρεται ἀκριβὲς ἀντιχριστιανικά. Μάχεται μὲ λύσσα κατὰ τῆς ἀναγνωρισμένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συντασσόμενο μὲ τοὺς ναζιστές, παπικούς, οὐνίτες καὶ ἄλλους αἰρετικούς τῆς Οὐκρανίας, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ προσδέσουν τὴν χώρα στους παπικούς καὶ προτεσταντικούς. Τελευταία διαβάσαμε μία ἀπίστευτὴ εἰδηση: Ὁ ψευδοπατριάρχης Κιέβου ἔδωσε ἐντολὴ στους πιστούς του: «Νὰ σκοτώσετε ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Ντονετσκ! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ὁ μὴ ἀναγνωρισμένος καὶ αὐτοδιωρισμένος "Πατριάρχης" τοῦ Κιέβου, Φιλάρετος, προτρέπει τοὺς Οὐκρανοὺς πιστοὺς νὰ σκοτώσουν τοὺς κατοίκους τοῦ Ντονετσκ (!), λέγοντάς τους ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι "ἀμαρτία". Ζήτησε δηλαδὴ ἐθνικάκαθαρίσει καὶ νὰ ἐξοντωθοῦν ὅλοι οἱ ρωσόφωνοι κάτοικοι. Αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Νέα Ρωσία δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐνωθεῖ ποτὲ ξανά μὲ τὴν Οὐκρανία, καθὼς κινδυνεύουν οἱ ζῶες τῶν κατοίκων ἀπὸ τὴς πρακτικὲς τῶν ἀπογόνων τῶν Οὐκρανῶν Ναζὶ ἀλλὰ καὶ συγγενῶν τῶν Γερμανῶν (οἱ λεγόμενοι Οὐκρανοὶ μεταφράζονται ὡς "πεδινοὶ" καὶ καπερώνονται ἀπὸ μίση γερμανισμὸν καὶ χαζοκριτῶν φυλῶν)» (ιστολ. Σπνῆτης Ρέ). Εἶναι μία ἀπὸ τὶς σπάνιες περιπτώσεις ποὺ «ορθόδοξος» διατάσσον ἐθνικάκαθαρίσει! Μόνο ποὺ αὐτοὶ τυχαῖα νὰ εἶναι σχισματικοί. Αὐτοὶ τὰ λέει ὅλοι!

Στόχος ἡ Ὁρθόδοξη, πῶς ἀπὸ τὴν Οὐκρανικὴν κρίσιν!

ΠΟΛΜΑ ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὸν συνεχίζοντο πολυένοκο ἐμφύλιον πόλεμο πρὸς τὴν μαρτυρικὴ Οὐκρανία. Οἱ πολιτικοὶ ἀναλῆτες «βλαπτοῦν» πολιτικά καὶ οικονομικὰ ἄλλα. Ὅμως ἡ πραγματικότητα εἶναι ἐντελὺς διαφορετική. Κύρια αἰτία αὐτοῦ τοῦ παράλογου πολέμου εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη, ἡ ὁποία εἶναι «κάρφος στὰ μῦα» τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ παρακάτω σχόλιον εἶναι ἀποκαλυπτικό: «Πρὶν περὶπου ἕνα μῆνα ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῶν ἐλληνοκαθολικῶν ... ἀρχιεπίσκοπος Φραγκίσκος εἶχε ἀποκαλέσει τὸν αἰματηρὸ πόλεμο στὸ Ντομπράι, μία "σοβιετικὴ προπαγάνδα". Φυσικὰ ὅλες αὐτὲς οἱ "ἐκκλησίες" εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς Δύσης νὰ δημιουργηθεῖ μία πρὸς "χειραγωγούμενη" Ὁρθόδοξη πού δὲν θὰ ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν Μόσχα. Στὶς ΗΠΑ ἔξερουν πολὺ καλά ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη ἀποτελεῖ μὲν-στο συνεκτικὸ δεσμὸ τῶν Ρώσων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σέρβων, τῶν Ἑλληνικοκυπρίων καὶ ἄλλων ὀρθόδοξων Λαῶν, καὶ θέλουν νὰ τὸν σπᾶσουν. Εἰδικότερα στὴν περίπτωση τῆς Οὐκρανίας πραγματοποιεῖται ἕνα μεγάλο θρησκευτικὸ πείραμα. Θυμίζω ὅτι ἡ Οὐκρανικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι ἡ μόνη ἀναγνωρισμένη καὶ κατὰ τὴν "ἐξέγερση" τῆς Μαντάν, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα κλητήθηκαν οἱ ἐκκλησίες τῆς ἀπὸ Οὐκρανοὺς Ναζὶ» (ιστολ. Σπνῆτης Ρέ). Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα. Ἡ στήλη μας πολλὰ φορὲς ἀσχολήθηκε μὲ τὸ πρῶβλημα καὶ ἀποκαλύπτει κρυφὰς πτυχὲς τοῦ βρωμικοῦ αὐτοῦ «παχιγνιδίου» τῶν αἰρετικῶν δυνάμεων, ὑπὸ τὴν «πνευματικὴν» καθοδήγησιν τοῦ «καλῆθτου» τῆς Ρώμης! Στόχος τῶν αἰρετικῶν (καὶ τοῦ διαβόλου) ἡ Ὁρθόδοξη!

Ἀπογόνοι

τῶν Κροατῶν Οὐσάτσι

εἰς τὴν Οὐκρανίαν!

ΣΤΟΝ ΒΡΩΜΙΚΟ ἐμφύλιον πόλεμο στὴν Οὐκρανία, ἐκτός ἀπὸ τοὺς τέχνησαντες (ποὺ ἀποκαλύψαμε πρὶν λίγο καιρὸ) προστεθῆκαν οἱ ἀπόγονοι τῶν Οὐσάτσι, γὰρ Κροάτες! Δεῖτε τὴν ἀποκαλυπτικὴ εἰδηση: «Ὅλα τὰ ἀπόβλητα τοῦ πλανῆτης, ἐξοπλισμένα καὶ χρηματοδοτούμενα ἀπὸ τὴν "σοβαρὴν εἰδηση" σφάραν ἀμαχούς. Μετὰ τὴν εἰδηση αὐτὴ ἡ Ἀμερικὴ μὲ τὴν Τουρκία θὰ ἐκπαιδεύσουν "σοβαροὺς ἱλαμοφασίστες" τῆς Συρίας, μὰς ᾄρει καὶ ἡ φωτὸ ἀπὸ τὴν Οὐκρανία. Ἐθελοντές μαχοιροβγάλτες ὤψωσαν τὴν ναζιστικὴ σημαία τῶν Οὐσάτσι. Τῶν Κροατῶν συνεργατῶν τὸ Χίτλερ, ποὺ χρησι-

μοποιήθηκαν μαζί μὲ τὰ Βοσνία

στὴν σφαγὴ τῆς Γιουγκοσλαβίας. Τῆς χρυσῆς ἐποχῆς ὅπου ὁ Μπὶν Λαντὴν ἦταν ἀντικομμουνιστὴς "μαχητὴς τῆς ἐλευθερίας" καὶ ἡ μουσουλμανικὴ ἀδελφότητα "φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα" (ιστολ. ΟΛΥΜΠΙΑ). Τὰ καλοπαῖδα, οἱ Κροάτες, οἱ ὁποῖοι σύμφω-

«Φρένον» εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἱεραποστολήν ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε.!

Ἡ συμμετοχὴ μας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν εἶναι ὁλόκληρη (καὶ) γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ἱεραποστολήν. Κι' αὐτὸ διότι τὸ συμφωνήθηκε νὰ μὴ γίνετα ἱεραποστολὴ ἀπὸ μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. σὲ χώρα ποὺ ἦδη ἔχει κρυγετὴ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ ἄλλο μέλος! Δεῖτε τὴ συντακτικὴ ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγωνιστῆ θεολόγου κ. Β. Χαλαμπόπου. «Στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) ἐπιζητεῖται μορφοποιεῖν γιὰ μία ἐνιαῖα παγκόσμια ἱεραποστολή. Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν ἔπαινε ἡ ὑποδείξις ἀρχικῆς τῆς Διακριτικῆς τῆς Λαϊκῆς, γιὰ μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν "ξένων" ἱεραποστολῶν «σὲ μία χώρα ποὺ ἦδη γνώρισε τὸ Εὐαγγέλιον». Δὲν ἔχει σημεῖα σὲ τοὺς Οἰκουμένους, ἂν διδάσκηται ἡ ὁχι ἀπὸ αἰρετικούς μὲ κακοδόξες στρεβλώσεις τὸ Εὐαγγέλιον. Λομβανόντας ὅπου καὶ τὴν πνιγνὴ ἀπὸ τῆς πολυάριθμης Προτεσταντικῆς αἰρετικῆς παραφάσας στὸ Π.Σ.Ε., ἀντιλαμβανόμεθα κανεὶς τὸ ἀπαράδεκτο τῆς��ποδείξεως. Καὶ φυσικὰ ὅλα τούτα γὰ νὰ γίνουν, πρέπει νὰ ἐνταχθοῦν σὲ μία "ἐνιαῖα" παγκόσμια ἱεραποστολή, ὅπως ἐπιδοκιμαται. Συμφωνία δηλαδὴ τῆς Μῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μὲ τὸ πλῆθος τῶν αἱρέσεων, γιὰ ἐνιαῖα παγκόσμια ἱεραποστολή!» Καὶ καταλήγει μὲ τὰ εὐλόγια ἐρωτήματα: «Πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ κοινὴ ἱεραποστολικὴ μαρτυρία, μὰζὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν προτεσταντικῶν παραφάσεων; ... Πότε ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπισε μὲ τέτοια διαστρεβλωμένη "σύμπτυξη" τὴν ἱεραποστολή; Ἡ ὁμολογία τῶν ἀληθεινῶν τῆς Πίστεως δὲν εἶναι προσλήψισμός καὶ συνεπῆς ἱεραποστολικὴ "σύμπτυξη" μὲ τοὺς αἰρετικούς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ» (ιστολ. Κατάνις). Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι καὶ δικὰ μας ἐρωτήματα!

να μὲ τὴν εἰδηση, ἐντάχθηκαν στοὺς αὐτοὺς – παπικούς – σχισματικούς – «σοβιετικὴ προπαγάνδα». Φυσικὰ ὅλες αὐτὲς οἱ "ἐκκλησίες" εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς Δύσης νὰ δημιουργηθεῖ μία πρὸς "χειραγωγούμενη" Ὁρθόδοξη πού δὲν θὰ ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν Μόσχα. Στὶς ΗΠΑ ἔξερουν πολὺ καλά ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη ἀποτελεῖ μὲν-στο συνεκτικὸ δεσμὸ τῶν Ρώσων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σέρβων, τῶν Ἑλληνικοκυπρίων καὶ ἄλλων ὀρθόδοξων Λαῶν, καὶ θέλουν νὰ τὸν σπᾶσουν. Εἰδικότερα στὴν περίπτωση τῆς Οὐκρανίας πραγματοποιεῖται ἕνα μεγάλο θρησκευτικὸ πείραμα. Θυμίζω ὅτι ἡ Οὐκρανικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι ἡ μόνη ἀναγνωρισμένη καὶ κατὰ τὴν "ἐξέγερση" τῆς Μαντάν, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα κλητήθηκαν οἱ ἐκκλησίες τῆς ἀπὸ Οὐκρανοὺς Ναζὶ» (ιστολ. Σπνῆτης Ρέ). Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα. Ἡ στήλη μας πολλὰ φορὲς ἀσχολήθηκε μὲ τὸ πρῶβλημα καὶ ἀποκαλύπτει κρυφὰς πτυχὲς τοῦ βρωμικοῦ αὐτοῦ «παχιγνιδίου» τῶν αἰρετικῶν δυνάμεων, ὑπὸ τὴν «πνευματικὴν» καθοδήγησιν τοῦ «καλῆθτου» τῆς Ρώμης! Στόχος τῶν αἰρετικῶν (καὶ τοῦ διαβόλου) ἡ Ὁρθόδοξη!

Ἡ ἐπιστήμη

ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν

τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

εἰς τὴν καθημερινὴν μας ζωὴν!

Ἡ ἈΛΗΘΙΝΗ ἐπιστήμη εἶναι θεραπευτικὴ τῆς πίστεως καὶ ὄχι ἀντίπαλος τῆς. Σοβαρὸν ἐπιστήμονες, πιστοὶ στὴν ἔρευνα καὶ ἀποκομμένοι ἀπὸ ἰδεοληψίες καὶ προκαταλήψεις, ἀποδεικνύουν συχνὰ τὴς ὠμίαςτες ἀληθείας καὶ πρακτικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἀπόλυτα ἐπιβεβαιεῖ γιὰ τοὺς πιστοὺς. Τελευταῖα διαβάσαμε μία ἀπρόσμενη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει τὴ δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. «Τὸ σπέρμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς προσευχῆς εἶναι ἰκανὰ νὰ σκοτώσουν μικροβία, καὶ νὰ μεταβάλουν τῆς ὀπτικῆς ἰδιότητος τοῦ νεροῦ. Ἐπιστήμονες ἔχουν ἀποδείξει πειραματικὰ τὶς θαυματουργικῆς ἰδιότητες τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς προσευχῆς. Εἶναι διαπιστωμένο, ὅτι ἡ παλιά συνήθεια νὰ γίνετα

τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πάνω ἀπὸ τὸ φανητὸ καὶ τὸ ποτὶ πρὶν τὸ γεῖμα, ἔχει ἕνα προφανές μυστικὸ καὶ ἁπλοῦς νόημα καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πάνω στὸ Σταυρὸ ἔχυσε τὸ Πανάγιον αἷμα Του καὶ μὲ τὸ μαρτύριό του μὰς ἔσωσε ἀπὸ τὴν αἰώνια καταδίκη. Πίσω ἀπὸ αὐτὸ παραμένει ἡ πρακτικὴ χρησιμότητά μὲ τὴν ὁποία ἀσχολεῖται ἡ ἐπιστήμη. Ἡ τροφὴ κυριολογικὰ καθαρῆς εἰς μέρα σὲ μία στιγμὴ. Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο θαῦμα, πού κυριολογικὰ συμβαίνει κάθε ἡμέρα» δήλωσε ἡ φυσικός Angelina Malakhovskaya» (ιστολ. pentapostagma.gr)! Ἡ ἐν λόγω ἀληθινὴ ἐπιστήμη, μὲ τῆς ἐρευνητῆς δέκα ἐτῶν, διαπίστωσε τὴ μεταμόρφωσιν τῆς ὕλης διὰ τῆς θείας χάριτος. Αὐτὸ ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας κηρύττει ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, ὅτι «ἡ κτίσις ἐλευθερώθηκε» ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς τῶν ἐν ἑλευθερίαν τῆς Ρώμης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (δομ.8,22), διὰ τῆς ἀγιστικῆς δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Ἄθεοι τί ἔχετε νὰ πεῖτε περὶ αὐτοῦ;

Ἡ Θεία Χάρις

μεταμορφώνει

τὴν ὕλικήν κτίσιν!

ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ σχόλιό μας εἰχαμε ἀναφερθεῖ σὲ ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψιν γιὰ τὴν μεταμορφωτικὴ δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς Προσευχῆς τῆς καθημερινότητά μας. Παραθέτομε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν εἰδηση: «Ἡ Malakhovskaya ἔχει μελετήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ 10 πενήντα χρόνια τώρα. Ἐκεῖ διεάγει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ πειραμάτων πού ἔχει ἐπισημειωμένη ἐπιλυθευτὴ, πρὶν τὰ ἀποτελέσματά τους ἐρῶν στὴν δημοσίωσιν. Εἰδικότερα, ἔχει ἀνακαλύψει τῆς ἀπαράμιτης βακτηριοκτονικῆς ἰδιότητος τοῦ νεροῦ μὲ τὴν εὐλογία του ἀπὸ μία ὀρθόδοξη προσευχὴ καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ἡ μελέτῃ ἐπιτόσης ἀποκάλυψε μία νέα, ἐνωρίτερα ἄγνωστη ἰδιότητα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ μετασχηματίζει τὴν δομὴ τοῦ ὕδατος, αὐτάντως ἀξιοσημείωτα τὴν ὀπτικὴν τοῦ πυκνότητος στὴν περιοχὴ τοῦ φάσματος τῆς βραχείας ἐπιδιόρκειας ἀκτινοβολίας, γράφει ἡ ἐφημερίδα. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐπαληθεύσει τὴν δύναμιν τῆς δράσης τῆς Κυριακῆς προσευχῆς (Πάτερ ἡμῶν) καὶ τὸ ὀρθόδοξον σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στὰ παθογενῆ βακτηρία. Δείγματα νεροῦ ἀπὸ διαφόρους δεξαμενὲς (πηγάδια, ποταμοὺς, λίμνες) πᾶρθηκαν γιὰ ἔρευνα. Ὅλα τὰ δείγματα εἶχαν goldish staphylococcus, ἐνα κολολβακτηρίδιον» (ιστολ. pentapostagma.gr)! Δὲν ἔχουμε νὰ προσθέσωμε τίποτε, ἀλλὰ δοξάζομε τὸ Θεὸ γιὰ τῆς ἀπίστες ἐνέργειάς Του, τῆς ὁποίας πλοῦσία διαχέει γιὰ χάριν μας!

Τούρκος δημοσιογράφος

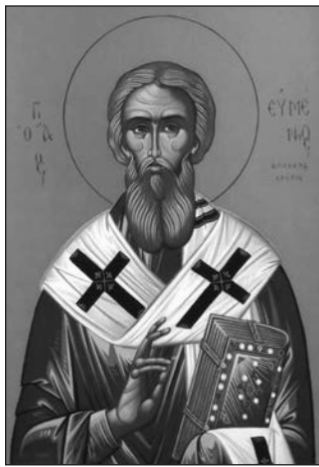
θέλει νὰ ταφῇ ὡς Χριστιανός!

ΚΑΤΙ ὁλόκληρὸ στὴν Τουρκίᾳ! Παρ' ὅλες τῆς προσπάθειες τοῦ νεοσουλμανοῦ ἡγέτη της, νὰ «ἀναζωπυρώσῃ» τὸ Ἰσλάμ στὴ γείτονα χώρα, φαίνεται πὺς δὲν βρῖσκε τὴν προσδοκώμενη ἀνταπόκρισιν, διότι οἱ Τούκοι τοὺ «κυρίζουν τὴν πλάτη». Τρανταχτὸ παράδειγμα ἡ ἄρνησις γνωστοῦ βετεράνου δημοσιογράφου νὰ ταφεῖ ὡς μουσουλμάνος, ἀλλὰ ὡς Χριστιανός! «Μεγάλῃ ἀίσθησιν προκαλεσε στὴν Τουρκία ἡ δημόσια δῆλωσις-ὁμολογία ἀπὸ ἕνα πασίγνωστο βετεράνον Τούρκου δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἐπίσημα, ὅταν πεθάνῃ ἡ ἐπικήδειος τελετὴ νὰ γίνῃ ὄχι σὲ μουσουλμανικὸν τῆμα, ἀλλὰ σὲ ἐλληνορθόδοξον χριστιανικὴν ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅπως δημοσιεύεται σὲ τουρκικὰς ἐφημερίδας, ὁ πασίγνωστος Τούρκος δημοσιογράφος ἀρθρογράφος, Ertugul Ozkok, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἰκοσι συνεχῇ χρόνῳ ἀρθρογράφει στὴν ἐφημερίδα Hürriyet, δήλωσε ὅτι δὲν ἐπιθυμῇ ὅταν πεθάνῃ νὰ ταφεῖ μὲ τὸν καθιερωμένον μουσουλμανικὸν τυπικὸ σὲ μία τῆμα, ἀλλὰ θὰ ἤθελε νὰ ταφεῖ σὲ μία ἐλληνορθόδοξον χριστιανικὴν ἐκκλησίαν [...]. Μάλιστα ἐξέφρασε μὲ μεγάλῃ παρηγορίαν τὸν θαυμασμό του γιὰ τῆς χριστιανικῆς τελετῆς καὶ τὴν ἀνωτερότητα τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἐναντὶ τοῦ ἰσλαμικοῦ τεμένους, γεγονός ποὺ πραγματικὰ ἀφῆνε ἀνασάδους ὁσους παρακολουθοῦν τὰ πράγματα τῆς Τουρκίας καὶ δὲν γνωρίζουν τὸ τεράστιον ζήτημα τῆς θρησκευτικῆς ταυτότητας τῶν σημερινῶν κατοίκων τῆς γεγονιστικῆς χώρας» (ιστολ. Ν. Χειλοδίκης)! Ζεκεφτεῖ νὰ εἶχε ἡ Τουρκία καὶ τὴν ἱεραποστολικὴν στήριξιν τοῦ Πατριαρχειοῦ...

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Στὶς 18 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Εὐμένιου ἐπισκόπου Γορτύνης, τοῦ θαυματουργοῦ. Ὁ ἅγιος Εὐμένιος ἀπὸ νεαρὰ ἡλικία υπέβαλε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ σὲ μεγάλην ἀσκήσιν καὶ σκληραγωγία καὶ ἔτσι ἀξιώθηκε νὰ ἀποκτήσῃ τῆς κατὰ Θεὸν ἀρετῆς καὶ μάλιστα τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως. Ὁ Θεὸς βλέπωντας τὴν μεγάλῃ τὸν πίστιν καὶ ἀγάπῃ τὸν στέλλει καὶ μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς θαυματουργίας, οἱ δὲ χριστιανοὶ τῆς Γορτύνης τὸν χειροτονοῦν ἐπίσκοπο τοῦς. Ἀργότερα ἐπισκέφθηκε τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαμψε μὲ τὸ φωτεινὸν παράδει- τὴν Γόρτυνα, ὅπου καὶ ἐνταφιάσθηκε.

«Εὐθραυστες ἰσorroπίες στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»

Παραθέτομε μέρος ἀπὸ τὸ ἀρθρον τοῦ Ἀλ. Στεφανανόπουλου ἀπὸ τὰ «Ἐπικάμια» τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 2015:

«...Ἡ ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ τάξη, ἀποτελεῖ ἀπ' ὅλους τοὺς ἱεράρχους ποὺ ποιοῦνται τῆς ἀνὰ τὸν κόσμῳ ὀρθόδοξης ἐκκλησίας τῆς πνευματικῆς καὶ διοικητικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πέραν τῆς θρησκευτικῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἱστορικῆς σημασίας της, ἡ συγκλήσις τῆς ἱεραρχίας εἶχε μεγάλον ἐνδιαφέρον κυρίως γιὰ τὰ ὅσα ἀποκάλυψε στὴ μυστικὴ εἰσήγησιν τοῦ τοῦ Μητροπολίτης Περγὰμου Ἰωάννης, ὁ καθ' ὕλην ἀρμόδιος στὰ θέματα συγκλήσις τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξης τοῦ 2016, ἡ ὁποία ἔχει ἐξαγγελεῖ, ἂν καὶ δὲν ἔτυχε ἀνάλογης προσοχῆς ἀπὸ τὰ ἑλληνικά ΜΜΕ, σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὰ ρωσικά. Ὡστόσο, ἡ μείζων σημασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τοῖς ἐτῶς τὸν ἴδιον τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο σὲ εἰδικὴ μνεία ποὺ ἔκανε καὶ στὴν ὁποία συμπεριλαμβάνονταν σφαιρατικὲς αἰχμὲς κατὰ τῆς Μόσχας καὶ ἄλλων, κυρίως σλαβοβόρων προέλευσεως, Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὅσοι παρκαλοῦσθαι τὰ ζήτῃματα τῆς Ὁρθόδοξης παρατηροῦν ὅτι πράγματι ὑπάρχει μία νέα κατάσταση, μία γενικότερη ἀλλαγὴ, ποὺ ἐπηρεάζει ἀμεσα καὶ τῆς σχέσεις ἀρκέτων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Τὸ μέσο αὐτῶν τῶν διαφορῶν κλήθηκε νὰ παῖξῃ ἱστορικὰ ρόλο εἰρηνοῦ καὶ ἐξορροπικοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀφοῦ σὲ αὐτὸ προσέφυγαν ἀρκέτες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ ρόλου, ὡστόσο, σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, καὶ σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὰ ἐπιτῶμενα ἐκ μέρους τοῦ Φαναρίου, ἀρκέτες φορὲς εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ διαφορὲς ἐνστάθηκαν, ἂν καὶ ὄχι μὲ ἀμεση εὐθύνη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὑπῆρχαν, βεβαίως, περιπτώσεις στὶς ὁποῖς ἡ εὐθύνη βαραίνει τὸ Φανάρι, κυρίως λόγῳ προσώπων καὶ χειρισμῶν ποὺ ἔγιναν ἐν βρασμῷ καὶ μὲ κυρίαρχο στοιχεῖο τὸ θυμικὸ, δαχτύλιος δικαίου...

Ἀνάγκη συμμαχίῶν

Οἱ διπλωματικὲς μὲς τῆς διεθνούς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑποθέσεως τοῦ ὑπουργεῖου Ἐξωτερικῶν παρακολουθοῦν τὰ τεκταινόμενα στοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης γενικότερα μὲ εἶναι ἡ (ἐνν. ἀπείλῃ διὰ υποπνευμένην) ἀρσὴ τοῦ Αὐτοκέφαλου... Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεοῖται νὰ διαδραματίσῃ τὸν ρόλο ποὺ τῆς ἐπιφυλάσσουν ἡ ἱστορία καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παῦλος, ὁ ὁποῖος, ὅταν καὶ στοὺς ἀποστολικούς χρόνους οἱ Ἀποστόλοι κλυδωνίζονταν, ἔλασε προβλήματα καὶ ἔκομε, ὅπου χρειάστηκε, γόρδους δεσμούςς ὡς ἄλλος Ἀλέξανδρος. Νὰ εὐχηθῶμες ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἐκκλησίας νὰ λάβῃ τὸ μῆνυμα καὶ νὰ ἀναλάβῃ δράσιν χάριν τῆς ἐνότητος».

Ἐνόλητος ὁ Βαρθολομαῖος

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Εὐχαί τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ πρὸς τοὺς Θεολόγους διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος 2015-2016

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ εὐχεταί σὲ ὅλους τοὺς Συναδέλφους Συναδέλφισσες Θεολόγους τῆς χώρας καλὴ καὶ εὐλογημένη σχολικὴ χρονιά.

Συναδέλφρι, Συναδέλφισσες, ἐπιπλέον ἐνα ἔργο δύσκολο κατὰ ἀπὸ δύσκολες καὶ ἀγόνες συνθήκες, ἀπὸ πλευρὰς πνευματικῆς, κοινωνικῆς, πολιτισμικῆς καὶ οἰκονομικῆς.

Ὡστόσο ὅλοι μας εἰμαστε ἀποφασισμένοι, με πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεοὸ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, νὰ συνεχίζουμε τὸ θεολογικὸ μας ἔργο, ἐφαρμόζοντας τὴς ἀπαραίτητες χριστοκεντρικὲς καὶ παιδαγωγικὰς ἀρχὰς καὶ μεταλαμπαδεύοντας στοὺς νέους μας τὴ χριστιανικὴ γνῶσι καὶ ἐμπειρία, πρὸς τὰ οὗτος προσφέρει τὸν ἀπαραίτητο φωτισμὸ καὶ τὴ δέουσα βοήθεια, γιὰ νὰ ἀναπτύξουν στὴ ζωὴ τους τὴ χριστιανικὴ συνείδηση καὶ τὴς ἀρετὲς τοῦ πλαισίου τῆς ὀρθόδοξης ἀνθρωπνευματικῆς παραδόσεως καὶ κληρονομίας τῆς χώρας μας.

Βέβαια, τὴν ὀρθόδοξή ἀγωγή πού εἰσάγει τοὺς νέους μας στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ τὴν χαρακτηρίζουν ὀρισμένοι ἀναχρονιστικὰ, καθὼς εἶναι σαφές ὅτι εἶναι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν ἄθεο διαφωτισμὸ καὶ μοντερνισμό καὶ τὴν μηδενιστικὴ παγκοσμιοποίηση. Ὅμως, τὸ ΝΕΟΝ τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ δὲν εἶναι οἱ ἰδεολογικοὶ νεωτερισμοὶ καὶ προσδοετισμοί, πού σχετικοποιοῦν καὶ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια με ἐκπαιδευτικὰ ἀλλαγές, καὶ μεταρρυθμίσεις, οἱ ὁποῖες σκοπεῖουν ἀντὶ νὰ φωτίουν τὴν ψυχὴ τῶν νέων, ἀλλὰ μόνον ὁ ΕΝΑΣ καὶ Μοναδικὸς ἀληθινὸς Σωτήρας Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Αἰώνια Αἰλήθεια, ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή, πού κονιά τὸν μεταφέρειται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν θάνατο, στὴ ζωή.

Ἄν τὸ μάθημα τῶν Ὁρθοσκευτῶν δὲν προσφέρει ὀντολογικὰ στοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐκουσίως πρὸς τὰ τῆςθεστικῆς.blogspot.gr τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ὁ ἐγκύκλιος Φ.3/1105 / 141440 / Δ1/ 10-09-2015 ὀρίζει

Διατί δὲν τηρεῖται ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑ.Π. Παιδείας περὶ ἐπάρσεως τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας εἰς τὰ σχολεῖα;

Ἀπορίας προκαλεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἐνὸ τῷ Ὑ.π. Παιδείας ρητὸς προβλέπει τὴν ἐπαρση τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας εἰς τὰ σχολεῖα, κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται. Εὐτυχῶς, τὰ προβλεπόμενα περὶ προσευχῆς τηροῦνται. Συμφώνως πρὸς τὰ τηςθεστικῆς.blogspot.gr τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ὁ ἐγκύκλιος Φ.3/1105 / 141440 / Δ1/ 10-09-2015 ὀρίζει

Πῶς μαλώνουν οἱ ἄνθρωποι

Ἔνα συνηθισμένο φαινόμενο πού παρατηρεῖται στοὺς ἀνθρώπους εἶναι οἱ φιλονικίες. Πλημμυρίζουν ἀπὸ τὰ πᾶθι καὶ τὴς ἀδυναμείας μας καὶ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν μισόκαλο σατανά, ἀρριθύνουμε καὶ ἐπιτιμῆμεθα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει στοὺς Κορινθίους: «φοβοῦμαι γὰρ μήπως ἐλθὼν οὐχ οἶονες θελῶ εὐρὼ μᾶς, κἀγὼ εὐρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε, μήπως ἔρεσι, ἥλιοι, θυμοί, ἐριδίασι, καταλλάλαι, ψιθυρίσμοι, φηνίσεις, ἀκαταστασία». (Β΄ Κορ. ιβ΄ 20).

Δηλαδή, φοβῶμαι μήπως, ὅταν ἐλθῶ δὲν σᾶς θρῶ ὅπως θελῶ νὰ σᾶς εὐρῶ, καὶ εὐρεθῶ καὶ ἐγὼ σὲ σᾶς τέτοιος, ὅπως δὲν θέλετε. Δηλαδή φοβῶμαι μήπως εὐρὼ νὰ ὑπάρχουν μεταξύ σας ἐριδες, φθόνοι, θυμοί, φιλονικίες, καταλλάσεις, κρυφομυλήματα εἰς θάρος τοῦ πλησίον, ἀλαζονείες, ἀκαταστασίες.

Τὶ κρίμα ὁ Θεὸς μᾶς μιλάει γιὰ ἀγάπη καὶ ἐμεῖς κάνουμε τὸ ἀντίθετο.

Ἡ Ὅσιος Ἡσαΐας λέγει γιὰ μὴ μίσησης τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ νὰ μισήσῃ τὴς ἁμαρτίες του. Διότι ὅταν μίσησης τὸν ἁμαρτωλό, ἐπειθεὶ δὲν ἔχεις ἀγάπη, γίνεσαι καὶ οὐ τὸ ἴδιο καὶ ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει ἀγάπη, ἔχει χάσει καὶ τὸν Θεό, διότι ὁ Θεὸς εἶναι κυρίως ἀγάπη.

Γνωρίζετε πὸς οἱ ἄνθρωποι παρεξηγοῦνται καὶ τσακώνονται; Ὁ Ἅγιος Νήφων μᾶς τὸ ἐξηγεῖ. Παρακολουθῶς κάποτε ὁ Ἅγιος Νήφων (Επίσκοπος Κωνσταντιανῆς πὸς οἱ δαίμονες πήγαιναν νὰ βάλουν σὲ πειρασμὸ τοὺς ἀνθρώπους, ψιθυρίζοντας στὰ αὐτὰ τοὺς διάφορες πονηρίες. Αὐτοὶ δὲμας ἔχοντας τὸν νοῦ σκορπισμένο στὴς θυστικές μέριμνες, δὲν καταλάβαινουν τὴν διαμονικὴ ἐνέργεια. Λέγονταν αὐτοὶ τὴς κακῆς σκέψεως καὶ τὴς μελετώσαν σάν νὰ πᾶν δικῶς τους.Ἐτσι αὐτοὶ λήθοντες ἐξάπτονταν σὲ ὀργή, ἄλλοι σὲ σκυκοφαντίες ἢ κατακρίσεις καὶ ἄλλοι σὲ καυγάδες, διαμάχες καὶ μνησκακίες. Καὶ ἔλεγε ὁβλέμενος.Ἀχ τοὺς κακούργους!Ἐγὼναι κύριοι καὶ διατάζουν τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ αὐτοὶ νομίζοντας ὅτι ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν φρόνησή τους, γρήγορα - γρήγορα ἐκτελοῦν ἀδιάκριτα ὅλες τὴς ἐντολὰς τῶν δαυμόνων. Γι’ αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ ἐξετάζουμε καλὰ τοὺς λογισμούς καὶ ἔπειτα νὰ προβοῖνουμε σὲ ἐνέργειες, καὶ δημηγήθηκε τὰ ἐξῆς: Εἶδα κάποτε ἕνα ἄνθρωπο νὰ δουλεῖται. Σὲ μία στιγμὴ ἕνας μαῦρος (διάβολος), σκίει στ’ αὐτὸ του καὶ ἐπὶ πολλὰ ὥρα κατὰ τὸν ψιθυρίζει. Πιὸ πέρα δουλεῖνε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Σωρικνὰ ὁ πρῶτος ἐργάτης παραταίει τὴ δουλειά του, τρέχει ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν συνάδελφό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν βρίζει. Τότε εἶνας ἄλλος μαῖρος (διάβολος) πλησιάζει τὸν δεύτερο ἐργάτη καὶ κατὶ ψιθυρίζει καὶ σ’ αὐτὸν παρακινώντας τὸν σὲ καυγᾷ.

Ἔτσι καθὼς τὸ ἕνα δαυμόνιο ἔλεγε στὸ αὐτὸ τοῦ ὕριστὴ τὴν ὕδρη, τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὸ ἄλλο στὸν δεύτερο, γιὰτὸ καὶ οὐτὸν δαυμόνιο ἦταν πού τὸν παρακινῶσε νὰ ἀντεπιτεθῇ. Βλέποντάς το αὐτὸ ὁ Νήφων ταράχθηκε καὶ εἶπε: «Ἐ! τοὺς ἀπαιτεῖντες καὶ σατρωτοὺς δαίμονες! Κοίτα πὸς σπέρνουν τὴν ἔχθρα ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους!» Κι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι χωρὶς χρονοτριβὴ κάνουν ὅ,τι τοὺς λένε».

καὶ τὴν προπαγάνδα, οἱ σημερινοὶ ἐκμοντερνιστὲς τοῦ μαθηματὸς μας, χαρακτηρίζουν ὑποτιμητικὰ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ πνευματικότητα -ποὺ καλ-λιεργεῖ τὸ μάθημά μας ἀπὸ τότε πού διδάσκεται στὰ σχολεῖα- «κατηχητικῇ» καὶ τὸ μάθημά μας, ἂν συνεχίσει νὰ εἶναι ὀρθόδοξο καὶ δὲν μετατραπεῖ σὲ πολυθρησκευτικὸ καὶ ἐκκοσμηκεμένο, «κατήχηρη».

Ἡ ΠΕΘ ἀντιστέκεται σ’ αὐτὴν τὴν μεθοδευμένη παραχάραξη καὶ κα-κοποίηση τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τοῦ μαθηματὸς μας, διότι ὀδηγεῖ τοὺς νέους καὶ τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία στὴν ἐποχὴ τῶν ρωμαϊκῶν χρό-νων, ὅπου κυριαρχοῦσε ἡ πολυ-θεΐα καὶ ὁ συγκρητισμός, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν πλῆγμα καὶ ὀπισθοδρο-μηση τοῦ πολιτισμοῦ μας, καθὼς καὶ ἐν δυνάμει ὀντολογικὴ πτώση τῶν νέων μας.

Ἡ Ἐνωσιὴ μας καὶ καθὲ ἕνας Θε-ολόγος ἐξχωριστᾷ, πιστεύουμε ἀκράδαντα ἐν ΕΝΑ εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πιστεῶς μας, τὸ Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, πού φωτίζει, ἀγιάζει καὶ ἐνώνει διὰ τῶν θεῶν ἐνεργειῶν Του τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λαοὺς καὶ φυσικὰ τὸν δικὸ μας ὀρθόδοξο ἑλληνικὸ λαό. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἔλαβαν οἱ μαθητὲς μας κα-τὰ τὸ βάπτισμά τους καὶ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα οἰκουμενὺν νὰ τοὺς ἀνα-πτύσσουμε καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύουμε στὸ σχολεῖο καὶ ὄχι νὰ τοὺς καλ-λιεργοῦμε τὴ σύγχυση μέσα ἀπὸ τὸ συγκρητιστικὸ-πολυθρησκευτικὸ μείγμα καὶ τὰ ἰδεολογικὰ παραλη-ρήματα πού μεθοδεύουν νὰ εἰσα-γάγουν οἱ νεο-διαφωτιστὲς μετα-πατερικοὶ ἐκσυγχρονιστὲς.

Μέ τιμῃ
Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
Ο Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπαιλῶρας
Δρ Θεολογίας
Ο Γενικός Γραμματεὺς
Παναγιώτης Τσαγκάρης
Μρ Θεολογίας

καρικῶν συνθηκῶν ἡ προσευχὴ πραγματοποιεῖται στὴν αἴθουσα καθὲ τάξης. Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ συμ-μετῶν ὑποχρεωτικὰ στὴν πρῶτὴν προσευχὴ καὶ στὸν ἐκκλη-σιασμὸ καὶ ἐπιβλέπουν τὰ τμήμα-τά τους. Οἱ ἐρεοδόξοι μαθητὲς παρευρίσκονται σὲ τὸ τμήμα πού ἀνήκουν στὸ χωρὸ τῆς συγκέν-τρωσης χωρὶς νὰ συμμετέχουν στὴν προσευχὴ, τῆρῶντας ἀπόλυ-τὴ ησυχία, σεβόμενοι τοὺς δασκά-λους καὶ τοὺς συμμαθητὲς τους πού προσευχόνται. Β. Ἐπίσημη ἀνάρτηση τῆς σημαίας γίνεται: α. Τὴν πρῶτῃ Δευτέρᾳ καθὲ μέ-να (ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς πρωινῆς βαρ-δίας). β. Τὴς ἐθνικῆς ἐπετειοῦς καὶ τῆς τοπικῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, γ. Ὅταν κρίνεται ἀπαραίτητο ἀπὸ τὸ Σύλλογο διδασκόντων ἢ ὀρίζεται ἀπὸ τὴς ἀρμόδιες ἀρχές»».

Παράσημον εἰς Βουλευτὴν διὰ τὴν ποινικοποίησιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας
Συμφώνως πρὸς τὸ news.gr τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 2015:
«Ὁ Ρώσος πρόεδρος παρασημοφόρησε τὸν βουλευτὴ Βητάλι Μιλόνοφ "γιὰ τὸ ἔγρον ἐκ τῶν συν-τακτῶν τοῦ νόμου πού καταδικά-ζει καθὲ ὁμοφυλοφιλικὴ "προπα-γάνδα" σὲ ἀνηλικίους, ὁ ὁποῖος ἐπικρίθηκε ἀπὸ πολλὰς Δυτικῆς χώρες. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸς γιὰ τὴς δηλώσεις πού ἔχει κάνει κατὰ καιροὺς ἐναντίον τῶν ὁμοφυλφι-λῶν... Ἀρκετὲς φορές ἔχει ζητήσει νὰ ἰδρῶθῃ "ἀστυνομικῇ ἔθρῳ" στὴν Ἁγία Πετροῦπολη καὶ ἔχει ὀργαν-ώσει "ἐπιδημιολογὸς" σὲ κγὲ μπάρι τῆς πρῶτῃς αὐτοκρατορικῆς πρω-τεύουσας... Οἱ διαδολογίσεις ὑπὲρ τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς κοινότητος ἀπαγορεύονται συστηματικὰ στὴ Ρωσία».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ
Ἀποφδέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββά Θεοδώρου τῆς Φέρμης ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ
3. Ὁ φιλόδοξος πραγματευτής
Στὸν ἱερό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας εἶναι διαδε-δομένο. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού θέλουν νὰ δοξάζωνται γιὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες τους καὶ γιὰ τὴς ἀρετὲς τους. Θέλουν νὰ ἐντυ-πωσιάσουν με ταπεινολογίαις καὶ ὑποκριτικὰς πράξεις. Συχνὰ παίρ-νουν λόγους ἀπὸ ἐνάρετους γέρον-τες καὶ τοὺς ἐμφανίζουν ὡς δικούς τους καὶ μάλιστα ὡς προσωπικὰ τοὺς θιώματα. Ἄλλοτε πάλι οικειο-

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ Λουκᾶ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1 Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ε΄ 1-11 Ἦχος: πλ. δ΄. – Ἑωθινόν: ΣΤ΄ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ἔξοδος τῆς εὐλογίας καὶ ἡ ἔξοδος τῆς ἀπωλείας
Ὅταν κανεῖς μελετᾷ τὴν Βιβλικὴ Ἱστορία καὶ βλέπει τὴς περιπέτειες τοῦ Ἰσραὴλ, αἰσθάνεται ὄχι μόνον τὰ δεινὰ πού πέρασε τὸ εὐλογημένο μας Ἔθνος, τὸ Ἑλληνικό, ἀλλὰ καὶ τὴς θλίψεως, καὶ τὴς ποικίλης στενο-χωρίας πού ἐν πολλοῖς ὅλοι οἱ πιστοὶ ἀντιμετώπιζον στὸ διάβα τῆς ζωῆς. Ἔως ὅτου φθάσουν εἰς τὴν "γῆν τῆς ἐπαγγελίας". Φυσικὰ τὸ Παντοκράτορ βλέμμα τοῦ Θεοῦ βρίσκεται συνεχῶς πάνω ἀπὸ τοὺς "ἐκλεκτοὺς τοῦ" (πού ἔχει ἐκλέξει), καὶ ἡ ἀγάπη του, παρὰ τὴς ἀνυπακοῆς καὶ τὴν ἀπαράδεκτη συμπεριφορὰ κατευθύνει πρὸς ἕνα ὀρισμένο σκοπὸ τὴν ἱστορικὴ πορεία. Ἐκείνο ὅμως πού ἐντυπωσιάζει καὶ κάνει τὸν πιστὸ νὰ μελετᾷ σὲ βάθος τὴν ὁλὴ κατάστασις εἶναι ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ γιὰ μία ἔξοδο, ὅταν ὁ λαός Του πέφτει στὴν αἰχμαλωσία. Οὐδέποτε ἡ θεία ἐντολὴ περιέχει τὴν ἐννοία τοῦ συμβιβασμοῦ με τὴν νοστορία τῶν εἰδωλο-λατρικῶν λαῶν. Σὲ καμμία τῶν περιπτώσεων ἡ καθαρὰ καὶ ἀποκα-λυπτικὴ πίστις τῶν Δικαίων καὶ τῶν Πατέρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ θὰ πρέπει νὰ ἀναμειχθῇ μέσα στὴν Βαβυλωνιακὴ συγκρη-τιστικὴ χράνη. Καὶ ἀφοῦ δὲν γίνεται διαφορετικὰ, ἀφοῦ ἡ πείσις ἔχει κα-ταστῇ ἀφόρητος καὶ ἡ πίστις εἶναι τὸ κινδυνευόμενον, γι' αὐτὸ λοιπόν, "ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρστο μὴ ἂπιε-σθε" λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Φαίνεται πῶς ἡ ῥωμικὴ ἔξοδος δὲν ἀπομένει ὡς λύση μοναδική, ὅταν κινδυνεῖ ἡ ἐθνικὴ ἐλευθερία ἐνὸς λαοῦ (ὅπως στὸ ῥωμικὸ Με-σολόγι), ἀλλὰ ἀποτελεῖ βαλβίδα ἀσφαλείας, ὅταν κινδυνεῖ ἡ ἀλ-ληνὴ πίστις καὶ ὁ ὀρθός, φυσιολογικός καὶ εὐλογημένος τρόπος ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Χρειάζεται ἄραγε νὰ τονίσουμε ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ ἀπευ-θύνονται πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ κάθε τόπου καὶ τῆς κάθε ἐποχῆς, καὶ ἄρα καὶ σὲ ἐμᾶς σήμερα; Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον βεβαίον, καὶ οὐδεὶς πιστὸς μπορεῖ νὰ φέρει ἐπ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις. Ἄλλωστε ἡ πατερικὴ ρῆσις καὶ προτροπὴ "φεύγε καὶ σώζου" ἀποτελεῖ κοινὸν τόπον καὶ σημεῖον ἀναφορᾶς πρὸς ὅσους μισοῦμενοι τὸν πᾶγκαλο Ἰωσήφ φεύγουν ἀπὸ "τῆς Αἰγυπτίας τῶν ῥήδων". Ναί. Αὕτῃ εἶναι ἡ πραγματικότητα γιὰ ὅσους διαθέτουν καὶ τὴν ἐλάχιστη γνῶσι τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. Γι' αὐτό, τὸ ὅτι δηλ. ἡ φυγὴ ἀπὸ τὰ κέντρα καὶ τὴς ἀφορμῆς τῆς ἁμαρτίας ἀποτελεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀκούεται βροντερὴ ἀπὸ τὰ ὦπρ τοῦ οὐρανοῦ: "Ἐξέλθε ἐξ αὐτῆς (τῆς νοητῆς Βαβυλώ-νας) ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσῃτε τὰῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς" (Ἀποκ. ιη΄ 4). Ὅμως ἐκ ἐμβαθύνουμε ἐπὶ πλεόν στὸ σημεῖο αὐτό, διότι ὅπως καὶ ὅλες τὴς ἄλλες πτυχὲς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς ὁ ἐχθρός τὴς διαστρέφει μὲ ἀρνητικὰ βεβαίως ἀποτελέσματα, ἐστὶ καὶ τὸ σὲμμεῖο αὐτὸ τῆς πνευματικῆς ἔξοδου, ὁ διάβολος προσπαθεῖ νὰ φέρει μεγάλῃ παραγῇ καὶ οὐσιαστικὰ νὰ ἀπολέσει τὸν ἄνθρωπο, ὅταν αὐτός ὁ πιστὸς δε-χθεῖ τὴς ἀκρίσιες εἰσηγήσεις του περὶ ἔξοδου τὸν δηλ. ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι καὶ πάλι χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς δὲν προτρέπει τοὺς πιστοὺς Ἰσραηλῆς πρὸς ἔξοδον ἀπὸ τὴν κοινότητά τους, καὶ στὴν ἔρημο ὅπου εὐρίσκονταν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ἂν καὶ ὅπως μελετοῦμε δὲν ἦταν ὅ,τι καλύτερο ἢ συμπεριφορὰ τῶν πολλῶν. Καὶ ὅταν σὲ περιπτώσεις διαφανόνταν διδάσσις ἢ διαφοροποιήσις τῶν ἰδίων τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν κοινότητα, παρὰ τὰ λήθη καὶ τὰ σκάνδαλα, αὐτὸ ἐπέφερε ἀρνητικὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ἐπομένως, φυγὴ ἀπὸ τὴν ἄλλοεθνή καὶ εἰδωλολατρικὴ Βαβυλῶνα, ἀλλὰ ἐμμονὴ στοὺς κόλπους τῆς πνευμα-τικῆς παρεμβολῆς, παρὰ τὰ λήθη τὰ ἀνθρώπινα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ παύσουν νὰ ὑφίστανται. Ἀλλὰ ὄχι μόνον στὴν Βιβλικὴ ἱστορία δι-απιστώνουμε αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, παρὰ τὸ ὅτι ἐξαπέλυσε τὰ φοβερὰ οὐαὶ ἐναντίον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, παρὰ τὸ ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμοὺς στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ εἶχε φθάσει στὸ χειρότερο κατάντημα καὶ στὴν ἐμπλοκή με τὴν Ρωμαϊκὴ ἔξουσία, ἔχει μόνον καὶ ξάββατο εὐρίσκειτο μέσα στὴν Συναγωγή, ὄχι μόνο πρὸς ὅλες τὴς διατάξεις σὲ ὅχει με τὸν συμπνευματισμὸ καὶ τὴν προσευχητικὴ κοινωνία με τὸ ξεπεσμένο ἱερατεῖον, ἀλλὰ ἐκίρρυσσε καὶ ἐπὶνέει πρὸς ὅλους "πάντα οὖν ὅσα ἐάν ἐπίτωιν ὑμῖν τῆρεν, τῆρετε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε: λέγουσι γὰρ, καὶ οὐ ποιοῦσι" (Ματθ. κγ΄ 3). Ἐπομένως, ἡ ὀρθὴ μελέτῃ καὶ συνετὴ ἀντιμετώπισις τῶν καταστά-σεων μᾶς ὀδηγεῖ στὴν κορυφὴ τῶν ἀρετῶν, δηλ. στὴν διάκρισι. Νὰ γνωρίζουμε δηλαδὴ τὸ πού, τὸ πὺς τὸ πότε καὶ γιὰτὶ. Καὶ πάλι ἐδῶ προβάλλει τὸ θέμα τῶν ἄνρων καὶ τῆς διδασκίας. Ἀπὸ τὴν μία εὐρί-σκονται αὐτοὶ πού παραμένουν συνειδητὰ μέσα στὴν Βαβυλῶνα τῆς κακῆς ἐποχῆς με ἀποτελέσμα νὰ ἀπορροφηθοῦν καὶ νὰ χάσουν τὴν ὀρθόδοξή πνευματικὴ - ἀνθρωπιστικὴ τους ὑπόστασις καὶ ἰδιότητα, ἀπὸ δὲ τὴν ἀντίπερα ὀχθὴ συγκεντρώνονται αὐτοὶ πού λειτουργοῦν διασπαστικὰ καὶ ἰσοπεδωτικὰ στὸν χώρο τοῦ λειτουργικοῦ Σώματος, παρερμηνεύοντας ἢ καὶ καλύπτοντας ἀνοικονόμητες καταστάσεις με τὸ προπτάσμενα καπνοῦ τῆς ἔξοδου". Ἀλλ' ἐνῷ ἡ σωτὴρ ἔξοδος ὀδη-γεῖ στὴν ἀπελευθεύρωσι τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἀντιθέτως ἡ ἀδικίκα-τος ἐκκλησιολογικὴ ἔξοδος φέρει τὸ ἀδιέξοδο τοῦ ἐγκλωβισμοῦ καὶ ἀλλοίωμον τῶν κατακεραματισμὸ τοῦ λειτουργικοῦ Σώματος. Ἐπιφέρει τὸ σχίσμα, πράγμα πού δὲν θεραπεύει "οὐδὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου" (κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο). Ἀδελφοί μου. Ὅσο ὑποπτιοί εἶναι ἕνα πιστὸ τὸ νὰ ἐπιμένει στὴν αἰσχρὴ Βαβυλῶνα τῆς ἀθείας καὶ τῶν παθῶν, ἄλλο τόσο ἐάν μὴ καὶ περισσοτέρου εἶναι τὸ νὰ ἐξέγγεται κανεὶς ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ "λόγους συνειδητῶς" νὰ σχίξῃ τὴν Ἐκκλησία. Προφανῶς ἡ θεραπεία καὶ τῶν δύο περιπτώσεων βρίσκεται στὴν γνῆσις ταπεινισμὸ καὶ στὸν συνειδητὸ ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐξ ἁρι-στερῶν καὶ ἐκ δεξιῶν πειρασμῶν. Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ κατευθύνει τὰ διαβήματά μας εἰς πᾶν ἔργον αγαθόν, οὕτως ὥστε ἡ ἔξοδος μας ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸν νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν οὐράνια πατρίδα, στοὺς οὐρανούς. Ἀμήν. Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντᾶρος

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἀποφδέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββά Θεοδώρου τῆς Φέρμης ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ
3. Ὁ φιλόδοξος πραγματευτής
Στὸν ἱερό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας εἶναι διαδε-δομένο. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού θέλουν νὰ δοξάζωνται γιὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες τους καὶ γιὰ τὴς ἀρετὲς τους. Θέλουν νὰ ἐντυ-πωσιάσουν με ταπεινολογίαις καὶ ὑποκριτικὰς πράξεις. Συχνὰ παίρ-νουν λόγους ἀπὸ ἐνάρετους γέρον-τες καὶ τοὺς ἐμφανίζουν ὡς δικούς τους καὶ μάλιστα ὡς προσωπικὰ τοὺς θιώματα. Ἄλλοτε πάλι οικειο-

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ «φωτισμέναι»: Φοιτοῦν εἰς «Σχολεῖα θεοτικά» ἢ εἰς κέντρα ψηλαφητῆς πλάνης;

Τοῦ π. Λεωνίδου Στ. Ἀμοργιανοῦ, Ἐφημερίου Ἱ.Ναοῦ Αγ. Μαρίνης Ἀνθουπόλεως Περιστερίου

(8ον.-Τελευταῖον)
Οἱ «φωτισμένες» κατὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου... Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς μας ἐνδιὰ-φέρονται νὰ γνωρίσουν τί γίνεται γύ-ρω τους σχετικὰ με τὸ θέμα αὐτό καὶ ἀρνούνται αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὸν «φωτισμό» τῶν πλανημένων, προ-καλοῦν τὴν ὀργή τους, τὴς ἀπειλῆς τους καὶ τὴ χλεύη τους, προσφορικῶς καὶ γραπτῶς. Ὅρισμένα σχετικὰ δεδομένα ἐκτοξευόμενα ἀπὸ τὰ βιβλία τους κατὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἶναι τὰ ἀκό-λουθα: Μιλάει ὁ Θεός, πρὸς τὴν πνευμα-τικὴν μπέτη των «φωτισμένων», καὶ τῆς λέει ὅτι θὰ διαλύει τοὺς κληρι-κοὺς πού ἀντιρρῶν στὴς «φωτισμέ-νες!»: «Ἐγὼ μὲ εὐσπλαγγνικός Πα-τὴρ θὰ τοὺς εὐσπλαγγνίζωμην καὶ θὰ τοὺς ἐλευθερώω ἀπὸ τὰ πᾶθι των... (τοὺς ἀνθρώπων) χάριν τῆς θερμῆς πίστεως πρὸς τοὺς λόγους μου καὶ τῆς θερμῆς μετανοίας ὁλοκλήρου τοῦ Κλή-ρου, Ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων. Δυστυχῶς ὅμως μετὰ μεγίστης λυτῆς μου σοῦ λέγω, πιστὸ τέκνον μου, τοὺς ἔχει

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η εμφάνιςς του Δυτικού πνεύματος εις την πολιτικην - Ἀλάρικος Α΄

Ὁ Ἀλάρικος ᾿Α΄ γεννήθηκε τὸ 370 μ.Χ. καὶ ἦταν μέλος τῆς δυναστείας τῶν Balh(h)j τῶν Βησιγότθων, Ἦταν "Χριστιανὸς" στὸ θρήσκευμα ἀλλὰ εἶχε ἀσπασθεὶ καὶ ἀνῆκε στὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου.

Τὸ 395 μ.Χ. χρῆσθηκε βασιλεὺς τῶν Βησιγότθων καὶ ἐκίνησε μία σειρά λεηλασιῶν σὲ βάρος τῆς Ανατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στὴν περιοχή τῆς Βαλκανικῆς ηερσονήσου, φτάνοντας νότια μέχρι καὶ τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Ἀλάρικος στὴ συν-ἔχεια διέσχουε τὸν κόλπο τῆς Κορίνθου καὶ βάδιζε βόρεια μέχρι τὴν Ἠπτερο, λεηλατώντας τὸ πέρασμά του ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ 400 μ.Χ. χρῆσθηκε βασιλᾶς καὶ τῶν Γότθων καὶ κατόπιν στράφηκε ἐναντίον καὶ τοῦ Δυτικοῦ τμήματος τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, φθά-νοντας στὸ σημεῖο νὰ καταστρέψει ἀκόμα καὶ τὴν ἰδία τὴν Ρώμη.

Πέθανε τὸ 410 μ.Χ. καὶ ἐνὸς προ-σταθοῦσε νὰ ὀργανώσει τὸ ἀνὸλο, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ κατακτήσει καὶ τὶς ἀπέναντι Ἀφρικανικὲς ἀκτές.

Οἱ ὁμοιότητες μὲ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι ἀνατριχαστικῆς, ἐνῷ ἡ ἀγνοία τῆς ἱστορίας ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐπανάληψη τῶν ἰδίων σφαλμάτων καὶ λαθῶν. Ὅπως καὶ πάλι σωστὰ ἔχουν ἐπισημάνει κατ' ἐπανάληψη οἱ σοφοὶ πνευματικοὶ ὀδηγοὶ τοῦ Ἑθνῶς μας, ἡ ἱστορία δὲν γράφτηκε μόνον, γιὰ νὰ ἀποδώσει τιμὲς σὲ κάποιους ἥρωες τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς δείξει ποιὸ ἐννοεῖ τὸ μέλλον μας.

Ὁ Ἀλάρικος ἦταν πρόγονος τοῦ Hitler, ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς φασι-

Ἑκκλησιαστικὰ μνύματα διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους

Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

Πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθη-τρίδας τῶν Γυμνασίων καὶ Λυκείων:

«Ἀγαπήται μου παιδιὰ, Μὲ πολλὴ χαρὰ ἐπικοινωνοῦ μὰζὶ σὰς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς. Ὡς Πνευματικὸς Πατέρας σας θέλω νὰ προτρέπω ὅλους καὶ ὅλες σας νὰ ἀντισταθεῖτε σὲ κάθε ρεῖμα ἡττοπάθειας καὶ μισέριος, ποὺ ἀπειλεῖ τὴ νιότη σας καὶ τὸν ἐνδοσυμισμό σας, καὶ νὰ ἀγωνισθεῖτε μὲ δρερὴ καὶ διάθεσιν γιὰ τὸν κα-ταρτισμό σας. Ἡ κατάρτιση τῆς γνώσης καὶ τῆς ἀρετῆς εἶναι τὸ καλύτερο ἐφόδιό σας, γιὰ νὰ εἰστε ὄχι μόνον ἰσάδην τοὺς εὐρωπαϊκὸν συμμαθητὰς σας ἀλλὰ καὶ πρωτο-πόροι στὴν ἐπιστήμην, στὴν καινοστο-ρίαν, στὴν πρόδοο. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς χαρίεῃ δύναμιν, φωτισμό, ἐνίσχυση καὶ ὑπομονήν. Πολλὲς εὐχὲς ἀπὸ τὰ βᾶθρ τῆς καρδιάς μου καὶ στοὺς ἐκλεκτούς ἐκπαιδευτικούς σας κα-θώς καὶ στοὺς γονεῖς σας γιὰ μία χρονία πνευματικὰ καρποφόρα καὶ ἀποδοτικὴ. Σὰς εὐχόμαι καλὴ καὶ εὐλογημένη σχολικὴ χρονιά».

Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου, Ἱκαρίας καὶ Κορσυνίου κ. Εὐσεβίου

«Ἀγαπήται μου παιδιὰ,

Ἀρχίζε ἀπὸ σήμερον ὁ μῶχος τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς. Ἐπιδοῦκεται τὸ μεγάλο ἀγαθὸ ποὺ λέγεται μόρ-φωση. Εἶναι ἐλγυνξὸς ὁ πόθος σας καὶ ἀξέστιμος ὁ προστάθειςς ὅς ἡ ἀλθνήνῃ ὁμῶς μωρφωσθῇ, εἶναι ἡ συνισταμένη δύο παραγομένων: Πρώτῃ τῆς καλλιέργειας καὶ ἀνάπτυ-ξης τῆς καρδίας, δηλαδὴ τοῦ εσωτε-ρικοῦ ψυχικοῦ κόσμου καὶ στὴ συνέ-χεια τῆς καλλιέργειας καὶ ἀνάπτυξς τοῦ νοῦ.

Ὁ νοὺς καλλιεργεῖται καὶ ἀναπτύ-σσεται μὲ γνώσιν καὶ μὲ μόρσην. Ἡ καρδιά, ὁ εσωτερικὸς ψυχικός κό-σμος καλλιεργεῖται μὲ τὴ πνοὴ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστeweς, μὲ τὴ φωτοβόλο διδασκαλίᾳ τοῦ Χρι-στοῦ μας, ὅπως διδάσκει ἡ Ὁρθόδο-ξὴ Ἐκκλησία μας.

Ἡ Ὁρθόδοξὴ Χριστιανικὴ πίστις, δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο τὰ ἀπα-ραίτητα ψυχικὰ ἀντισώματα, γιὰ νὰ μπορεῖ νικηφόρα νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὴν πλημυρῖα τοῦ θῆικου κακοῦ, ποὺ ἔχει καταλύσει τὴν κοινωνίαν. Ἡ πνοὴ τῆς Πίστeweς δίδει στὸν ἄνθρω-πὸ τὴ δυνατοτητα τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο, ἀπὸ τὸ χῶς καὶ τὸ ἀγχος τῆς ἐποχῆς μας. Δημιουργεῖ βίωματα ἀντῆρα, καλῶς συνειδητὰν, ἐνέγεια ψυχῆς, ἀκεραιότητα καὶ ἐπι-μότητα βίου, χαρακτηρία δοξαζήντων, θέληση δυνατῇ, αὐτοκυριαρχία ἐπαι-νετῇ, ἀρετὴ γνῆσις καὶ ἀξιοπρέπεια ζωῆς.

Ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία σὰς περι-βάλλει μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ σὰς προσφέρει τὴν ἀνθευτὴ ἀλήθεια τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ πάλι σὰς εὐχόμαι παιδιὰ μου, τὴ χάριν καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὑγεῖα ψυχικὴ καὶ σωματικὴ, δύναμιν καὶ φωτισμό στὰ μαθητήα σας, πρόδοο καὶ προκοπὴ σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ σας. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι πάντα μὰζὶ σας».

Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου

«Ἀγαπήται μου παιδιὰ,

1. Ἐξικνᾶει ἀπὸ σήμερα, μὲ τὸν Ἀγιασμό ποὺ ἔγνε, ἡ νέα Σας σχολι-κὴ χρονία. Νὰ τὸ ἔχετε χαρὰ καὶ π-μ, ὡ παιδιὰ, γιὰτὶ εἰστε μαθητὲς καὶ μαθητρίες καὶ ἀπολαμβάνετε μὲ τὰ μαθητήα σας τοὺς γλυκεῖς καρ-ποὺς τῆς παιδείας. Ἀπὸ ὅλα τὰ

στικῆς Δυτικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἐκφρά-ζει ἡ Γερμανικὴ Ἑνωσι καὶ ἰδιαίτε-ρα ἡ Γερμανία. Αὐτὸ φαίνεται ξεκά-θαρα ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ποὺ ἀκολου-θεῖ σήμερα ἡ Δύση, μία πολιτικὴ ποὺ εἶναι βασισμένη στὸν ἐπτεκτατισμό, στὴν κυριαρχία, στὴν ὑποδούλωση καὶ στὴν λεηλασία τῶν ὑπολοίπων λαῶν, μὲ μοναδικὴ ἐπιδίωξη τὴν μία καὶ οἰκουμενιστικὴ παγκόσμια διακυ-βέρνηση, τόσο σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο, ὅσο καὶ σὲ θρησκευτικὸ.

Ὁ Ἀλάρικος μπορεῖ στὸ θρήσκευ-μὰ νὰ ἦταν χριστιανὸς, στὴν οὐσία, ὁμῶς, ὑπῆρξε θεομᾶχος. Ἡ πλάνη τοῦ Ἀρείου, ποὺ ὑποστήριζε μετὰ πούθους, καταδικάσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐπτόησε οὔτε κατ' ἐλάχιστο. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Δυτικοὶ ποὺ, ὡς γνήσιοι ἀπὸγ-νοὶ του, συνεχῶς τὴν διαστρεβλῶ-σι τῆς πίστεώς μας καὶ ἐρπασαν τὴν δικὴ τους ἐκδοχὴ γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστιν, αὐτὴ τοῦ Παπισμοῦ. Ἐκτός τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, οἱ Δυτικοὶ ἐπι-διώκουν νὰ ἀποκτήσουν παγκο-σμίως τὸν ἐλεγχο καὶ τῆς θρησκει-τικῆς ἐξουσίας, μὲ τὴν ἐγκαθίδρυσ-τὴ μίας καὶ μοναδικῆς πανθρη-σκείας, ποὺ θὰ ἐνωσει αἵρεσεις, δό-γματα, κακοδοξίεσ καὶ πάσης φύσε-ως θρησκολημῖα ἡ ἀπάτη. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ συνονθύλευμα γίνεται μία προστάθεια νὰ ἐνταχθεῖ καὶ ἡ Ὁρθό-δοξος Πίστις. Ὁ κυρίως ἐκφραστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστeweς εἶναι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ γι' αὐτὸ βρίσκεται στὸ στόχαστρο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πυρὰ τῶν ἐγχώριων καὶ ξένων πολιτικῶν.

Αὐτὸ ποὺ μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν ἱστορίᾳ εἶναι πῶς σὲ ὅπ ἀφορὰ στὴν πίστιν, τὸ Δυτικὸ πνεῦμα ἔκανε ἀρχικά τὴν ἐμφάνισήν του στὸ πρό-σωπο τοῦ Ἀρείου. Σὲ τὴ ἀφορὰ τοῦ πολιτικοῦ κομμάτι, τὸ πνεῦμα τῆς Δύ-σεως ἐκφράσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ ἓνα ἐνθέρμο ὑποστηρικτῇ τοῦ

Ἀρείου, τὸν Ἀλάριχο. Οἱ σημερινοὶ ἀπὸγονοι τοῦ Ἀρείου καὶ τοῦ Ἀλαρί-χου, ποὺ εἶναι ἀπὸγονοι τῶν Φράγ-κων καὶ ὄχι τῶν Εὐρωπαίων, εἶναι οἱ Δυτικοὶ καὶ ἡ καταστροφικὴ πολιτικὴ τους.

Μοναδικὴ ἐπιδίωξη τῶν Δυτικῶν εἶναι ἡ παγκόσμια κυριαρχία. Ἡ ἱστο-ρία τοὺς διαμεῖδει συνεχῶς, μίς καὶ ἡ μόνη πετυχημένη παγκόσμια δια-κυβέρνηση ὑπῆρξε μόνο κάτω ἀπὸ τὸ «διὰ τοῦ Σταυροῦ» πολέμους, μὲ ψυχρὴ καὶ ὀδηγὸν τὴν Ὁρθόδοξο Πί-στιν. Αὐτὴ ἡ διακυβέρνηση ἀντέξε πάνω ἀπὸ 1000 χρόνια. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μοντέλα ἐξουσίας, ποὺ ἐπτεχείρησαν πολλὰκις νὰ ἐπιβάλ-λουν τὴν ἐναῖα παγκόσμια διακυβέρ-νηση, μόλις καὶ μετὰ βίος κατέφεραν νὰ ἀντέξουν γιὰ 40 μὲ 50 χρόνια καὶ κατόπιν κατέρρευσαν σὺν χάρτινῳ πύργῳ, καταρρακωνόντας ἀνθρώπι-νες ψυχῆς καὶ διαλύοντας πολιτι-σμούς.

Στὴν παρούσα στήλη -σὺν Θεῷ- θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ δοῦμε πῶς πρωτοεμφανίστηκε τὸ πνεῦμα τῆς Δύσεως στὴν πολιτικὴ, ποὺ χρονο-λογεῖται ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀλαρίχου, ἀλλὰ καὶ πῶς αὐτὴ μεταλλάχθηκε ἡ/κα ἐξελλίχθηκε μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Στὰ Γερμανικά λέγεται Alarik, ἐνῷ στὰ λατινικά ζεῖμεν ἀναφέρε-ται ὡς Alaricus.

2. Ἡ δυναστεία τῶν Baltungs, Balthing, οἱ Balth(e)s βασιλεύσαν στους Βησιγότθους ἀπὸ τὸ 395 μέ-χρι τὸ 531 μετὰ Χριστόν.

Πήραν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ τὴν γοτθικὴ λέξη balha ποὺ σημαίνει τὸ σ φαιάκοζος ὅσο καὶ τοῖμφοζος. Οἱ Balh(h)i ὀνομάσθησαν «τοῖμφοι» ἢ «σκληροὶ ἄνδρες».

Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκά.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς I. Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὁρους.

Χαιρετισμὸς εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα

Τοῦ κ. Δημ. Κ. Κουτσουλέλου, Ἐπιτίμου Ἐπὸπτοῦ Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως

«...Νεοὶ τῆς γῆς, τοῦ Γένους, μπορεῖτε καὶ νὰ συμπαύετε, ἴσως, οἱ σημάεις, ποὺ σήμερα λείπουνε πάνω ἀπ' τὴ γῆ, ὑπάρχουν μέσα σας...». Νικηφόρος Βρεττάκος

Κάθε ἐπικοινωνία μας μὰζὶ σας φέρνει πολλὴ χαρὰ καὶ ὀδοθέμες ἐκφράζονται οἱ εὐχὲς μας γιὰ τὴν ἀριστη πρόδοο καὶ προκοπὴ σας.

Ἡ ὠρία καὶ χαρούμενη περιό-δος τῆς ζωῆς σας, γεμάτη πεδινὰ χελιδόνια, ἄστρα καὶ λαμπερά συννεφια, σὰν ἐκείνῃ τῇ φωτεινῇ καὶ θεικῇ νεφέλῃ, ποὺ τύλιξε τὸν Κύριο στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, εἶμαι γεμάτη συνειρητικὲς σπινεῖς, ποὺ θὰ μὴν βουναθεῖ χαρὰν μένεις στὰ βᾶθρ τῆς ψυχῆς σας, γιὰ νὰ ἐξαναυρίσουν, μὲ τὰ αἰώνια φτερά τους, στὸ νοῦ σας ὅταν ἡ φαντασία δὰ πεταίει σ' ἓνα μακρινὸ ὠραῖο παρελθόν.

Στὴν αὐλή, στὶς αἰθούσες, στοὺς διαδρόμους τῶν Σχολείων, ποὺ εἶναι, ἀντιλαλοῦν οἱ ἀγνὲς φωνὲς σας, ποὺ ἐνυμένεες ὅλες μὰζὶ, ἀποτελοῦν ὕμνον, τραγοῦδι καὶ προσευχὴν. Στὰ μάτια σας λαμπρὴ ἡ χαρὰ. Κι ὅλοι μὰζὶ σὰς καμάρω-νουμε, γιὰτὶ εἰστε τὸν κόπων καὶ τῶν ἐλπίδων μὲς οἱ καρποὶ.

Μὲ τὴν ψυχὴ μὲς ὁλόκληρη, γυ-ρίζουμε μὲ πολλὴ συγκίνηση, στὰ νεῖς σας, στὸ σχολεῖο οἱ δασκαλοὶ σας, στὴν Ἐκκλησία μας οἱ πνευμα-τικοὶ καὶ σὰς πατέρες. Ἐμπιστευεῖτε τους καὶ ἐκκινήστε ἀγαπημένῳ κοντὰ τους αὐτὴ τὴν προστάθειαν. Ἡ Ἀλήθεια δὲν ἀποκαλύπτεται σ' ὅποιον πι-στεύει πῶς μόνος του μπορεῖ νὰ τὴν βρεῖ, οὔτε σ' ὅποιον ἀπλῶς μαθαίνει παραγαλίζοντας ὅσα γράφουν οἱ σε-λίδες τῶν πολλῶν σας βιβλίων. Φα-νερώνεται, ὅταν ἀγωνίζομαστε καὶ δοῦμε μὰζὶ. Κι ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ μὰζὶ πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα, πέρασαν καὶ περνοῦν χιλιάδες παιδιὰ, ποὺ διώχθηκαν ἀπὸ τὶς δικὲς τους πονε-μένες πατρίδες, δεῖτε τους ἐξείς μὲ τὸ παραδείγμα σας ποῖος εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν ἐλευθερία. Ἀν ὁ πῆλινός μας, ὁ «πῆλινός» ὅπως λέμε στὴ γλῶσσά μας τῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθεῖται λάθος μονοπατί, τὸ χρέος τῆς ἀγάπης μας εἶναι νὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ βρεῖ τὸ σωστὸ, γιὰ νὰ περπατήσει μὲ ἀσφα-λεία, μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὁ Θεὸς νὰ φωτίζεῃ καὶ νὰ εὐλογεῖ τὴν πορεία σας! Καλὴ σχολικὴ χρονιά».

Πολύτιμο καὶ ἱερό, μεγάλο καὶ ὑψηλὸ εἶναι τὸ ἔργο σας στὸ scho-λεῖο. Ὅπως τὰ λουλούδια, μόνον κάτω ἀπ' τὴ φωτοβόλο καὶ θερμο-σύνη τοῦ ἡλίου, ἀνοί-γουν τὰ πέταλά τους, δυναμώνουν καὶ ἀναπτύσσονται, εἶται καὶ εἰς, μόνον κάτω ἀπ' τὴ στορικὴ καὶ πο-λιποικικὴ φροντίδα τῶν Δασκᾶ-λων σας γεμίζει ζωὴ καὶ ετοιμάζε-σθε γιὰ τὸ ὠραῖο μέλλον σας.

Σκεφθεῖτε τοὺς κόπους καὶ τοὺς μῶχους τους, γιὰ νὰ σὰς παρα-δώσουν στὴν Κοινωνία ἀξία Ἑλλη-νόπουλα. Ἀφοσιωθεῖτε στὸ σχολικὸ ἔργο σας. Ἀνάστε στὴν ψυχὴ σας τὸν ἱερό ἦλο τῆς μόρφωσης, τῆς ἀγά-πης καὶ τῆς πρόδοο, μὲ τὴ βεβαί-στη, ὅτι βαδίζετε τὸν ὁρὸ καὶ ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας. Ὁ Θεὸς κατεβύνει τὶς σκέμεις καὶ εὐλογεῖ τὰ βήματά σας.

Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κοσμᾶ

«...Ἀγαπήται μου παιδιὰ, Ἐν ἑμείς οἱ μεγαλύτεροι κάναμε λάθη, ἐσείς μὲ μὲνετε σὲ αὐτὰ! Ὑγισότε τὴ σημαία τοῦ καθήκοντος, τοῦ ἀγῶνος, τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς προόδου σας καὶ αἰσιδόμοι συνεχί-στε τὴν μάχην τῆς ἐπισημονικῆς σας κατάρτισεως.

Τὸ δικό σας, προσωπικὸ, ἐπιτυχ-νέον μέλλον, ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενεί-ας σας, ἡ πρόδοος τῆς κοινωνίας μας καὶ ἡ ἀναγέννηση τῆς πατρίδος μας σὰς θέλει τολμηροῦς, ἀντοχω-ρητοὺς μαχητῆς καὶ ἥρωες.

Ποτὲ μὴ λημονεῖτε μία μεγάλῃ ἀλήθεια: Δὲν εἰσθε ἀπὸγονοι ἀπολί-στινων καὶ βαρβάρων λαῶν, ποὺ ση-ρίχθηκαν στὴν ὕλη καὶ στὴ βία. Εἰσθε ἀπὸγονοι ἡρώων καὶ μαρτύρων, οἱ ὅποιοι μὲ τὶς αἰώνεις ἀξείς, μὲ τὰ ἰδα-νικά, μὲ τὶς θυσίες καὶ τὶς νίκες, ἐπέτυ-χαν μεγάλην καὶ θαυμαστά, μεγα-λουργήσαν. Ἄν τὸ θελήσετε, κανεὶς δὲ θὰ σὰς ἐμποδίσαι νὰ φθάσετε στὴν ἀλήθει-αν πρόδοο. Γι' αὐτὸ ἀγαπήστε τὸ βιβλίον, τὴν μελέτην του καὶ ὄχι τὰ κακέτυπα τῆς ἐπισημονικῆς κατάρτισεως, τὰ ὅποια ὁ κόσμος τῆς προχειρότητας καὶ τῆς ἀγραμματοσύνης ἐπιβάλλει. Μελετήστε μὲ σύστημα καὶ ἐπιμέλεια, μὲ ἐμπόνην. Ἀπομακρύνετε ὃ πρὸ χειρο, δειλαστικό, φιλοκόσμο καὶ γλ-ηδόνο, ποὺ θολῶναι καὶ σὰς ἐμπο-δίζει νὰ ἐμβαθύνετε στὴν μελέτην σας. Καλλιεργεῖτε ἀρετές, ἀγαπήσατε τὶς αἰώνεις ἀξείς, τὰ ἰδανικά τῆς Πί-στεως καὶ Πατρίδος μας γιὰ νὰ γεμί-σετε τὸν ἐσωτερικὸ πνεῦμα ἄνθρωπο μὲ ἀληθινὸ φῶς καὶ δύναμι...».

Συνέδριον διὰ τὸ προσκύνημα Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς

Σπουδαῖον συνέδριον ἔλαβε γό-ραν εἰς τὴν Ἱ. Μ. Παροναγίας διὰ τὸ πανελλήνιον προσκύνημα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς Πάρον. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ δελ-τύιον τύπου τοῦ Δ.Σ. τοῦ προσκυνή-ματος τῆς 8 Σεπτεμβρίου 2015:

«Ἡ Διοικούσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς Πάρου εἶναι στὴν εὐχάριστῃ θέσιν νὰ ἀνακωνῶ-σαι, ὅτι ἀπὸ τῆς 11-14 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. θὰ πραγματοποιηθεῖ Ἐπιστη-μονικὸ Συνέδριον, στὸν περίβολον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς καὶ στὸ παλαιοχριστιανικὸ βαπτί-στήριο, μὲ θέμα: «ἹΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ἙΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑ-ΝΗΣ ΠΑΡΟΥ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟ ΟΡΜΑΝΛΟ».

Τὸ Συνέδριον, τὸ ὁποῖο τελεῖ ὑπὸ

Νεανικὰ Ζητήματα

Ἐπιτυχία δὲν ὑπάρχει δίχως τὴν ἀπόλυτη προσπάθεια!

ῴλους, καλοὶ μου φίλοι, ἡ ἐπιτυ-χία μᾶς θέλγει καὶ μᾶς συγκινεῖ. Μὰ περισσότερο τοὺς νέους. Αὐτοὺς ποὺ ἔχουν μπροστά τους τὴ ζωὴ. Αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἀναγκασμένοι καὶ μόνο ἀπ' τὸ γεγονὸς αὐτὸ, νὰ ἔχουν ὄνειρα καὶ στόχους. Ἰδανικά καὶ σκο-πούς. Καὶ θέλουν ὀα' αὐτὰ κάποτε, ἀργά ἢ γρήγορα, νὰ ἐπιτευχθοῦν. Θὰ λέγαμε μάλιστα ὅτι ἡ ἐπιτυχία ὅλων αὐτῶν ποὺ ὀραματίζονται, εἶναι ἡ ἴδια ἓνα μεγάλο ὄραμα τῆς ζωῆς τους. Ναί!

Εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ νέοι ἀπολυ-τοποιοῦν τὴν ἐπιτυχία, γι' αὐτὸ καὶ ἀπογοητεύονται ἀπόλυτως, ὅταν ἀποτυγχάνουν! Στ' ἀλήθεια πῶς αὐτὰ καθορίζονται;

* * *

Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ πολὺ μεγάλο καὶ δὲν εἶναι δυνατό νὰ τὸ ἐξανήλικτοι κανεῖς στὸν τόσο πε-ριορισμένο χώρο. Τὸ μόνο ποὺ θὰ κάναμε εἶναι νὰ ἐπιχειρήσουμε ν' ἀναφέρουμε κάποιες βασικὲς σκέ-ψεις.

Λοιπόν, αὐτὸ ποὺ κατ' ἀρχὴν ἀπαίτεται εἶναι νὰ εἰμαστε ρεαλι-στές. Νὰ γνωρίζουμε τὶς δυνάμεις μας. Σὲ τί πραγματικὰ στοχεύουμε καὶ ὥς ποῦ μποροῦμε νὰ φθάσουμε.

ῴστερα ἀπαίτεται στρατηγι-κὴ. Ἦναι πρόγραμμα, ἓνα πλάνο, ἓνα συγκεκριμένο μακροπρόθεσμον σχέδιο, βάσει τοῦ ὁποῖου θὰ πο-ρευοῦμαστε καὶ θὰ προσαρμόζουμε τοὺς ἐπὶ μέρους στόχους μας, τὸ ἐπίση, τὸ ἡμυσίο, ἡ καὶ τὸ καθημέ-ρην μας πρόγραμμα. Ἐνα πλάνο ποὺ μαθηματικὰ θὰ μᾶς ὀδηγεῖ στὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ, χρειάζεται τὸ ἐξῆς στουδαῖο. Ἡ ἀφοσίωση στὸ συγκεκρι-μένο μας σκοπὸ σὲ ποσοστὸ, ἂν γίνεται, ἀκόμην καὶ μεγαλύτερο ἀπ' τὸ 100%! Δηλαδὴ ἡ ἀπόλυτὴ ἀφο-σίωση.

* * *

᾿ΑΣ πάρομνη γὰ παραδειγμα τὸν ἀθλητισμό. Ἐκεῖ ἡ τὸ δίνει κανεῖς ὅλα ἡ κᾶθετα στὸ στήπ του! Δὲν ὑπάρχει ἐναλλακτικὴ ἡ ἐνδιέμεση λύση. Μάλιστα καὶ κατ' ἐξοχὴν νίκη, ποὺ λέγεται ρεκόρ, ἀπατεῖ ἀπόλυτη ἐνεργοποίηση καὶ ἀγρύπνια, ἀπόλυ-τὴ προστάθεια καὶ ἀφοσίωση. Με-ρικὴ προστάθεια, μῶχος μέχρι ἐνὸς βαθμοῦ, ὅσο μᾶς βολεῖται κ' ὅσο λέ-ει ὅτι μποροῦμε, δὲν σημαίνει με-ρικὴ ἐπιτυχία. Σημαίνει ἀποτυχία ἡ καὶ τίποτα!

Ἐτσι, οἱ ἐπιτυχίες δὲν ἔρχονται τελικά μὲ τὸ 50% τὸν προσα-θεινὸν μας, οὔτε καὶ μὲ τὸ 70% αὐτόν. Εἶναι σίγουρες μὲ τὸ 100%, τοῦλάχιστον!

Μὴ ξεχνοῦμε πῶς, ὅταν δῖνομε τὸν καλύτερο αὐτὸ μὲν, αἰσθανό-μαστε καλύτερα. Ὅμως ἡ μέγιστὴ προστάθεια εἶναι ἐκείνῃ ποὺ ὀδηγεῖ στὴ μέγιστὴ αὐτοεκτίμηση. Καὶ ἡ με-γίστῃ αὐτοεκτίμηση ὀδηγεῖ στὴ μέγισ-τὴ αὐτοπεποίθησή!

Ἡ πλήρης ἀπασχόληση μὲ κάπ, δημιουργεῖ ἓνα αἰσθημα ἱκανοποι-ήσης. Ἡ ἀπόλυτὴ ἐνεργοποίηση

Ἐρωτηματολόγιον ἀπέστειλεν ἡ Ἑνωσις Ἀθῶν πρὸς τὰς πολιτικὰς παρατάξεις, ἐνὸς τὸ ἐκονοποίησε καὶ πρὸς τὰ μέσα μαθητικῆς ἐνημερώ-σεως, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητᾷ νὰ λά-βουν θέσιν πρὸς τὰς προτάσεις τους. Τὰ αἰτήματα εἶναι ἱλιαν ἐπι-βαλ

Οι Ίσλαμοτζιχαντισται άφανίζουν τούς έπου γής Χριστιανούς

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ!

Του κ. Γεωργίου Κούβελα, Νομικού – Έπιτίμου Προέδρου τής Έθνικής Φοιτητικής Ένώσεως Κυπρίων

(2ον)
Αίμα εις τό όνομα του Άλλάχ!

Ή τρομοκρατία τής Τζάχάν έχει άπλώσει τά πλοκάμια της σέ όλόκληρον τόν Πλανήτη. Από τή Μέση Ανατολή και τή Βόρεια Αφρική μέχρι τή Βοστώνη, τό Παρίσι, τό Σίδνεϊ και όλόκληρη τή Δύση κυριαρχεί ό Τρόμος και ή Φρίκη! Χρειάζεται παγκόσμια κινητοποίηση γιά νά άντιμετωπιστεί ή Τζάχάν. Γι' αυτό ή άρμόδια Έπιτροπή Εξωτερικών Ύποθεσέων τής Εύρωπαϊκής Ένώσεως Κυρία Γεντερικά Μογκερνί έπισημάνε ότι κή απειλή δέν είναι μόνο αυτή, που άντιμετωπίζαμε στό Παρίσι, αλλά έπικεινείται και σέ άλλα μέρη του κόσμου, ξεκινώντας από τής Μουσουλμανικής χώρες [...]. Πρέπει νά τονώσουμε τή συνεργασία πρώτα μέ όλες τής άραβικής χώρες και μετά έντός τής Εύρωπαϊκής Ένώσεως. Πρέπει νά μοιραζόμαστε περισσότερες πληροφορίες». Η «Κυριακάτικη Δημοκρατία» τής 25^{ης} Ιανουαρίου 2015 σέ αναλυτικό ρεπορτάζ τής Στέλλας Θεοδώρου αναφέρει στις όεκα πού έπικινδύνεζes οργάνωσεις, πού έχουν άπλώσει τά δίκτυα τους σέ όλόκληρον τόν πλανήτη και σκορπούν τόν τρόμο. Αυτές είναι: **‘Άλ Κάϊντα**; **Η κνίτεραν τής Τζάχάν πρωτοεμφανίστηκε τό 1989 και σκόρπισε τόν τρόμο μέ τής επιθέσεις τής 11^{ης} Σεπτεμβρίου τό 2001**. Ιδρυτής και ήγέτης τής οργάνωσης ήταν ό Οσάμα Μπίν Λάννεν μέχρι τό 2011, όποτε και εκτελέσθηκε στό Πακιστάν. Τόν διαδέχθηκε ό Αϊμάν άλ Ζαουάκνι. Η τελευταία χώρα, που άνακονώθηκε από τόν ‘Άλ Ζαουάκνι όπi θα μπει στό δίκτυο τής οργάνωσης είναι ή Ινδία. **Ισλαμικό Κράτος**: Τό Ισλαμικό Κράτος (ISIS) ξεκίνησε ή δράση του ως τό Ισλαμικό Κράτος στό Ιράκ και τό Λεβάντε, είναι τζιχαντιστική στρατιωτική οργάνωση στό Ιράκ και τής Συρίας, που στις 29 Ιουνίου 2014 ανακρίνεz μονομερώς τήν Ιδρυση Χαλιφάτου σέ εκτάσεις τής Συρίας και του Ιράκ, μέ πρωτεύουσα τή Ράκα. Άρχηγός τής οργάνωσης είναι ό Άμπου Μπαρκ αλ-Μπαγκντάνι, πρώην στέλεχος τής ‘Άλ Κάϊντα, που περιλαμβάνεται στη λιστα τών όεκα πού έπικινδύνουν τρομοκρατίαν στόν κόσμο. **‘Άλ Κάϊντα Αραβικής Χερσονήσου**: Είναι άκόμη ένα παρακλάδι μαχητικών Ισλαμιστών τής ‘Άλ Κάϊντα, που δραστηριοποιείται κυρίως στην Έγμεν ή και τής Σαουδικής Αραβία. Η οργάνωση μέ άνακονώσην τής ανέλεβη τήν εύθνη γιά τής επιθέσεις στό Παρίσι. Διανομήνθηκε τό 2009 από τή συγχώνευση τών δύο τοπικών οργάνωσεων τής ‘Άλ Κάϊντα στην Έγμεν ή και τής Σαουδικής Αραβία. **‘Άλ Σούσρα**: Παρακλάδι τής ‘Άλ Κάϊντα στη Συρία και στό Λίβανο, ή οργάνωση δημιουρήθηκε στις αρχές τού 2012, κατά τή διάρκεια του συριακού εμφύλιου πολέμου. Αποτελείται από συνώντες μουτζαχεντί, πού στόχο έχουν νά ανατρέψουν τό καθεστώς του Μπασάρ άλ Άσαντ στη Συρία και νά δημιουργήσουν ισλαμικό κράτος. Τό μέτωπο τής ‘Άλ Νούσρα είναι ή έπίσημη πτέρυγα τής ‘Άλ Κάϊντα στη Συρία. **‘Άλ Σαχμπίτ**: Ιδρυθηκε τό 2006 και στό άραβικά σημαίνει «νεολαία». Η καρδιά τής οργάνωσης κτυπά στό Νότιο Σουδάν και στόχος τής είναι ή έπιβολή τής Σαρία. Από τό 2012 ή οργάνωση άποτελεί και έπίσημα παρακλάδι τής ‘Άλ Κάϊντα. Ηγέτης τής έως τό 2014 ήταν ό Αχμέιντ Αμπντίλ Γκονάιν, πού σκοτώθηκε σέ έπιδρομή γιά έπανδρωμένους άεροσκάφος τών αμερικανικών δυνάμεων. **‘Άλ Κάϊντα τού Ισλαμικού Μαγκρέμπ (AQIM)**: Η ‘Άλ Κάϊντα στό Ισλαμικό Μαγκρέμπ εμφανίστηκε τό 1998 στην Άλγερία. Η όνομασία Μαγκρέμπ προσδιορίζει τήν περιοχή τής Βορειοδυτικής Άφρικής, πού περιλαμβάνει τό Μαρόκο, τήν Άλγερία και τήν Τυνησία. **Ανσάρ άλ Σαρία**: Ισλαμική οργάνωση τής Λιβύης, πού θέλει νά εφορμήσει τή σαρία σέ όλόκληρη τή χώρα. Έπικεφαλήs τής είναι ό Μοχάμεντ άλ Ζεχάουι. Η οργάνωση βρίσκεται πίσω από τήν έπίθεση στό αμερικανικό προξέβείο τό 2012, πού είχε ως άποτέλεσμα τόν θάνατο του Αμερικανού πρεσβευτή. **Ανσάρ Μπαάτ άλ Μάκνις**: Οργάνωση τής Αιγύπτου στη Χερσονήσο τού Σινά, πού δημιουρήθηκε κατά τή διάρκεια τής Αραβικής Άνοιξης τό 2011. Φέρεται σέ χρηματοδοτείται από τή Μουσουλμανική Άδελφότητα και είναι σύμμαχος τού Ισλαμικού Κράτους. **Μπτόκο Χαράμ**: Η Μπτόκο Χαράμ ξεκίνησε ή δράση της τό 2002 στην Νιγηρία, τήν πολυπληθέστερη χώρα τής Αφρικής, αλλά και τήν πού πλούσια, άφου είναι ή μεγαλύτερη παραγωγός πετρελαίου τής άφρικανικής ήπείρου. Η δράση της εκτείνεται και στό γεωτονικά κράτη του Καμερούν, τού Νιγηρα και τού Τσαντ. Ιδρυτής τής οργάνωσης ήταν ό Μοχάμεντ Γιουσούφ, ό όποιος τό 2009 σκοτώθηκε από τής Αρχές τής χώρας. Διαδοχος του μέχρι και σήμερα είναι ό Άμπου Μπαρκ Σεάκνυ.

Η μεγάλη φυγή τών Ασσυρίων
Τόν δρόμο τής φυγής πήρε μιά φιλήσυχη κοινοότητα τής βόρειας Συρίας, εκείνη τών Ασσυρίων Χριστιανών τής επαρχίας Άλ Χασάκα, μετά τή μαζική απαγωγή यु-ναϊσκόπαϊδων και ήλικιωμένων από τό χωριά τους από Τζιχαντιστές του Ισλαμικού Κράτους. Πέντε χιλιάδες άνδρwποι (1000 οικόγενές) **έγκατέλειψαν άρον άρον τής εστίες τους τή Δευτέρα 23-2-15 πρόσ τήν πόλη Χασάκα και τήν κοουρδική Καμιολή**. Η «Δημοκρατία» τής 26-2-2015 αναφέρει γιά τό χρονικό τής απαγωγής, όπως τό περιγράφει ό Ούσάμα Έντουαρετ, διευθυντής τού Ασσυριακού Διεύτου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Οί «Τζιχαντιστές εισέβαλαν στά στίπια γύρω στις τέσσερις τάς έφημερήματα τής Δευτέρας, ένα όλος ό κόσμος κοιμόταν. Η συζήνς μου κατάγεται από τό Τόλ Σαμράιμ και όταν προστάθονε νά έπικοινωνήστε τηλεφωνικά μέ τή θεία τής, σήκωσε τό τηλέφωνό ένας άνδρας και τής έπτε: «Εδώ είναι τό στίπi του Ισλαμικού Κράτους!»

Σόκ! Παιδιά μισούνται τόν Τζιχάντι Τζόν
Ή πιό πάνω έφημερίδα αναφέρει άκόμη γιά συγκλονιστικά βίντεο και φωτογραφίες από τήν Έγμεν ή, τήν Αιγύπτu και τή μακρινή Ιαπωνία πού δείχνουν **εφήβους και παιδιά νά αναπαριστούν τής εκτελέσεις, νά μιμούνται τόν Τζιχάντι Τζόν και νά βάζουν στη θέση τών κλασικών παιχνιδιών, όπως τό «κλέφτες και αστυνόμος» τή σύγχρονη (και συνάμα άπέραντα άνοργανιστική) Φρίκη τών Τζιχαντιστών δημίων**. Τό πιό πρόσφατο βίντεο προέρχεται από τήν Έγμεν ή, όπου πέντε έφηβοι και 10 δεκάχρονα παιδιά αναπαριστούν τήν τήν εκτέλεση τών Αιγύπτιων κοπτήων Χριστιανών ομήρων από Ισλαμιστές σέ μιά παραλία τής Λιβύης. Οί μανηλοφορεμένοι έφηβοι όδηγούν τά παιδιά σέ κάποια παραλία τού Αραβικού Κόλπου, πριν νά χτυπήσουν μέ κοντάρι, αναπαριστώντας πιστά τό τελετουργικό, τό πλάνο, άκόμη και τό αίμα στη θάλασσα τού Τζιχαντιστικού βίντεο. Στην Αιγύπτu πάλι, μιά παρέα παιδιών «πταίνει» τήν εκτέλεση δύο ομήρων από τρεις Τζιχαντιστές, ενώ και στην Ιαπωνία (μιά κοινωμία σοκαρισμένη από τήν εκτέλεση τών δύο Ιαπώνων ομήρων) μιά παρέα κοριτσιών και μιά αγορίων ανέβασαν τής δικές τους αναπαριστάσεις στό διαδίκτυο. Από τά κορίτσια, μάλιστα, ξεφεύγουν γέλια, ενώ υποδοκτούν τά θύματα του Τζιχάνι Τζόν φορώντας τή σχολική τσάντα τους!

Απίστευτος φρίκη: Ό Ιμάμης έσκότωσε τήν κόρη του!
Ιμάμης έκούσθηκε μέχρι θανάτου τήν άνήλικη κόρη του και κακοποίησε βανασία τήν άλλη κόρη του, γιάι άπάσπηκαν τόν Χριστιανισμό. Τό τραγικό περιστατικό τό δημιοσιείσ ό «Συτήρ» τής 1^{ης} Μαρτίου 2015, άριθ. τεύχους 2106: Φρίκη! Τόν τελευταίο καιρό δεχόμαστε καταγινόμει είδήσεων, πού αναφέρονται σέ βίαιες ένέργειες φανατικών Μουσουλμάνων. Άς δούμε μιά από αυτές: **Η Ιμάμης από τήν Ουγκάντα έκούσθηκε μέχρι θανάτου τήν 12χρονη κόρη του και άφρησε άναστροφή από τά χτυπήματα τήν 15χρονη άδελφή τής, έπειδι και οι δύο τους άλλαζόστησαν και άπάσπηκαν τόν Χριστιανισμό (...)** Οί δύο άδελφές είχαν άποφασίσει νά συμμετάσχουν σέ Χριστιανική εκδήλωση, κατά τή διάρκεια τής όποίας συγκινήθηκαν από τά Χριστιανικά μνύματα και αποφάσισαν νά άποσπώνται τή Χριστιανισόυν. Ο Ιμάμης και πατέρας τών δύο κοριτσιών Abudalah Αλ στό Τζάμκι Bwita τής περιοχής Καλιφο τής Ουγκάντα, μόλις ένημερώθηκε γιά τήν άπόφαση τών νεαρών κοριτσιών του, συγκέντρωσε μιά ομάδα Μουσουλμάνων, άποτελούμενη από περίπου 17 άτομα και έπιχείρησε νά έπιτεθεί τή χριστιανική εκδήλωση. Όμως τήν ώρα, πού τό φανατισμένο πλήθος τών Μουσουλμάνων κατέβαλε στο σημείο, ή εκδήλωση είχε ήδη όλόκληρωθεί. Ο Ιμάμης όμως πήγε στό στίπi του και περίμενε τής δύο κόρες του, όπου και τούς έπιτέθηκε μέ μπασιούνη, χτυπώντας τες άγρια μέχρι, πού ή 12χρονη κατέληξε («Defence» 23-1-2015). Είναι διπυστονμένο γενικόμει ό φανατισμός τυφλώνει τόν ανθρωπινό και πού όδηγεί κάποτε σέ στυγερά έγκλήματα. Στις ημέρες μας όμως έχουμε άλλεπάλληλα γεγονότα, όπου στρατευμένοι Ισλαμιστές άφαιρούν άνθρώπινες ζωές και μάλιστα μέ άνόπιο, πού προκαλούν φρίκη και αποτροπισμό. Τά εκτελεστικά όργανα τών τρομοκρατικών αυτών επιθέσεων πολλές φορές βρίσκουν τό θάνατο, τόν όποιο όμως άντιμε-

τωπίζουν ως Λυτρωτικό γεγονός, άφου πιστεύουν ότι όδηγούνται έτσι στόν «παράδεισο», όπως τόν περιγράφει τό Κοράνιο!

Οι Τζιχαντισται κατέστρεψαν μέ μπουλντόζες άρχαία πόλιν!

Καταστρέφουν τά άγάλματα, γιάι τά θεωρούν «είδωλα» και «ψεύτικους θεούς», ενώ κάποια από αυτά τά πωλούν στη μαύρη αγορά, καθώς ή άρχαιοκαπηλία είναι από τής κύριες πηγές εσόδων τους. Ο «Έλευθεριος Τύπος» τής 7^{ης} Μαρτίου 2015 σέ έγκυρο ρεπορτάζ τής Νάσαςς Παυλοπούλου αναφέρει ότι ή UNESCO καταδικάζε τής λεηλασίες τών Μνημείων τής Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς και τονίζει ότι: Με όργη και άποτροπισμόν παρακολουθεί ή Διεθνής Κοινότητα τήν καταστροφική μανία τών εξτρεμιστών του Ισλαμικού Κράτους (IS) άπέναντι στα «είδωλα-λατρίκα», όπως λένε Μνημεία τής Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς. Ο βασιλοκίνητος τους σβήνει αιώνας πανανθρωπινή ιστορία και ίσοπεδώνει Μνημεία και άνεκτίμητους θησαυρούς, προειδοποιούν οι άρχαιολόγοι, μετά τή νέα συντονισμένη έπίθεση τών φανατικών στη Νιμρούν, τήν άρχαία πόλη τών Ασσυρίων, πού ιδρύθηκε τό 13^ο αιώνα π.Χ. στις όχθες τού ποταμού Τίγρη. **Η UNESCO έξίσωσε τήν καταστροφή στό Βόρειο Ιράκ μέ «έγκλημα πολέμου» και ζητά έκτακτη σύγκληση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ γιά τήν ασφάλεια τών χιλιάδων Μνημείων, πού «επιβιώνουν» στην περιοχή τής άρχαίας Μεσοποταμίας**.

Σόκ: Και Τούρκος σκηνοθέτης εις τούς άποκεφαλισμούς!

Τόν Λόγο γιά τόν όποιο οι μελoθόνατοι στά βίντεο τού Ισλαμικού Κράτους είναι τόσο ψυχραιμοί, καθώς και άλλες πληροφορίες, όπως γιάι τά βίντεο είναι τόσο λαογυρισμένα, άποκάμειε πρώνη μεταφραστής του Ισλαμικού Κράτους, πού κατέφερε νά φύγει από τήν οργάνωση, σέ συνέντευξη, πού έδωσε στό Sky News, ενώ βρίσκεται στην Τουρκία. Τή συνέντευξη άναμετέδωσε και ή «Δημοκρατία» τής 12^{ης} Μαρτίου 2015: Ο μεταφραστής άναφέρει μέ τό όνομα «Σαλέχ», πού είχε προσληφθεί, γιά νά κάνει τόν μεταφραστή άνάμεσα στούς όμήρους, πού κρατούσαν. Όπως έπτε στό Sky News, κατά τά γυρίσματα τών βίντεο οι όμνηροι φαίνονται ψυχραιμοί, έπειδι τά μέλη τής οργάνωσης, πού βρίσκονταν εκεί **φρόντιζαν νά τους καθίστουσάσουν, λέγοντάς τους ότι δεν θα τους πειρώσουν, έπειδι τους θεωρούσαν έπικέπτες τους** και ότι τό μόνο, πού ήθελαν ήταν νά απευθυνθούν μέσωμ του βίντεο στην κυβέρνηση τής χώρας τους, ώστε νά πσιέι νά επιτίεεται στη Συρία. Όστόσο, όπως συμπηλήρωσε στη συνέχεια, δεν υπήρχε περίπτωση νά μή πειθώνον και μάλιστα από τά χέρια του 26χρονου Μοχάμεντ Έμουαάδ, γνωστού ως Τζιχάνι Τζόν. Μάλιστα ό «Σαλέχ» έπτε ότι είδε τόν ίδιο νά σκοτώνει τόν Ιάπωνα δημογιογράφο Κένγ Γκότο και ότι ό 26χρονος είχε προσληφθεί γιά νά άφαιρεί τή ζωή τών ζένων ομήρων, ενώ υπεύθυνος γιά τά γυρίσματα τών βίντεο είναι ένας «Τούρκος σκηνοθέτης», πού στήνει τής κάμερες πολύ προσεκτικά.

Βίντεο μέ έν ψυχρώ εκτελέσεις!

Στό πρώτο δεκάμηρο στό Μαρτίου 2015 κυκλοφόρησε στό διαδίκτυο νέο βίντεο, πού δείχνει τήν εκτέλεση ένένα κρατουμένου, οι όποιοι σύμφωνα μέ τους Τζιχαντιστές, ήταν «κατασκόπι». Τό νέο αυτό βίντεο, διάρκειας έπτά λεπτόων, ξεκινά μέ ένα μασοφορεμένο Ισλαμικό, ό όποιος, καθισμένος σέ ένα γραφείο (!), έξηγεί ότι τό Ισλαμικό Κράτος κατέφερε νά εαζορθώσει ένα πυρήνα κατασκόπων. Σύμφωνα μέ τόν Τζιχαντιστή, οι αιχμάλωτοι πέρασαν από δική και τό δικαστήριο, άφου εξέτασε τά άποδεικτικά στοιχεία, τούς καταδικάζε σέ θάνατο μέ τήν κατηγορία ότι πρδώνσαν τή θρησκεία του Άλλάχ! Στη συνέχεια, οι άτυχο άνδρες παραδεχόνται μπροστά στην κάμερα –προσάγοντας υπό τό καθεστώς βίας- ότι ήταν κατασκόποι. Τό βίντεο τελειώνει μέ τούς αιχμάλωτους νά είναι γονατισμένοι στη σειρά, δεμένοι πισθάγκωνα και μέ μάτια κλειστά, πάνω σέ μιά γέφυρα, σέ άγνωστη τοποθεσία τής Μέσης Ανατολής. Πίσω τους οι αϊμοσταγές Τζιχαντιστές μέ τά όπλα στό χέρι σημάδεύουν, τραβούν τή σκανδάλη και τούς εκτελούν όλους μέ άπόλυτη γυμνασμία. Άκόμη κυκλοφορούν και άλλο βίντεο πού δείχνει ένα 12χρονο αγόρι τήν Τρίτη 10 Μαρτίου 2015 νά πυροβολεί άκόμη ένα υποτιθέμενο κατασκόπο. Τό αγόρι άναστηρίθηκε από τούς συμπαθής του. Σύμφωνα μέ ένα Γάλλο έπιθεωρητή εκπαίδευσης, πρόκειται γιά μαθητή από τήν Τουλούζη, συγγενή του Μοχάμεντ Μερχά, ό όποιος τόν Μάρτιο του 2012 είχε αιματοκυλίσει τή Γαλλική πόλη, σκοτώνοντας τρεις στρατιωτικούς, τρία παιδιά και ένα εκπαίδευτικό σέ έβραίο σχολείο. Τή δημοσίευση έκανε ή έφημερίδα «Δημοκρατία» τής 16-3-2015.

Θεόδωρος Τύπος

Η Έξοδος του π. Θεόδωρου Ζήση από το οίκουμενιστικόν περιβάλλον του Φαναρίου

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΣΧΟΛΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΕΤΣΗ

(2ον.–Τελευταίον)

Πώς ήλθε ή ρήξη τελικώς του π. Θεοδώρου μέ τό Οικουμενικό Πατριαρχείο;

Ο π. Θεόδωρος δέν ήταν μόνο έκλεκτό στέλεχος, ήταν και έργήτης πιστός και άκάματος τού Οικουμενικού Θρόνου. Ύπάρχουν έκατοντάδες πατριαρχικών λόγων και έκατοντάδες πατριαρχικά και συνοδικά κείμενα από τή γραφίδα του π. Θεοδώρου. Κείμενα, πού έγιναν σέ π. Θεόδωρος γιά τόν Οικουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο. Όπου πήγαινο ό Πατριάρχης Δημήτριος διάβαζε κείμενα, πού είχαν γραφεί από τόν π. Θεόδωρο ορθόδοξάτα και πατερικάτα. Εά είχε γράφει άκόμη πολλά δικά του βιβλία ό π. Θεόδωρος, άν τόν χρόνο, πού άφιέρωσε στη σύνταξη πατριαρχικών κειμένων, τόν διέθετε σέ έπώνυμες δικές του συγγράφες. Ζώντας, λοιπόν, μέσα σ' αυτό τό κλίμα τών διαλόγων και τού οίκουμενισμού, άρχισε νά ώριμάζει μέσα του ή άποψη ότι πρέπει τελικώς νά πάρει άποστάσεις από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Και ό Άγιος Τριδικός Θεός βοήθησε πρός τήν κατεύθυνση αυτή. Γιατί τί άλλο θά έπρεπε νά κάνει ό π. Θεόδωρος Διδαχθεί, έπειδι ή γεννήθηκε και βρέθηκε μέσα σ' μιά πλάνη, έπρεπε νά συνεχίσει τήν πλάνη αυτή; Και άντί νά έπαινεθεί αυτή ή τολημής ρήξη, τώρα κάποιι τήν θεωρούν; Μή τήν Χάριν του Θεού, χειροτονήθηκε κληρικός. Έτσι ό Θεός θέλησε, σέ μεγάλη ήλικία, σέ ήλικία 49-50 έτών. Χειροτονήθηκε κληρικός στην Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Ιερά Μονή τής Αγίας Αναστασίας τής Φωρυκαλούστρας, διατί ήθελε άκόμη νά είναι σέ πατριαρχικό περιβάλλον, έλπιώντας πως ένας πατριαρχικός κληρικός μέσα από τό Πατριαρχείο και θά μπορούσε νά κάνει, μήπως από μέσα θά μπορούσε νά αλλάξει μερικά πράγματα, άκόμη και μέ τά κείμενα, πού έγραφε. Πρέπει νά πούμε ότι υπήρχε άρχιερεύς τού Οικουμενικού Πατριαρχείου, κκοιμνημένος τώρα, ό όποιος, όταν άρχισε σ' ό π. Θεόδωρος νά άντιλαμβάνεται ή γίνεται και νά άνησχυεί, συμμερίζον τής άγωνίες του π. Θεοδώρου. Ο ένάρετος και άκάριος αυτός ιεράρχης έδινε στόν π. Θεόδωρο πρακτικά συνενδριών τής Ιερής Συνόδου τού Οικουμενικού Πατριαρχείου, όπου άντιδρούσε ό έν λόγw ιεράρχης γιά τά άνόμιμα αυτά του Πατριαρχείου πρός τόν Πατριάρχη τών Οίκουμενισμών. Δέν υπήρχε τώρα άλλος άρχιερεύς τού Οικουμενικού Πατριαρχείου σάν κι αυτόν. Έγινε, λοιπόν, ό π. Θεόδωρος κληρικός τού Οικουμενικού Πατριαρχείου. Η θέληση του τότε ήταν νά μπει στό θιασιστήριο, νά λειτουργεί τά Άχρυστα Μυστήρια και νά έχει τήν δυνατότητα νά έπικοινωνήσει μέ πρόσωπα κεκοιμημένα και ζώντα. Ως δίκανον τόν χειροτόνησε ό ήγούμενος τής Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Ιεράς Μονής Αγίας Αναστασίας Φωρυκαλούστρας στό Βασιλικά Χαλκηδικής, Μητροπολίτης Μιλήτου Αποστόλος τόν Δεκέμβριο του 1990, και μετά από τρεις μήνες, τόν Μάρτιο του 1991, τόν χειροτόνησε σέ πρεσβύτερο ό τότε Χαλκηδικόν Βαρθολομαίος. Όταν ό Βαρθολομαίος έκανε Πατριάρχη τού 1991, λίγο μετά έλυνε στό γραφείο του τόν π. Θεόδωρο και του έπτε: «Πάτερ Θεόδωρε, θά σάς παρακαλέω μέ τήν ίδια ζεση πού γράφατε τά πατριαρχικά κείμενα γιά τόν Πατριάρχη Δημήτριο, νά έξακολουθήσετε νά είστε διά δικός μου λογιγράφου, νά γράφατε τά δικά μου κείμενα. Και πρέπει νά σάς πώ ότι πού χρόνον, τό 1992, υπήρχε ένα ταξίδι μου πατριαρχικό στη Δυτική Γερμανία και γιά νά σάς πησιώ γιά όσα προσφέρατε στό Οικουμενικό Πατριαρχείο, θά σάς κάνω μέλος τής πατριαρχικής μου συνόδου!» Όντως, λοιπόν, τό 1992 στή μεγάλη πατριαρχική συνουσία, ήταν παρών και ό π. Θεόδωρος ως κληρικός και πρωτοπρεσβύτερος τού Οικουμενικού Πατριαρχείου. Ήταν τότε ή πρώτη φορά, πού έπτεσε από τά σύννεφα. Όλη του ή ώριμανση και ή διάθεσή του νά πάρει άποστάσεις όλοκληρώθηκαν και κορυφώθηκαν εκεί. Όταν είδε ότι στη Γερμανία ό Πατριάρχης και ή συνουσία του έκανον άδύες συμπτροειχές μέ Προτεστάντες και Παπισμούς, ένεδυμένοι γύρω από παπικά και προτεσταντικά αλτάρια, τήν πρώτη φορά, έπειδι δέν τά γνώριζε, τά έχασε και έμεινε λίγο στην άκρη. Ήλθε ό αρχιδιάκονος τότε, τώρα μητροπολίτης στή Νότιο Αμερική, και του έπτε: «Πάτερ Θεόδωρε, δέν θά έρχομαι έκεί πού πάτε έασις. Και στό έξής γύ μ'ένοχλησις νά ρθω σέ συμπτροειχές», άπάντησε ό π. Θεόδωρος. Όταν, λοιπόν, έπείστερε άπών από τό ταξίδι αυτό, όπου ίδιος όμματα διέστρωσε ότι αυτά πού έγράφαν γιά συμπτροειχές μέ αιρετικούς, δέν είναι λόγια και θεωρίες, άλλα πράξεις, έπτε: «Έγώ δέν μπορώ νά είμαι έργήτης και στέλεχος σέ μιά εκκλησία, ή όποία δέν ήρπεί τούς Ιερούς Κανόνες και συμ-

προσεύχεται μ'αιρετικούς και κάνει τά άνόμιμα αυτά». Και όταν τού τηλεφωνήσε μετά από τό ταξίδι ιεράρχης τού Οικουμενικού Πατριαρχείου και του έπτε: «Πάτερ Θεόδωρε, σάς παρακαλούμε πάρα πολύ. Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος θά πάει κάπου. Νά μάς γράψετε 30-40 κείμενα», έπτε: «Έληξε ή συνεργασία μας». Από τό 1992 τελειώνει ή συνεργασία του π. Θεοδώρου μέ τό Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Σ' αυτό βοήθησε και κάτι άλλο. Ο π. Θεόδωρος ήταν μέλος τού Θεολογικού Διαλόγου μέ τούς Παπισμούς. Συνετέλεσε τά μέγιστα στην **κατάδικη τής Ουνίας στό Freising του Μονάχου** τόν Ιούνιο του 1991. Ή σημαντική συμβολή του προκλήθηκε μέσα από τά έγγραφα. Τό κείμενο, στό όποιο καταδικάζεται ή Ουνία, τό έγραψε ό π. Θεόδωρος. Έγινε κείμενο τού Διαλόγου, αλλά είναι κείμενο του π. Θεοδώρου. Όταν, λοιπόν, καταδικάσθηκε ή Ουνία στό Freising του Μονάχου τό 1991, τό Βατικανό έγινε άνω-κάτω. Ήρθε τότε ό Ορθόδοξος συμπτρόεδρος τού Διαλόγου, ό Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός, στό στίπi του π. Θεοδώρου, καλοκαίρι, παρουσίας τής πρεσβυτέρου, και τόν παρεκάλεσε νά άποσύρουν και νά κρύψουν τό υπογραμμέν κείμενο. *«Τό Βατικανό δέν δέχεται τό κείμενο», έπτε ό Αυστραλίας. «Και τί είμαστε έμεις; Ύπιδληστοι του Βατικανού»*, άπάντησε ό π. Θεόδωρος. Και έπτε: «Άγιε Αυστραλίας, δέν μπορώ νά συμφωνήσω και νά συμφωνήσω σέ μία τέτοια πράξη. Αυτό τό κείμενο άποστέλλει νίκη τής Ορθοδοξίας. Αναγκάσθηκαν και οι Παπικοί νά υπογράψουν τής δικές μας τής θέσεις. Αυτό, λοιπόν, τό κείμενο, πού είναι σημάδι δικής μας ένάντιον τής Ουνίας, θά τό άποσύρουμε». Τό Βατικανό, όμως, εξαφάνισε αυτό τό κείμενο και δέν τό παρουσιάζε πουθενά. Αυτό δείχνει και τό πως άντιλαμβάνονται οι Παπικοί τόν Διάλογο. Δέχονται μόνο τά κείμενα, πού εκφράζουν τής δικές τους θέσεις. Τι χρειάζεται τότε ό Διάλογος; Νά γίνουμε όλοι παπικοί νά τελειώσουμε. Έπειδι, λοιπόν, δέν καταρρώθηκε νά άποσύρουν τό κείμενο τής καταδικής τής Ουνίας, μεθεόδωσε τό Βατικανό άλλο χειρότερο τρόπο. Σέ 2 χρόνια παρέσυρε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο και μερικές Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες σέ άλλη συνουσία στό περίφημο **Balamand του Λιβάνου τό 1993**, όπου εκεί άθώωναν τήν Ουνία. Η Εκκλησία τής Ελλάδος και άλλες πέντε Εκκλησίες (Περσολομάνων, Σερβίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας και Ταχεοσλοβακίας) διαμαρτυρόμενες, δέν πήγαν εκεί, όπου άθώωναν τήν Ουνία. Όταν, λοιπόν, βγήκε τό άθωωτικό κείμενο τής Ουνίας, ό π. Θεόδωρος, πού γνώριζε τό θέμα και είχε συντελέσει στη κατάδικη τής Ουνίας, έγραψε ένα άρθρο, πού τό όποιο έκρινε άρνητικά τό κείμενο του Balamand. Τά κείμενα αυτά όλα, και γιά τήν πρώτη κατάδικη και γιά τήν άώωση τής Ουνίας, υπάρχουν στό βιβλίο του π. Θεοδώρου *«Ουνία ή κατάδικη και ή άθώωση»* εκδ. Βρυέννιος, σειρά ‘Φίλη Ορθόδοξα 4’, Θεσσαλονίκη 2002, τό όποιο κι αυτό είναι καταδικασμένο σέ άφάνεια από τούς οίκουμενιστές. Άκόμη και όσοι ασχολούνται μέ τό θέμα τής Ουνίας, εκτός κάποιων έπαινετών εξαίρεσέων, δέν παραπέμπουν σ' αυτό. Παραπέμπουν σέ άγεγυσιες συγγράμματα και όχι στόν π. Θεόδωρο, πού ήταν ατόπητης μάρτυς και πρωταγωνιστής στα θέματα αυτά. Όταν, λοιπόν, δημοσιεύθηκε ή κριτική αυτή του π. Θεοδώρου γιά τό κείμενο του Balamand, τό όποιο είχε δεχθεί τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, και έπειδι προηγουμένως είχε άρνηθεί πλέον συνεργασία μαζί τους, ήλθε ή πρώτη τυπωρία. Σέ λίγο ακολουθήθηκε και δεύτερη. Ή πρώτη τυπωρία ήταν ότι έγραψε ή Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος πρός τήν Εκκλησία τής Ελλάδος, τήν όποία αντιπροσώπευε ό π. Θεόδωρος στό Διάλογο μέ τούς Παπισμούς, ότι *«τού λοιπού ούκ έπιτρέπουμε εις τόν ημίτερον κληρικόν πρωτοπρεσβύτερον π. Θεοδώρου Ζήσην νά χρησιμοποείται εις τόν διάλογον μέ τούς Ρ'καθολικούς»*. Κατηργήσαν τόν π. Θεόδωρο από μέλος τού Διαλόγου και ήπ'υποδείκν του Βατικανού. Αυτό τό έπ'όπ' του π. Θεοδώρου ένας παπικός θεολόγος: «Πάτερ, σάς έγραψε τό Βατικανό και έπτε στό Οικουμενικό Πατριαρχείο νά σάς κατηγορήσουν από τόν διάλογο, γιάι άφού καταδικάσατε τήν Ουνία τό 1991, θ' ακολουθούσαν και άλλα θέματα παρόμοια». Εά έχουμε, λοιπόν, ένα θεολόγο μέσα στό Διάλογο, ό όποιος θά ύπερσπασίε τίς όρθόδοξες θέσεις και θά δυσκολεύει τούς Παπισμούς; Καταργείστε τόν από τού κεί. Δέν σάς έπιτρέπουμε νά χρησιμοποιείτε τόν ημίτερον κληρικόν στόν Διάλογο. Έγράμμε τότε ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Σερραφείμ έπιστολή πρός τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, λέγοντας πώς ό π. Θεόδωρος είναι άπαραίτητος και πολύτιμος, γιάι συνέβαλε πολύ στη κατάδικη τής Ουνίας, αλλά τό Πατριαρχείο έπέμνε: *«Δέν έπιτρέπουμε νά χρησιμοποιεί τόν π. Θεόδωρον Ζήσην»*. Τά σχετικά κείμενα υπάρχουν στό άναμνηστικό βιβλίο.

Σέ λίγο ήλθε κι άλλη τυπωρία. Έγράψαν γράμμα από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο στόν π. Θεόδωρο, μέ τό όποιοι του άνακονώναν ότι εκδικείται από τό Οικουμενικό Πα-

τριαρχείο, δέν είναι πλέον κληρικός τής Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, και πρέπει νά τούς ύποδείξει έπεινόντως σέ ποιά Μητρόπολη θέλει νά στείλουν τό άπολυτήριό του. Τό πάλι έπiλεκτο στέλεχος τού Οίκουμενικού Πατριαρχείου τώρα είναι υπό άπόλυσιν. *«Τού θέλετε νά στείλουμε τό άπολυτήριό σας και νά μάς άπαντήσετε γρήγορα»*. Τήν περίοδο εκείνη, πού έστάλη ή έγγραφο από στόν π. Θεόδωρο, έκοιμήθη ό Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων Χρυσόστολος. Ο π. Θεόδωρος άπλήθυνε, γράφοντας επί, έπειδι μετέδραβε ό θάνατος τού Θεσσαλονίκης, πρέπει νά περιμένει τήν εκλογή τού νέου Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, γιά νά συνεχνηθεί μαζί του, άν θά τόν έγράφε στούς κληρικούς τής Ιερής Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, και τότε θά τούς άπαντούσε σέ ποιά Μητρόπολη νά στείλουν τό άπολυτήριό του. Ως γνωστόν Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εξέλεξε ό Απός Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος Χρυσόστος. Στη συνέχεια, μεσολάβησαν κι άλλα γεγονότα, όπως ή άγκυρωση τού Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου μέ τό Φανάρι, και ξεχάσθηκε τό θέμα. Αναζητώ σχετικά μέ τό άπολυτήριό του, από τήν άυστηρή κριτική, πού άσκησε και πάλι ό π. Θεόδωρος, γιά τήν έπίσκοπη τού άιρεσάρχου Πάπα Βενεδίκτου ΙΖ' στό Φανάρι τόν Νοέμβριο του 2006. Έγράμμε τότε άρθρο ό π. Θεόδωρος στην έφημερίδα ‘Ορθόδοξος Τύπος’ και στό περιοδικό ‘Θεοδρομία’, στό όποιο έλεγε ότι ή συνάντηση Πατριάρχου και Πάπα δέν είναι επί τής οδού τών άγίων Πατέρων, και ότι άμφότεροι βαδίζουν σέ έπικινδύνους δρόμους. Ανανεώθηκε, λοιπόν, ή άπόλυση και στάλθηκε όλοι γράμμα, σύμφωνα μέ τό όποιο θά έπρεπε ό π. Θεόδωρος τό συντομότερο δυνατό νά τούς ύποδείξει Μητρόπολη, στην όποία νά στείλουν τό άπολυτήριό του. Όντως, λοιπόν, ό π. Θεόδωρος, μετά από συνεννόηση μέ τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμο, έπτε στούς πατριαρχικούς νά στείλουν τό άπολυτήριό του στην Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Έτσι κι έγινε.

Στούς οίκουμενιστικούς, πατριαρχικούς κύκλους λέγονται πολλά ένάντιον τού π. Θεοδώρου τούς στοιχείς και τούς στοιχίες πολύ ό λόγος του, διότι προηγουμένως ήταν ένας έξ αυτών και γνώριζε τά θέματα. Ο π. Θεόδωρος εφήρμοσε αυτό, πού λέει ή Αγία Γραφή: *«εξέλεθε εκ μέσου αυτών και άπορίστην»*³. Βγείτε μέσα άπ'αυτούς, βγείτε μέσα από τήν αίρεση, τί κάθεστε μέσα στην αίρεση; Διό, είναι κατωκινή ή μεταστροφή και ή άλλαγή γνώμης; Μιά άλλαγή, ή όποία συνειδητά τώρα επί 23 χρόνια είναι ή όριστική τοποθέτηση του, όχι δική του, αλλά στη γραμμή τών άγίων Πατέρων». Ο π. Θεόδωρος θέλει νά είναι άκόλουθος όχι του Αθηνάγορου, ούτε του Δημητρίου, ούτε του Βαρθολομαίου, αλλά άκόλουθος τών άγίων Πατέρων.

Αυτή, λοιπόν, περίπου είναι ή σκιαγράφηση τής πορείας του π. Θεοδώρου γιά τής όργης, πού έχει τό Οικουμενικό Πατριαρχείο ένάντιον του. Επαναλαμβάνουμε πώς ό π. Θεόδωρος θά μπορούσε νά άπολαμβάνει πienes, δόξες, άδώματα, ταξίδια, συνεδρία και διακρισεις, αλλά τά άρνήθηκε χάριν τής Ορθοδοξίας και τής αληθείας. Στη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης ήταν από τούς πιό προβεβλημένους, συγκροτημένους και άγαπητούς καθηγητές. Ουδείς άλλος καθηγητής καθόδωξ της τόσομς άλλους πτυχιούχους όσους ό π. Θεόδωρος στη σύνταξη διδακτωικών έργωνών και διδακτορικών διατριβών. Εά εκτλαγούν όλοι, άν κάποτε δημοσιευθεί ό σχετικός κατάλογος. Εμπιστεύονταν όλοι τήν κρίση του και τήν άγάπη του στούς νέους άνθρώπους. Αναλογικά ό περισσότερο σήμερα καθήγνητής στη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης και άρκετοί στην Αθήνα είναι διάδοκός του π. Θεοδώρου. Μετά τήν συνταξιοδότηση του είχαν άποφασίσει νά του κάνουν τιμητικό τίτλο επί τή άποχωρήσει του, αλλά παρεβέβαιον διάφορα πρόσωπα και αυτό δέν έγινε. Δέν πείραξεί. Ο π. Θεόδωρος δέν έχει άνάγκη τής ανθρωπίνης τιμής. Προτιμά νά μή τόν τιμήσουν οι άνθρώποι, αλλά ό Θεός και οι άγιοι. Από τούς πανεπιστημιακούς μαθητές του οι περισσότεροι τόν εκγάτεψαν, γιά νά μή χάσουν προαγώνες και άδώματα. Λίγοι, πού άκολουθούν τήν γραμμή του, ταλαιπωρούνται και βασανίζονται. Αυτό θέλουν οι οίκουμενιστές καθηγητές, νά μή μείνει τίποτε στη Θεολογική Σχολή από τήν θεολογία του π. Θεοδώρου Ζήση.

Εσείς, λοιπόν, π. Γεώργιε Τσέτση και λοιποί οίκουμενιστές, άν σέ μιά σχολή, ή όποία δέν είχε ούτε ένα άνοικομενιστικό καθηγητή, τομώμσε ένας νεαρός θεολόγος-καθηγητής, ωριμάζοντας και βλέποντας τή διδασκαλία τών άγίων Πατέρων, ν' ακολουθήσει τόν δικό τους δρόμο ένάντιον τών πινών, τής κοσμικής δόξης και όλων τών πλεονεκτημάτων, δέν θά τόν έπαινούσατε; Και τομάτε τώρα και νομίζετε πως έφέρνητε σέ δύσκολη θέση τόν π. Θεόδωρο μέ τό νά λέτε

Προεκλογικόν εϋδυμογράφημα

Του κ. Δημητρίου Νατσιού, δασκάλου

«Τί φωνάζεις και τούς βρίζεις/άφου πός και τούς ψηφίζεις»

Σύνθημα σέ πανεπιστημιακό ντουβάρι.

«...άνθυμπωκόν φάρμακον ἐσέαφθην κἀγώ να μεταγειρισθώ κατά τής ἀπαθείας τοῦ Ἑλληνος ἀναγνώστου καταφεύγων ἀνά πᾶσαν σελίδα εἰς ἀπροσδοκίτης παρεκβάσεις, ἰδιότροπους παρομοιώσεις ἡ ἀλλοκοτίους λέξεων συγκρούσεις». (Εἰμν. Ροϊδής). Ὁ πολὺς Ροϊδής κατέφευγε, ὅπως γράφει, σέ ἀλλόκοτες συνθέσεις λέξεων ἡ σπαρταριστές φράσεις, γιά νά ἀφυπνίσαι τοὺς ἀπαθείς Ἑλληνες. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἐξάλλου ἡ ἀπαράμιλλη σέ εὐστοχία φράση «ἐκαστος τόπος ἔχει τὴν πλὴνῃν τὸν... και ἡ Ἑλλάς τοὺς Ἑλληνες».

Ὡραιο εἶναι και τὸ λῆν ἐπίκαιρο:

«Καθὼς ὑπάρχουν ὀλάχοι ἐταιρείαι πρὸς προστάσιον τὸν ἀνυπερασπίσιμον πλάσμιον, ἀλόγων, γάτων, περιστερῶν και ἄλλων πτερυγίων και μαστοφόρων, οὕτω να συστηθεῖ και εἰς τὴν Ἑλλάδα προστατευτική τὸν ψηφοφόρων».

Νά προσθέσωμεν και ἐκείνο τὸ ἀμίμητο και διαθελὸς ποὺ εἶχε γράψῃ γιά πολυφθμισμένον γιά τὴν ῥηκὴ τοῦ παχυδερμῖα πολιτικὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ: «Πυθόμενος σπογγίζεταί, οὐδὼδὺς δὲ θεωρεῖται προσβέβλημένος ἀπὸ ἰὸ σύγχρονοι Ἑλληνες φρονούσι, γράφουσι και κηρύττουσι περὶ αὐτοῦ, ὅτ γυνυρίζε ἐκιστάσεως σαρκοὶ τρόπος να προκηθεῖται χρίσματα, ἔξ ὤν (=αὐτὸ τοὺς ποῖοις...) ὁ πμῖαιότερος εἶναι ἡ κλοπή». (Ὅλα τὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Εἰμ. Ροϊδῆ, «τὰ ἀνθελληνικά», ἐκδ. «Ροές»).

Κατὰ καιροὺς ἐπινοητικοὶ συγγραφεῖς, ἄριστοι γνώστες τῆς γλώσσας μας, κατασκευάζουν εὐμνημόνευτες λέξεις ἢ φράσεις, οἱ ποῖες ἀπέδωσαν μὲ σαφήνεια ἀσχημονίες τοῦ καιροῦ τοὺς ἢ περιέργωσαν εὐκρινῶς και συντόμως, ἀξιοκατάκριτους «ἀνθρωπολογικούς» τύπους τῆς ἐποχῆς τοῦς. Γιά παράδειγμα, «τουρκιοποιημένους», ἔλεγε ὁ Μακρυγιάννης τοὺς τότε ὀπαδοὺς τῆς ἐλληνoturκικῆς φιλίας. «Προσκληνημένους», τοὺς ὄνομαζε ὁ Κολοκοτρώνης. «Ἀρχοντοχωριάτες», ἀποκάλεσε, ὁ Σουρὴς τοὺς μὲν, τοὺς νεοπολίτους (κι αὐτὴ ἡ λέξη νεολογισμός, ὅπως και τὸ ἀντίθετό τῆς, νεοπολιτῶς).

«**Κοχλιαροφόρους**», ἔλεγε ὁ **Ροϊδής** τοὺς **πολιτικούς, γιὰτί κρατοῦν κοχλίδριον** («κουτάλι», γιά νὰ δειδοίσαν τὴν χῡτρα τοῦ **προπολιολογισμοῦ. Ὅποτε, «χυτρομαχία**»), οἱ **κομματικές διενέ-**

Ὁ ἡσυχαστὴς τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Καντούνι τῆς Καλύμνου

Τοῦ Δρ Χαράλαμψι Μ. Μπούσια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρῶν Ἐκκλησίας

Τὸ γραφικὸ Καντούνι τῆς Καλύμνου εἶναι, ἴσως, ἀπὸ τὰ ὁμορφότερα μέρη ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθεῖ κάθε λάτρης τοῦ ὠραίου, κάθε πιστὸς ποὺ ἀπολαμβάνοντας τὰ δημιουργήματα τοῦ πανοσφύρου Δημιουργοῦ μας μὲ κατανύξη και σεβασμό ψάλλει: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 91, 5).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ πέτρινος ὄγκος τῆς Καλύμνου εἰς τὰς περιουρήσεις ἀποκρύπτει ποὺ παίρνει τὴν ὥρα τοῦ ἡαροῦ φωτός, τὴν ὥρα τοῦ Ἑσπρινίου, συναντᾷ τὸ θαυελάκι αἰγαίουπελάγιου χρώμα μέσα ἀπὸ μιά καταπράσινη κοιλίδα, ποὺ μοιάζει μὲ ὀσητὶ τὴν μέση τῆς ἐρήμου. Καὶ ἡ παραλία ἀπλώνεται μαγευτικὰ μὲ ψιλοκόκκι ἀμμο, στὰ στεγνὰ τῆς ὁποῖες ἐρήνεται ὁ θαλάσσιος χελῶνας νὰ ἀποθέσουν τὰ αὐγὰ τους, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἰδους τοῦς.

Ὅλο τὸ τοπίο εἶναι σαγηνευτικό, εἶναι ἀπείρου, μοναδικὸ φυσικὸ κάλλους. Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ ὁ νοῦς σταματᾷ και ἡ γλῶσσα δὲν βρῖσκει ἀποκρίσματα νὰ ἐκφράσει τὸν ἐνθουσιασμό τῆς, εἶναι ἡ θέα ψηλὰ στὸ βουνὸ τὸν ἡσυχαστρίου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῆς ἀσκητικῆς φωλιᾶς τῆς σύγχρονης καλυμνιακῆς μορφῆς τοῦ Γέροντος Σάββα, τοῦ ὑποτακτικού.

Ὅταν δεῖς ἀπὸ τὴν παραλία τὴν ἀπορριπλὰ τοῦ Σταυροῦ πλημμυρίζεις ἀπὸ δέος και αἰσθήματα ψυχικῆς ἀνάστασης, χαρὰς και φόβου σὲ συνεπιπρόκειν. Καλότυχος αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνέβει τὸ δυσκόλο-προστέλειστο μοναστήρι ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ οὐρανοπολίτου τῶρα Γέροντος τῶν δακρύων και τῆς σωτῆς, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Σάββα. Καλότυχος και εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ πάτησε τὰ ἀγία χώματα τοῦ, αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ συγκλονίζουν τοὺς ἀποτόμως βράχους τοῦ βουνοῦ. Τοὺς βράχους ποὺ πότισαν καὶ ἀγίασαν οἱ ἱερωτές και τὰ δάκρυα τοῦ ἀσκητοῦ τῶν ἡμερῶν μας Σάββα, ποὺ δὴν και σαρκοφόρος ἔζησε ἀγγελικὰ τὴ ζωὴ του.

Ἡ ἀνάσθησις τοῦ ἡσυχαστῆρα εἶναι δύσκολη, ἀλλὰ μὲ συντροφίᾳ τῆς μονολογιστὴ εὐχῇ φθάνουμε σ' αὐτὸ μετακινούμενοι ἐπὶ πτερυγίων ἀνέμων (Ψαλμ. 104, 3). Ἡ θαλασσινὴ αὔρα, μὰς στεγνώνει τὸν ἰδρώτα, ποὺ ἄφρονος ρεῖ σὲ ὅλο μας τὸ σῶμα. Τὰ μάτια, ὅμως, δὲν χορταίνονται νὰ βλέπουν. Στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ ὀρίζοντα μετὰ τὸ Καντούνι στὸ δεξιὰ μας φανταῖται ὁ Πάντομος και πῖο μέρα οἱ Μυριέτες και τὸ Μασοῦρι μὲ τὸ θαλασσινὸ ἐπιβλητικὸ ὄγκο τῆς Τελένδου νὰ παχνίζονται στὰ κύματα. Καὶ μπροστὰ μας στέκει τὸ γλαρόνησι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς σὰν κυματοθραύστις, γιὰ νὰ προστατεύῃ τὴν παραλία τοῦ Καντινιοῦ.

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ κατέβει στὴν πόλιν ὁ Γέροντας Σάββας ἦ ἀδελφὸς τῶν τὸν ἐμπόδιζε λέγοντας ὅτι ὁ γιατρός ἀπαγόρευε τὴς μετακινήσεις του. Ἐκείνος, ὅμως, ἐπέμενε καὶ ἀναχώρησε. Μὲ ἀγώνια ἡ ἀδελφεὶ τῶν ποτῶν στὴν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς καὶ παρακολουθεῖς τὴν

ταγῆς στὰ μερκελικά κελεύσματα. Λέγονται και μπαμποῦνι ἀπὸ τὸν γνωστὸ κύρ-Μιτάμπη. Λαμπρὴ φήμη ἀπέκτησε καὶ ὁ «εὐρωλύουρη» τοῦ Ζουράρι, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζε ἐστὶ τοὺς ἐκσυγχρονιστές, ποὺ μὰς ἀλλάξαν τὰ φῶτα «ἐξεμρωπίζοντάς» μας. Νέας κοπῆς εἶναι και ὁ τηλεοπτικὸς ὁρος «γλάστρα», ποὺ περιγράφει τῆς καλλιπυγες νεάνιδες, ποὺ ταραιπτωρῶν και «πειράζων» τοὺς μικροαστοὺς. Ἀξιοπρόσεκτη κυκλοφορία ἔχει και ἡ ἀμερικανόφερρη λέξη «γιάπις», ἡ ὁποία ἐξεβόλισε τῆς παλαιότερες «φλώρος» ἢ «τζιτζφιόνκος».

Σήμερα γενέθλιοι τόποι παραγωγῆς λέξεων-ἐπικετῶν εἶναι οἱ δύο διακριτοὶ ἰδεολογικοὶ χώροι: τὸν «προοδευτικὸν» και τὸν «παραδοσιακόν», ὁ ζητουμενοστας τοῦ πολυπολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν μία και οἱ ὀμνῆτες τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐν τῇ διαχρονίᾳ του.

Ἐτοῖ ἔχουμε τοὺς «νεοτασκόυλικες» ἢ «νεοστωχίτες». Αὐτοὶ γινέρονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι πάντα μὲ τοὺς κυβερνητικούς, ὑπερασπίζονται ἀντίπαρκτες μειονότητες, καθιερώνουν τὴν ἐκκλησία, ἐπιθμῶνι κυκλοῦς γάμο «πληγύλωσσωσι» και τὰ λοιπὰ συμπαράμαρτυντα.

Νά σημειώσωμε πῶς ἡ πολὺ γνωστὴ λέξη «κουλουτορίαρης», ὁ δῆθεν πνευματώδης καὶ εὐφυῆς τῶν περασμένων δεκαετίων, ἐγινε θεσμός τῆς ἐκκλησίας, μάλλον μετὰ τὴν πτώση τοῦ «κυπάρκτου». Τότε πολλοὶ ὀπαδοὶ τῆς ἀριστερὰς καὶ τῆς προόδου, μεταβλήθηκαν σὲ ὀπαδοὺς τῆς «ἀριστερόδεσσας» («ἀσπερόδεσα» λέγεται ἡ ἀμερικανική σιγμῖα), διότι... θόλωσαν, ἐξμεῖναν ἀπὸ βαρβάρους και στράφηκαν σ' ἄλλους βαρβάρους, γιὰ νὰ βροῦν μία κάποια λύσιμ στὴν ζωὴ τοῦς. Εὐχὴ και καλὸ εἶναι και τὸ «Βρυξέλληνης» (Βρυξέλλες καὶ Ἑλληνες), ἐμῆρες συνδυῶν τὴν εὐρωπαιούρηδων. Οἱ προοδευτικοὶ τῶρα ὄσους τοὺς κατοννομοῦν, ὡς ἀνωτέρω, ἀπαντοῦν μὲ προσδιορισμούς ὅπως «Ἑλληναρδέες», «σκοταδιστές», «φραντικοί», «ρατσιστές», «φρασιστόμουτραν», «θρησκολιπτικοί», «υπερπατριώτες», «ἐθνικιστές» και λοιπὰ και λοιπὰ.

Βεβαίως, και ἡ κρίσιμ, μπορεῖ νὰ κένωσε τῆς τοῦτες μας, ἀλλὰ πλοῦσι τὸ λεξιλόγιό μας. Τούτῃ τὴν ἐπὶ ἔχουμε τοὺς μνημονιακοὺς ἢ νομικαὺς και τοὺς ἀντιμνημονιακοὺς. Γιὰ τῆς ἐπικείμενης ἐκλογῆς μία εἶναι ἡ λύσιμ: **Τὰ ποικιλύνυμα «μυζομάντιλα» νὰ τὰ στέλλουμε στὴν θέσιμ τους: στὸν κάδο ἀπορριμμάτων.**

Ὅσο ἀνεβαῖων τόσο ἡ καρδιά κυττάει ἐναντότερα, οἱ σφηνμοὶ αὐξάνουν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπιπαύνηται. Ἀλλοῖμονο, ἀν στὶς πρώτες αὐτὲς σωματικὲς ἀντιδράσεις, σκεφθῆκα, κλονισθῶ καὶ ὑποχωρήσω. Δὲν θὰ ἐπιτύχω καὶ ἐπιθυμῶ. Ἀλλωστε ὁ ἐπιμένων νικά. Μήπως ὅμως εἶμαι καὶ μόνος; Δὲν μὲ συνοδεύει πάντα-τε ὡς Κυριανὸς ὁ καλὸς μὸν Ἀγγελος και δὲν ἐπευλόγητ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστὸς και ἡ Λειτουργία μας μαζί μὲ τὸ Γέροντα Σάββα; Τὸ φιοειδὲς μονοπάτι Ἑσπρινίου, συναντᾷ τὸ θαυελάκι αἰγαίουπελάγιου χρώμα μέσα ἀπὸ μιά καταπράσινη κοιλίδα, ποὺ μοιάζει μὲ ὀσητὶ τὴν μέση τῆς ἐρήμου. Καὶ ἡ παραλία ἀπλώνεται μαγευτικὰ μὲ ψιλοκόκκι ἀμμο, στὰ στεγνὰ τῆς ὁποῖες ἐρήνεται ὁ θαλάσσιος χελῶνας νὰ ἀποθέσουν τὰ αὐγὰ τους, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἰδους τοῦς.

Ὁ ἡσυχαστὴς τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Καντούνι τῆς Καλύμνου

Τοῦ Δρ Χαράλαμψι Μ. Μπούσια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρῶν Ἐκκλησίας

Τὸ γραφικὸ Καντούνι τῆς Καλύμνου εἶναι, ἴσως, ἀπὸ τὰ ὁμορφότερα μέρη ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθεῖ κάθε λάτρης τοῦ ὠραίου, κάθε πιστὸς ποὺ ἀπολαμβάνοντας τὰ δημιουργήματα τοῦ πανοσφύρου Δημιουργοῦ μας μὲ κατανύξη και σεβασμό ψάλλει: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 91, 5).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ πέτρινος ὄγκος τῆς Καλύμνου εἰς τὰς περιουρήσεις ἀποκρύπτει ποὺ παίρνει τὴν ὥρα τοῦ ἡαροῦ φωτός, τὴν ὥρα τοῦ Ἑσπρινίου, συναντᾷ τὸ θαυελάκι αἰγαίουπελάγιου χρώμα μέσα ἀπὸ μιά καταπράσινη κοιλίδα, ποὺ μοιάζει μὲ ὀσητὶ τὴν μέση τῆς ἐρήμου. Καὶ ἡ παραλία ἀπλώνεται μαγευτικὰ μὲ ψιλοκόκκι ἀμμο, στὰ στεγνὰ τῆς ὁποῖες ἐρήνεται ὁ θαλάσσιος χελῶνας νὰ ἀποθέσουν τὰ αὐγὰ τους, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἰδους τοῦς.

Ὅλο τὸ τοπίο εἶναι σαγηνευτικό, εἶναι ἀπείρου, μοναδικὸ φυσικὸ κάλλους. Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ ὁ νοῦς σταματᾷ και ἡ γλῶσσα δὲν βρῖσκει ἀποκρίσματα νὰ ἐκφράσει τὸν ἐνθουσιασμό τῆς, εἶναι ἡ θέα ψηλὰ στὸ βουνὸ τὸν ἡσυχαστρίου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῆς ἀσκητικῆς φωλιᾶς τῆς σύγχρονης καλυμνιακῆς μορφῆς τοῦ Γέροντος Σάββα, τοῦ ὑποτακτικού.

Ὅταν δεῖς ἀπὸ τὴν παραλία τὴν ἀπορριπλὰ τοῦ Σταυροῦ πλημμυρίζεις ἀπὸ δέος και αἰσθήματα ψυχικῆς ἀνάστασης, χαρὰς και φόβου σὲ συνεπιπρόκειν. Καλότυχος αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνέβει τὸ δυσκόλο-προστέλειστο μοναστήρι ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ οὐρανοπολίτου τῶρα Γέροντος τῶν δακρύων και τῆς σωτῆς, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Σάββα. Καλότυχος και εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ πάτησε τὰ ἀγία χώματα τοῦ, αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ συγκλονίζουν τοὺς ἀποτόμως βράχους τοῦ βουνοῦ. Τοὺς βράχους ποὺ πότισαν καὶ ἀγίασαν οἱ ἱερωτές και τὰ δάκρυα τοῦ ἀσκητοῦ τῶν ἡμερῶν μας Σάββα, ποὺ δὴν και σαρκοφόρος ἔζησε ἀγγελικὰ τὴ ζωὴ του.

Ὅσο ἀνεβαῖων τόσο ἡ καρδιά κυττάει ἐναντότερα, οἱ σφηνμοὶ αὐξάνουν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπιπαύνηται. Ἀλλοῖμονο, ἀν στὶς πρώτες αὐτὲς σωματικὲς ἀντιδράσεις, σκεφθῆκα, κλονισθῶ καὶ ὑποχωρήσω. Δὲν θὰ ἐπιτύχω καὶ ἐπιθυμῶ. Ἀλλωστε ὁ ἐπιμένων νικά. Μήπως ὅμως εἶμαι καὶ μόνος; Δὲν μὲ συνοδεύει πάντα-τε ὡς Κυριανὸς ὁ καλὸς μὸν Ἀγγελος και δὲν ἐπευλόγητ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστὸς και ἡ Λειτουργία μας μαζί μὲ τὸ Γέροντα Σάββα; Τὸ φιοειδὲς μονοπάτι Ἑσπρινίου, συναντᾷ τὸ θαυελάκι αἰγαίουπελάγιου χρώμα μέσα ἀπὸ μιά καταπράσινη κοιλίδα, ποὺ μοιάζει μὲ ὀσητὶ τὴν μέση τῆς ἐρήμου. Καὶ ἡ παραλία ἀπλώνεται μαγευτικὰ μὲ ψιλοκόκκι ἀμμο, στὰ στεγνὰ τῆς ὁποῖες ἐρήνεται ὁ θαλάσσιος χελῶνας νὰ ἀποθέσουν τὰ αὐγὰ τους, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἰδους τοῦς.

Ὅταν δεῖς ἀπὸ τὴν παραλία τὴν ἀπορριπλὰ τοῦ Σταυροῦ πλημμυρίζεις ἀπὸ δέος και αἰσθήματα ψυχικῆς ἀνάστασης, χαρὰς και φόβου σὲ συνεπιπρόκειν. Καλότυχος αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνέβει τὸ δυσκόλο-προστέλειστο μοναστήρι ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ οὐρανοπολίτου τῶρα Γέροντος τῶν δακρύων και τῆς σωτῆς, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Σάββα. Καλότυχος και εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ πάτησε τὰ ἀγία χώματα τοῦ, αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ συγκλονίζουν τοὺς ἀποτόμως βράχους τοῦ βουνοῦ. Τοὺς βράχους ποὺ πότισαν καὶ ἀγίασαν οἱ ἱερωτές και τὰ δάκρυα τοῦ ἀσκητοῦ τῶν ἡμερῶν μας Σάββα, ποὺ δὴν και σαρκοφόρος ἔζησε ἀγγελικὰ τὴ ζωὴ του.

Ὅταν δεῖς ἀπὸ τὴν παραλία τὴν ἀπορριπλὰ τοῦ Σταυροῦ πλημμυρίζεις ἀπὸ δέος και αἰσθήματα ψυχικῆς ἀνάστασης, χαρὰς και φόβου σὲ συνεπιπρόκειν. Καλότυχος αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνέβει τὸ δυσκόλο-προστέλειστο μοναστήρι ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ οὐρανοπολίτου τῶρα Γέροντος τῶν δακρύων και τῆς σωτῆς, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Σάββα. Καλότυχος και εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ πάτησε τὰ ἀγία χώματα τοῦ, αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ συγκλονίζουν τοὺς ἀποτόμως βράχους τοῦ βουνοῦ. Τοὺς βράχους ποὺ πότισαν καὶ ἀγίασαν οἱ ἱερωτές και τὰ δάκρυα τοῦ ἀσκητοῦ τῶν ἡμερῶν μας Σάββα, ποὺ δὴν και σαρκοφόρος ἔζησε ἀγγελικὰ τὴ ζωὴ του.

Οἰκ. Πατριάρχης: Ἡ Ρωμιοσύνη ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ

Τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 2015 εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Πέραν ἔλαβε χώραν φωτογραφικὴ ἐκδήσις διὰ τὰ θλιβερά διὰ τὸν Ἑλλητισμὸν Σεπτεμβριανὰ τοῦ 1955. Ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον συγκινητικὸν λόγον:

«Ἐρωτάτοι ἅγιοι ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε κ. Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκὼν μνήμησιν καὶ πόνου εὐλογημένα, ὡς ἐφαρκήρισε τοὺς πατέρας σας – μας – δ... Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ τὸν πρῶτην μετὰ τὰ Σεπτεμβριανὰ γεγονότα συνεδριάν τῆς Ἀγίας καὶ ἱερὰς Συνόδου, καὶ προσέθεσε: «Καὶὸς θὰ μὰς δώσῃ δάκρυα διὰ νὰ ἀποθαμέν τὸς ἀλαλήτους στεναγμούς τὸν ρωμηνόν»,.

Ἐγκαινιζόντες τὴν ἐκδήλωσιν αὐτὴν τῆς παρουσίας τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου φωτογραφικῆς μνήμης ἐνὸς σημαδιακοῦ τῆς συγχρόνου ἀνθρωπιστικῆς ἱστορίας γεγονότος, εὐρισκόμεθα σφαλῶς εἰς ἐντόνον συναίσθηματικὴν φθρίσιν... ὡς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Πόλεως καὶ τῆς ἑκκλησίας, ἐπιθμῶνι νὰ ἀρθρώσωμεν λόγον καταδίκῃς ἡ λόγον ἁπλοῦν παραχῆς καὶ ἁλούς καρδίας, καὶ πόνου καὶ δακρύων πολλῶν, ἔστω και μετὰ τόσα ἐπὶ.

Γεγονότα εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων συμβαίνοντα καὶ μὴ ἡμεῖσαν. Ἀλλωστε, ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐνα γεγονὸς περικτείας, τὸ ὁποῖον καλύπτει ἐν τῇ ἐλῇ, ὁ τάφος, ὡς χαρακτηριστικὰ λέγει ὁ Γεώργιος Δροσίτης, ὁ ποιητής. Ὑπάρχουν βεβαίως γεγονότα και γεγονότα, ἀπλὰ τῆς καθημερινῆς βιοτῆς ὑπάρχουν ὅμως και γεγονότα, ὀργανωόμενα ἐπὶ σκοπῷ και μὲ συγκεκριμένον ἄρισχον.

Ἐνα γεγονὸς τοιαύτης ἐμβέλειας καὶ ἐκτάσεως ὑπῆρξε καὶ ἡ πανία τοῦ ἐκδικητικοῦ ὄχλου, κατευθυνόμενου ἢ μὴ, ὀργανωθέντος ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὄχι –περὶ αὐτὸν ὁμιλεῖ ἡ ἀψευδὴς ἱστορία, τὴν ὁποῖαν ὄσον και νὰ παραβλέψωμεν ἡ ἐπιθυμῶμεν νὰ τὴν παραβλέψωμεν, μὰς γράφει, μὰς καταγράφει, μὰς μαρτυρεῖ, μὰς ἀποκαλύπτει τὴν ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν μανίαν ἐβίωσαν ἡ ἐδῶ φιλήσους, νομοταγεῖς, φιλερηνικὴ καὶ ἀσχολομένη μόνον μὲ «καλὰ ἔργα» Ὁμογενείας μ. Ἡ Ὁμογενεία μὰς, ἡ ὁποία ἐδῶκε, διὰ μέσου τῶν ἐτῶν και τῶν δεκαετίων, ἐκατόμβας θυμάτων, ἀλλὰ και ἐδοκίμασε τὴν καταστροφὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησε διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν Ναῶν τῶν σχολείων τῆς, τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς και τῶν φιλανθρωπῶν μέχρι τότε εἰς αὐτὰ ἱερὰν και ἀνεκμήτην κειμηλίαν.

Ἡρκεσαν ὀλίγη ὥρα, διὰ νὰ μεταβλήθουν τὰ πάντα εἰς ἐρείπια, καὶ ψυχὰι νὰ δοκιμασθῶν, νὰ ριφθῶν και νὰ ἐγκαταλειφθῶν περιουσία εἰς τὰς ὀδοὺς «τὸ βίος μὴ ζωῆς», νὰ διακορεθοῦν παρθένοι, νὰ φονευθῶν ἱερεῖς, νὰ τραυμασθῶν ἀρχιερεῖς, **ὁ δὲ προκατόχος ἡμῶν... ἐν τούτω Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρας νὰ εὐρίσκειται περικλυμένους εἰς τὸ ἱερὸν κάστρον τοῦ Φαναρίου, μὴ δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ και νὰ ἀρθρώσῃ λόγον παρηγορίας πρὸς τὸν δοκιμαζόμενον λαόν του**, νὰ χύσῃ μαζὶ τοῦ δακρύ πόνου, νὰ σταματήσῃ μὲ τὸ πνευματικόν –καὶ σωματικόν– ἀνάστημι τοῦ τὸς ἐφόδους, ὡς ἐπῆραξεν ἄλλος ἱερόργης, ὁ δειμνήστος Μητροπολιτικῆς Δέκρων Ἰακώβος, διασωθεῖς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὑπὸ ὁμογενοὺς ἐκ βεβαίου θανάτου.

Συμμερίζεσθε, λοιπὸν, ἀδελφοί, τὴν συγκίνησιν και τὴν συνειδησιακὴν φθρίσιν τοῦ διαδόχου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνάγου, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τὴν σημερινὴ αὐτὴν ἐγκαινιάζων τὴν ἀπομνηνὴ ἐκκλησιαστικὴν και τὴν ἔκθεσιν. Ἐκδήλωσιν παρουσιάσεως ἱστορικοῦ ὁλίκου, τὸ ὁποῖον ὁ

Ἄδελφοι καὶ τέκνα,
Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι κάνουνε λάθη. Ἄλλοι μικρά, ἄλλοι μεγάλα. Ἐνίοτε διακατεχόμεθα ἀπὸ πῆθι μίσους, φθόνου, ἐκδίκησης, καταστροφικῆς μανίας, ἀγνώσεως καὶ περιφρονησεως τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀδελφοῦ μὰς, ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως ἡ ἐπιδοκωμένη τότε καταστροφή δὲν ἐπῆλθε. Δὲν θὰ ἐπέβηθ. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν. «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός· γινώτε ἔθνη και ἡττάσθε διὰ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός... και ἔαν πάλιν ἰσχυρῶσθε και πάλιν ἡττηθῆσθε»· ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων. Διὰ τοῦτο «καὶ ἰδοὺ ζῶμεν» και κινούμεθα και ἐσόμεν ὡς Ρωμιοσύνην και εἰς τὴν Πόλιν, τὴν ἱμβρον και τὴν Τεχνόον, και εἰς τὴν Ἀνατολήν ὡς Ὁρθόδοξος χριστιανικὴ παρουσία. Ζῶμεν, ἔχοντες καταιγερμαμένα και εἰς τὴν μνήμην και εἰς τὰς σαρκινὰς πλάκας τῶν καρδιῶν μας, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ περὶ ἡμῶς τελεσεσμένα, τελοῦμενα ἡμῶς καὶ ἐνεργούμενα καὶ σήμερον, πολλάκις εὐρισκόμενοι ἐπὶ ποικίλων σταυρῶν, οὐδέποτε ὅμως ἀναφουνοῦντες τὸ «Τέτελεσται». Διότι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πιστεύομεν εἰς τὴν Ἀνάστασις.

Ἡ Ρωμιοσύνη ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν δικαιοκρίσιαν και τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ρωμιοσύνη πιστεύει, ἡ Ρωμιοσύνη ἀντέχει.

Εἰς τὸ ἐξωτερικόν και πάλιν ἡ Ὁρθοδοξία ὑποδέχεται τοὺς μετανάστας

Εἶτε εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶτε εἰς τὰ ἐξωτερικὸν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνοίγουν τὰ χέρια τους, διὰ νὰ ὑποδεχθῶν ἐγκαρδιῶς τοὺς βασανισμένους πρόσφυγας τοῦ Μ. Ἀνατολῆς. Εἶναι διότι οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν ἀπὸ ἐξεντιά, ἀλλὰ και ὡς Ὁρθόδοξοι δὲν κάνουν διακρίσεις πρὸς κανένα, ἀλλὰ συμπαρίστανται εἰς κάθε ἀδελ

Αϊδιτητή ή άπουσία των δύο συγχρόνων προμάχων της Όρθοδοξίας από την Στρατευομένην Έκκλησίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νείς άπιστης και διαστραμμένος, ή οποία, όπως έλεγε ο Ν. Σ., πυρετωδώς προετοιμάζει το έδαφος για τον έρχομό του Άντιχρίστου.

Τυχάζαι Αντιπροσέσεις ή θεοσημείαι;

Νά ήταν άραγε σύμπτωσι ή κοιμήσι των δύο μεγάλων αυτών εκκλησιαστικών ανδρών την ίδια ημέρα; Νά ήταν σύμπτωσι και τό ότι αυτή την ημέρα τό μεγαλύτερο μέρος του Όρθόδοξου Χριστιανικού κόσμου εορτάζει την Κοίμησι της Θεοτόκου, αλλά και τό γεγονός, όπι την αυτή ημέρα τό 430 μ.Χ. είχε κοιμηθί και ο ιερός Αυγουστίνος, επισκόπος Ίππινώνων, του οποίου τό όνομα έφερε ο π. Αυγουστίνος Καντιώτης, τό δέ 1959 την αυτή ημέρα είχε κοιμηθί και ο συντοπίτης του εκ Λευκών της Πάρου καταγόμενος μακαριστός Γέροντας Ιωσήφ ο΄ Ηγουστήας; Νά ήταν τέλος σύμπτωσι τό όπι την 29η Αυγούστου, κατά την οποία ή Έκκλησία μας πενθεί με αούστηρη νηστεία για την άποστολή της κεφαλής του Βαπτιστού Ιωάννου και ακούομε στους ναούς, όπι οι μαθηται του «**ήραν τό πώμα αυτού και έθηκαν έν μνημείω**» (Μάρκ. 6, 29), την ίδια ημέρα συγγενείς, άδελφοί έν Χριστώ και συνεργάτες έν ενταφιάζοντν τό σώμα ενός συγχρόνου μμητού του Προδρόμου, ο οποίος ήλεγξε με Προδρομική παρορησία αιώσεις, αμαρτίες και φαυλοότητες; Ήλεγξε ο΄ Ιωάννης τον Ηρώδη και άποκεφαλίστηκε΄ ήλεγξε και ο Νικόλαος Σωτηρόπουλος πλάνες και αιώσεις οικουμενιστών άρχιερέων και άφωρισηκή.

Σε άντίθεσι προς τόν κόσμο, που πιστεύει στην τύχη, έμείς οι Χριστιανοί, που πιστεύομε στην προνοία και πανσοφία του Θεού, φρονοούμε, ότι οι συμπτώσεις αυτές δεν ήταν τυχαίες, αλλά άποτελούν σημεία ούράνια, διά των οποίων ο Θεός θέλγει να έκφωρήσι την ευαρέσκειά του προς τους δύο δούλους του, οι οποίοι με τόν ζήλο, την άφοσιώσι τους και τους άγώνες τους εύρεάστησαν στον Κύριο τους όσον όλοι άνθρωποι στην έποχή μας, συγχρόνως να άποδείξει ότι εκείνους, που οι φθονοί και μοχθηροί άνθρωποι άπορρίπτουν και δίκωουν, αυτός τους ημά, δικάωνει και δοξάζει.

Προφητικά μορφοί

Οι δύο αυτές μεγάλες μορφές της Όρθοδοξού Έκκλησίας και Θεολογίας, ο πνευματικός πατέρας και τό κατά πάντα άξιο τέκνο του, ο π. Αυγουστίνος Καντιώτης και ο Νικόλαος Σωτηρόπουλος, έλαβαν από τό Θεό πολλά χαρίσματα, σπουδαιότερα των οποίων ήταν ή παρηγοσία, άρετή δυσεύρετη στην Όρθοδοξία σήμερα. Και τό χάρισμα αυτό καλλιέργησαν και άντέπτυξαν σέ τέτοιο βαθμό, ώστε θύμισαν στους πιστούς μεγάλα πνευματικά άναστήματα περασμένων εποχών. Προφήτες της Π.Δ., Άποστόλους και μεγάλους Πατέρες της Έκκλησίας. Ποιός άλλος άλθλεια συγχρόνος επισκόπος έδειξε τόσο θαυμαστή παρηγοσία, όσον ο Αυγουστίνος Καντιώτης; Και ποιός άλλος συγχρόνος θεολόγος άγωνίστηκε με τόση τόλμη, θάρρος και άνδρεία ύπέρ της Όρθοδοξίας και κατά τών αιώσεων, όσον ο Νικόλαος Σωτηρόπουλος;

Τό κήρυγμα άμφοτέρων ήταν προφητικό, είχε δηλαδή όλα εκείνα τά στοιχεία, που περιέχει τό κήρυ-

Ύ Αγ. Παΐσιος: «Όλοι οι ήγέτες της Έλλάδος νά πάνε έξωρία»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χείρας ή δύο πόδας έχοντα βληθίηαι εις τό πύρ τό αιώνιον» (Ματθ. ιη΄, 8). Καλύτερα είναι και σέ μάς να κόψουμε τό χέρι μας παρά να ζαναγωνίσομε συνεννοή με την πρσθή της ψήφου μας με αυτά τό άντίχριστο κόμματι της διασθορός και τους ψεύδους.

Και τί να ψηφίσουμε, θα αναρωτηθεί κανείς, να όδηγήσει ή χώρα σέ άκυβερνησας; Τί άλλο μπορούμε να κάνουμε;

Άς αφήσουμε αυτή την ώρα να μιλήσει ο Θεός. Όπως έπρεπε όλα εξοφουσκασάν! Ο άγιος γέροντας Παΐσιος έλεγε συνεχώς (τό γράφω με δική μου λόγι): Ο Θεός άπατεί την Έλλάδα δέν θα αφήσει να χαθεί, γιατί είναι ή γαριά της Όρθοδοξίας. Η Έλλάδα θα λάμψει πάλι και ή Όρθοδοξία. Τόν ρώτησαν λοιπόν: «Τί χρσιανόι είμαστε; Ξέρεις γέροντα έξω από άμάρτωλά ζών οι ΄Ελληνες; Μέρα νύχτα διασκεδάζουν και κυλιούνται στην αμαρτία. Πώς θα μός βοηθήσει ο Θεός; και ο γέροντας Παΐσιος άπάντησε χαρακτηριστικά: «Υπόρχει ή γαριά και αυτή ή γαριά κρατάει την Έκκλησία και την Έλλάδα. Γι΄ αυτή ή γαριά ο Κύριος θα κάμει όπι θα κάμει!»

Νά λοιπόν πρακτικός άγώνας για τους Χριστιανούς σήμερα, να άποτελέσουμε ή γαριά, να ένταχθούμε στην γαριά, χάρη της οποίας ο Θεός θα σώσει την πατρίδα μας. Για να άποτελέσουμε όμως ή γαριά **θα πρέπει ως χριστιανικός έλληνοτικός λαός να δείξουμε αληθινή μετάνοια και να ξεκοψουμε ή σχέση μας, όποια κι έν είναι αυτή με τό κόμματι αυτό, που δεν αγαπούν ουτε τό Θεό ούτε την πατρίδα μας.** Δεν χωρούν άλλοι συμβιβασμοί, άλλη ύποκρισία. Νά τό έχουμε καλά με τό Θεό και τό κόμμα μας που θα μάς βολέψει με οιονόηποτε

«*Παιδάκι μου, ο Νικόλακης με τόν άφορισμό αυτό είναι από τώρα με τό ένα πόδι στον Παράδεισο*», είχε ειπύ στον γράφοντα ένας από τους μεγάλους και χαρισματούς της Γέροντες των ήμερών μας. Και αυτή είναι άλλωστε και ή πίστι και ή πεποίθησι της Έκκλησίας για κάθε άδικως και παρανομώς άφωρισμένο τέκνο της.

Κηρύττονται από τους τάφους των

Στά κοιμητήρια των ιερών μονών Άγ. Αυγουστίνου στη Φλώρινα και Εισοδίου της Θεοτόκου Μυρτιάς στην Τριχωνίδα, όπου αναπαύοντα τά σκήνωματα των δύο αυτών εκκλησιαστικών ανδρών, έπιγραφές, όπως σέ όλα τά κοιμητήρια, σιγή νεκροταφείου. Παρόμοια σιγή θέλγαν να έπιγραφάται και μέσα στην Έκκλησία όσοι πολεμήσαν τους δύο αυτούς άγωνιστές, ώστε να μη έλγυθούν οι κακοδείες τους και τό πονηρά τους έργα, αλλά δέν τό πέτυχαν. Διότι οι δύο αυτοί κήρυκες του Ευαγγελικού λόγου κήρυξαν την άλθλεια, άφύπνισαν τίς συνεδίσεις των πιστών και ηρώυν, άκόμη και μέσα από τους τάφους των, σέ έγρήγορη σι χιλιάδες Όρθόδοξος χριστιανούς με την άνεκτήρητη πνευματική παρακαταθήκη, που τους κληροδόησαν.

Στά δύο προαναφερθέντα κοιμητήρια ο Αυγουστίνος Καντιώτης και ο Νικόλαος Σωτηρόπουλος συνεχίζουν να κηρύττουν σήμερα όχι πλέον με τό πύρινα και βροντερά εκείνα κηρύγματά τους, αλλά με την εκκωφαντική σιωπή τους. «Άκρα τό τάφος σιωπής», όπως λέγει και ο έθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός. Και όμως τό κήρυγμα τους είναι τώρα πού πριστικό άποτελεσματικό. Διότι είναι κήρυγμα από την αιωνιότητα και μόνο πωρμένων και διαστραμμένων ψυχής μπορούν να μείνουν άσυγκίνητες, διάφορες και άμετανόητες μπροστά στο κήρυγμα από τά, μπροστά στο θάνατο, τα φέρετρα, τους τάφους, «*Πάντα ματαίωται τά ανθρώπινα, όσα ούχ ύπάρχει μετά θάνατον*»! Μακάριοι, εύχες όσοι πιστεύουν στο λακυνικό αυτό κήρυγμα και μετανοούν και άγωνίζονται όχι για τό ανθρωπύινα, τά πρόσκαιρα, τά «μάρσιμα και ψευδή», αλλά για τό ούράνια και αιώνια αγαθά, που μάς υποσχέθηκε ο Ίδιος ο ενανθρωπήσας, σταυρωθείς και άναστάς εκ των νεκρών Χριστός, ο άλθλινός Θεός ήμών.

Δυστυχώς δε όσοι άδιαφορούν για ή σωτηρία τους, παραμένουν άμετανόητοι, καταφρονούν τόν λόγο του Θεού (τό ηερότερο) πολεμούν και δίκωουν τους δικαίους, τους ευσέβεις, τους ιεραποστόλους και τους άποσταλμένους του Θεού. Οι τελευταίοι, οι δίκωκτες των ανθρωπώνων του Θεού και των κηρύκων του Ευαγγελίου, συμφωνά με τόν αδιάμωστο λόγο του Θεού, την ημέρα της Κρίσεως θα τιμωρηθούν σκληρότερα και από τους Σοδομίτες (Ματθ. 10,15). Ακούεωσαν ταυτα και οι δίκωκτες του μακαριστού Νικόλαου Σωτηρόπουλου, την δημοσία ή έμπρακτι συγγνώμη των οποίων άναμνεί ο κοιμηθείς θεολόγος, ή Έκκλησία και το πολυέλεος, αλλά και δικαίος Θεός.

Τού μακαριστού επισκόπου Αυγουστίνου και του άειμνήστου θεολόγου Νικόλαου, ή άπουσία των οποίων της έπάλαις της άγωνιζομένη Όρθοδοξίας είναι κάτι παραπάνω από αισθητή, άς είναι αιώνια ή μνήμη.

Ό Οικουμενισμός στοχεύει εις την πανδρησκείαν

Τού κ. Παναγιώτου Ράπη

Ό Οικουμενισμός σκαπεύει στην έαφρομη ή τό σχεδίου ΜΡΑ, δηλαδή στην Ένωσι όλων των αιώσεων τών Χριστιανισμώ, όλων των μονοθεϊστικών και πολυθεϊστικών ή ειδωλωλατρικών θρησκειών, τό κόσμου σέ μία πανδρησκεία, όπου θα βασιλεύει τό άντίχριστο και άντιπροβόδο πνεύμα.

Ό Οικουμενισμός είναι ή πιο ήπια έκφρασι του μασωνικού πνεύματος, για να μπορούν να συμμετέχουν και οι κληρικοί όλων των θρησκειών, χωρίς να έχουν τό στήμα του άπεικού και την κατακρήνη του λαού.

Τό θέμα του Οικουμενισμού μάς άφορά όλους, γιατί σ΄ αυτόν προσάττει κανείς όχι μόνον Όρθόδοξοι Αιικοί θεολόγοι, αλλά και μεγαλόσχημοι κληρικοί, Πατριάρχες, Αρχιεμνδρίτες, Ηγούμενοι και άπλοί μοναχοί όλων των βαθμίδων.

Σέ τί άποσκοπούν και άποβλέπουν όλοι αυτοί; Στην ειρήνη του κόσμου και την άποφυγή θρησκευτικών πολέμων, στην παγκοσμιοποίηση και στην πανδρησκεία. Παρά την εξάτληση σέ ανατολή και δύση και του Οικουμενισμού και της μασω-

νικής, άπότερμανε τόν άνευ λόγου και αιτίας πόλεμο εναντίον της Σεβρίας, ή την άνεκτήρητη σφαγή των Χριστιανών της Συρίας υπό τών Τζχαν-ιστών, που είναι κάτι κύριοι λόγον θρησκευτικής πόλεμος; Αποτέρμανε τόν Παλαιστινιακό πόλεμο στη λωρίδα της Γάζας με τους Ισραηλινούς ή τόν εμφύλιο στην Ούκρανία;

Όσο για την παγκοσμιοποίηση που όνειρευνται οι ίχορροί της γής, έμείς οι Έλληνες την ζούμε καθημερινά με τό να βρισκόμαστε στην Ένωμένη Εύρώπη των πλουσίων του Βορρά και των πτωχών του Νότου. Πού να είναι και όλοι οι τριτοκοσμικοί λαοί της γής;. Αλλά τό θέμα αυτό είναι περαστό και περισσότερο έμάς μάς ενδιαφέρει ή όρθότητα των σχεδίων του Οικουμενιστίν.

Α΄. Για την ένότητα όλων των Χριστιανών αιώσεων δεν έχομε καμία αντίληψη, αλλά ή διαφορά μας έγκυται από ότι μόν Οικουμενιστικά θέλουν τών ως ειρή και έτιχε ένωση, για λόγους πολιτικής διπλωματικής σκοπιμότητας, ένω οι Όρθόδοξοι, διατηρούνται διά μέσου των αιώνων δαλώθη όλη την άλθλεια της Χριστιανικής διδασκαλίας, υποστηρίζουμε την θέση μας να νήν ή ένωση της επιστηφής των αρειτικών στην Όρθοδοξία, που είναι ή «Μία, άγία, καθολική και άποστολική εκκλησία».

Β΄. Για την ένότητα των μονοθεϊστικών θρησκειών Ιουδαϊσμού, Χριστιανισμού, μουσουλμανισμού, στην πίστι όπι πιστεύομε όλοι στον Ίδιο Θεό, μάς βρίσκει έντελώς άντίθετο γιατί ο άλθλινός Θεός δεν είναι μονοπροσωπικός, όπως τών Ιουδαίων και των μουσουλμάνων, αλλά τριπροσωπικός με τίς τρεις ύποστάσεις του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, όπως άπέκαλυψε, όμολόγησε και παρουσίασε ο Ίδιος ο Θεός κατά την Βάπτιση και την Μεταμόρφωσι του Χριστού.

Ό Ευαγγελιστής Ιωάννης (Α΄ Ιωάν. ε΄ 7) αναφέρει έπιγραμματικά για την Αγία Τριάδα όπ: «Τρεις είνι ο μαρτυρούμενος με τό ούράνω, ο Πατήρ, ο Λόγος και τό Άγιον Πνέυμα και αυτοί οι τρεις ές έπί».

Ό Ίδιος ο Χριστός άπατεί (Ματθ. κη΄ 19) ή βάπτιση να γίνεται «στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

Και ο Άπόστολος Παύλος (Β΄ Κορ. ιη΄ 13) γράφει: «Ή χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού και ή άγάπη του Θεού (πατρός) και ή κοινωνία του Αγίου Πνεύματος μετά πάντων υμών. Αμήν».

Γ΄. Σέ προς την Ιουδαϊκή Θρησκεία. Πράγματι οι Έβραίοι πίστευαν στον μόνον ύπάρχοντα άληθινό Θεό. Ήταν ή μοναδική μονοθεϊστική θρησκεία τόν κόσμο, που ο άλθλινός Θεός έδωσε τίς δέκα βασικές εντολές του και πλήθος άλλων διατάξεων και λεπτομερειών και άνεγνώρισε τους Έβραίους ως τόν περιούριο λαό του. Τους έστειλε να καθοδηγήσει, τους Κρίτες και τους Προφήτες. Πλήν όμως διέστρεψαν τά νοήματα των προφητειών και παρεξέκλιναν τόν έντολόν των. Τους προφήτες τους υπέσχεον τή διασάφηση της πίστης τους, όπως τών προφήτη Ησάια, που τόν πρόρίσαν με έζυμνο ήρώδα και τόν προφήτη Ηλία τόν κυνηγούσαν στα βουνά...

Τά κατορθώματα τους αυτά τά κατορθώτεις ο Χριστός στην παραβολή του άμπελναι και των κακών γεωργών (Ματθ. κη΄ 33-46) τό κατάνημά τους τό άποτυπώνω με τά περιφήμα (Ματθ. κη΄1-39): «Ούαι υμίν γραμματείς και Φαρισαίοι ύποκριταί...» με άποτελέσει να τίς άνακωνομεν στην παραβολή (Ματθ. κη΄43): «άφθήσεται υψ΄ υμών ή Βασιλεία...» και (Ματθ. κη΄ 39): «Ιδού υμίν ο οίκος υμών άμειτα έρημος».

Τούτο τους είχαν προειδοποίησι και οι προφήτες μιλώντας και κάνοντα λόγο για ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, όπως ο Ιερεμίας λη΄ 31: «Ιδού ήμερ έρχονται, φησίν ο Κύριος, και οι δικήσονται τού οίκου Ισραήλ και τού οίκου Ιουδα ΔΙΑΘΗΚΗ ΚΑΙΝΗΝ. 32. Ου κατά την διεκνήνην, ήν διεθέτην τοίς πατέραςιν αυτών... ότι αυτοί ούκ ΕΝΕΜΕΙΝΑΝ έν τή Διεκνήνη μου και ήν ήμέλησα αυτούς, φησίν ο Κύριος...».

Και ο Ίεζεκιήλ ότ΄ 68: «Και άναστήσω ήν την ΔΙΑΘΗΚΗΝ μου μετά σοι και έπιγνώσει όπι ήν ή ο Κύριος».

Και ο Άπόστολος Παύλος αναφέρει στην προς Γαλάτας (ε΄ 22-30) την τίς δύο Διεκθήες και στην προς Έβραίους (ή΄ 13) τους αναφέρει: «Έν

Έχει κανονικά δικαιώματα τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολήν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μιούσαν συνήθως με έχθρότητα τους γεγονικούς λαούς. Περαιτέρω, «Βάρβαρος» χαρακτηρίζεται ο ξένος εκτός της εννιαίας αυτοκρατορίας² και εντός αυτής³. Ο ΚΗ΄ Κανών της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου κάνει λόγο για «βαρβαρικούς έπισκόπους», ο Β΄ Κανών της Β Οικουμενικής Συνόδου (ΚΠολη 381) χρησιμοποεί τόν όρο «βαρβαρικά έθνην», ούσιαστικά με την σημασία εκείνου, που είναι φορέας καλύτερης παιδείας και πολιτισμού⁴. Τούτο, άλλωστε, έπιβεβαιώνεται από δσα αναφέρει ο Πανολόγος του ΙΒ΄ αιώνα και **πατριάρχης Αντιοχείας Θεόδωρος Βαλααμίν (1190), ο οποίος θεωρεί ως έπισκόπους «έν τοίς βαρβαρικοίς» τίς χώρες εκείνες, οι οποίες εύρίσκονται μεταξύ Καυκάσου και Κασσίας, στην Αλβανία, στην Ρωσία και άλλου**. Δεν είναι τυχαίο, όπι και οι Πατέρες της Έκκλησίας άναγνωρίζουν τά «βαρβαρικά έθνην, όπως τους Σκύθες και τους Πέρσες, τά οποία μεταβλήθησαν σέ «νόμια» με την είσοδο και άποδοχή εκ μέρους των του Χριστιανισμού, δεδομένου ότι πριν διατηρούσαν ήθη και έθιμα, τά οποία χαρακτηρίαν τά έθνη αυτά «θριώδη και βαρβάρως»⁵. Τά έθνη αυτά συνιστούσαν την «από των έθνών εκκλησία»⁶, σέ αντίθεση με τους Ιουδαίους, οι οποίοι άφρόνουν τόν Χριστιανισμό⁷.

Ή Αυτοκέφαλος Όρθόδοξη Έκκλησία της Ρωσίας επέδειξε την ιεραποστολική δράση στις χώρες της Ἀπὼ Ἀνατολή, στην Μαντζουρία, Κορέα και Ιαπωνία, έρμηνεύοντας τόν ΚΗ΄ Κανόνα της περιοχής αυτές ως «βαρβαρικές». Η δραστηριότητα, όμως, αυτή τελομένη με σύστημα και συντονισμό, έλαβε χώρα σέ μία έποχή, κατά την οποία τό Πατριαρχείο Μόσχας είχε καταργηθεί, κατόπιν αιτημάτων του τσάρου Μέγα Πέτρου (1682-1725), κωνοποιηθέν στον Οικουμενικό Πατριάρχη την 30ήν Σεπτεμβρίου 1721 και έγκυκριμούνται με τόν από 23ην Σεπτεμβρίου 1723 Συνδικτική Πράξη του Οικουμενικού Πατριάρχου Ιερεμίου Γ΄ (α΄ πατρ. 1716-1726, β΄ πατρ. 1732-1733) και άντ΄ αυτού ή Ρωσική Έκκλησία διοικείτο από την «Διοκιοσία Ιερά Συνόδου»⁸. Ή επανίδρυση του Πατριαρχείου Μόσχας, το 1917, μετά την άνοδο του Μπολσεβικισμού,δίκουμε την ιεραποστολική δραστηριότητα της ρωσικής εκκλησίας και άφηρες ελεύθερο τό πεδίο στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, τό οποίο έρμηνεύοντας τόν ΚΗ΄ Κανόνα και χαρακτηρίζοντας τίς περιοχές αυτές «βαρβαρικές», έπρεσε τοπικές μητροπόλεις και έπισκόπους. **Η προσπάθεια όμως αυτή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, τό οποίο προέβη στην ίδρυση τό 1924 της Μητροπόλεως/Αχιεπισκοπής Αύστραλίας και Νέας Ζελανδίας, συνήησε την σφοδρή αντίδραση του λογίου Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, του Δαυνηλίδου (17.1.1876-23.7.1967), του μεγατενεύσαντος Πάπα και Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας** (21.6.1939 - 10.11.1966), ο οποίος σέ έκτενες, έμπεριστατωμένο και έμπλοκο θεολογικό στοχασμό άφρον του⁹, στήληται την τακτική αυτή του Οικουμενικού Πατριαρχείου. **Εκκίνηε ο Χριστοφόρος εκ της θλιβεράς διαπιστώσεως της εδαφικής συρρικνώσεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου ένεκα της Μικρασιατικής Καταστροφής¹⁰, για την οποία θεωρεί συνυπευθύνους τόσο τόν Τοποτηρητή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, Μητροπολίτη Προύσης Δωρόθεο, τόν Μαυ(μ)έλη (18.10.1918-6.3.1921), όσο και**

τόν μετ΄ έπίετα Οικουμενικό Πατριάρχη Μελέτιο, τόν Μεταξάκη (25.11.1921-23.9.1923), τόν οποίο χαρακτηρίζει «γνωστό τύπο καυχηματίου και άθροιστόμου, ανόστη και δημιουργήσαν γνωστό τοπικόν έν Έλλάδι κόμματος»¹¹, επί έποχής του οποίου τό Οικουμενικό Πατριαρχειον «επολιτεύθη και μόνον έπολιτεύετο»¹². Αναγνωρίζει όπι με την ίδρυση των Μητροπόλεων-Αχιεπισκοπών στην «Διασπορά» και εντός βραχέως χρονικού διαστήματος (1922-1924), τό Οικουμενικό Πατριαρχείο «άνέπτυξε κατά τά τελευταία έτη και πόλεις διά της πάσης κατακτητικής και τάσιν κυριαρχίας επί της Έκκλησίας, ξένα μέν έντελώς προς τό δημοκρατικόν όμοσπονδιακόν πνέυμα της διοικήσεως της Όρθοδοξου Ανατολικής Έκκλησίας, όδοντα έπιθιμίας έγκαταστάσεως παπικού πρωτεύον τρόπον πινά έν τή Έκκλησία»¹³. Σηλητεύει τίς επέκτασεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου σέ ρωσικές επαρχίες, κυρίως όμως, την «άντικανονική επέμβαση του» επί Γρηγορίου Σ΄ στην Ανατολική και Νότιο Αφρική¹⁴. Θεωρώντας άδόκιμον τόν όρο «Εκκλησία Διασποράς»¹⁵, διερωτάται εάν είναι εύλογον να προβαίνει τό Οικουμενικό Πατριαρχειον σέ επέκταση της δικαιοδοσίας του σέ περιοχές, που υπελάτουν προς τό πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Άλλωστε, τό Πατριαρχείο Αλεξανδρείας άπέστειλε ιερείς σέ περιοχές της Ερυθρίας, Σμαλίας και Αιθιοπίας, όπου είχαν εγκατασταθεί Έλληνες. Ο Χριστοφόρος προβαίνει σέ μία μελέτη τόσο των κανόνων όσο και του έθους/της πράξεως της Έκκλησίας, για να καταδείξει όπι δεν υπερέχει τό Οικουμενικό Πατριαρχείο έναντι των άλλων πρεσβυτερών Πατριαρχείων. Είναι ένδεικτικό ότι την έπιχειρηματολογία του Χριστοφόρου άνευκυκλώως σήμερα, μετά από 90 και πλέον έτη, τό Πατριαρχείο Μόσχας¹⁶. Η δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου περιελάμβανε τίς περιοχές «Ποντικής, Ασιανής (σημ. Μ. Ασία), Ορακικής», και υπό την έννοια αυτή «και τών έν τοίς βαρβαρικός έθνεσιν, τοίς ούσιν έν τάς ρηθείσις Διοικήσεις ούτοι είνι οι Αλανοι και οι Ράσσοι. οι μέν γάρ τή Ποντική Διοικήσει, οι δέ Ράσσοι τή Ορκήσι συμπαρόκεινται»¹⁷. Επισημναιέ ο Χριστοφόρος ότι «ρηρωτό ή γνώμη και των λοιπών Πατριαρχών, και έβάρουν αυτή όσον και ή του Οικουμενικού Πατριάρχου»¹⁸. Ύπενθυμίζει ο Χριστοφόρος την σύγκληση Πανορθόδοξου Συνόδου για την χορήγηση Αυτοεφαλίας της Ρωσίας και την καταδική του Βουλγαρικού σχίσματος. Άλλωστε, ή συλλογική άπόφαση είναι συνυφασμένη με τόν ΛΔ΄ Κανόνα των Άποστόλων, στον οποίο εμφανίζεται σχέση μεταξύ της έν όμονοία συλλογικής αυτής πράξεως και της δόξης του Θεού Πατρός δια τό Χριστόν έν τώ Αγίω Πνεύματι. Παράλληλα, τσόν ο Θεόδωρος Βαλααμίν όσον και ο Ζωιναρός καταφάσκουν την σημασία του «τόν έν αύτοίς πρώτον» και έπιμένουν στην άμοιβαίότητα, στην έπικαλυμένη συλλογική πράξη¹⁹.

Στην σημερινή συγκυρία, που βάλλεται ή Όρθοδοξία, ή ύπαρξη όσων τοπικών Εκκλησιών, μιάς ρωσικής και μιάς του Οικουμενικού Πατριαρχείου, στα έδάφη των χωρών της Απτω Ανατολής, προσκρούει, και δικαίως, άλλωστε, έν «Εθνοφυλετισμό, τόν οποίο άπερίφραστα καταδικάζει ή Μείζων Σύνοδος στην ΚΠολη τό 1872. Ή Σύνοδος του 1872 διεκρήρυξε, άντι της κοσμικής άρχής των φιλετικών Εκκλησιών, την κανονική άρχή των Τοπικών Έκκλησιών,

«Διομολογιακός» συγκρητισμός εις τὴν κοινότητα τοῦ Bose

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ιουλίου 2014, από τόν Πάπα Φραγκίσκο στο Πονηρικό Συμβούλιο για την Προώθηση της Χριστιανικής ένότητας, μιάς ένότητας χωρίς τό «αυτό φρονέιν πάντας».

Αν ανατρέξει κανείς στή συνολική θεματολογία των οικουμενικών εκδηλώσεων και των συνεδρίων που πραγματοποιούνται στο Bose, θα άντλησθεί ότι σκοπό έχουν να καταδείξουν όπι ο δογματικός διαφορές άποτελούν εξέλλα διαφορετικές παραδόσεις. Έξάλλου συχνά σέ Βατικανικές άναφορές, οι δογματικές διαφορές καλούνται σκοπύμως εκκλησιαστικά έθιμα. Τό διομολογιακό τού χαρακτηριστός των εξάλλου αυτό φανερώνει.

Τό διομολογιακό τού χαρακτηριστός των καταμετρητέ έπίσης και τό λεγόμενο "εορτολόγιο" του Bose, τό οποίο πληροφορείται «Εκκλησιές θυμηθείτε», τίς οποίες όμως καλεί «διάφορες παραδόσεις», αναφέροντας πσόν εορτάζει την ημέρα εκείνη, ή κάθε μία των καλουμένων από τούς παπικούς "παραδόσεων". Όλες αυτές οι στρεβλώσεις, έχουν καθοριστικό ρόλο, στο να ξεπεραστούν οι σκοπέλοι τά έπικοινωνιακά παίγνια τέτοιων οικουμενικών συνάξεων.

Για τίς όμιλίες του μακαριστού π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σέ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καναπνδρί
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

τους άποκοπέντες από αυτή Παπικούς.

Τό διομολογιακό τού χαρακτηριστός της κοινότητας του Bose, καταδεικνύει και την ποιότητα της προεργείας των Παπικών σέ θέματα άλθλειας. Τρόπος προσέγνσης; Επιδιμία να γνωρίσουν οι Παπικοί την Όρθόδοξη Παράδοση; Δυστυχώς ή οικουμενιστική κοινότητα του Bose, άποτελεί ένα άσάφανερο δείγμα "διομολογιακού συγκρητισμού".

Σέ μία έποχή άπέριωρης προς την πολυτελική οικογένεια και πλήρους έγκαταλείψεως της από τό κράτος, ή Ένωσι προσπαθεί, με τί βοήθεια των χορηγών της, να άπαλύνει τό βάρος που έχουν έπιωμισθεί οι ήρωικές πολυτέκνες οικογένειες και να τί έμψυχώνει στο δύσκολο έργο πού έπιτελούν για χάρη του κοινωνικού μας συνόλου.

Οι παιδικές φωνές και τά χαμόγελα που πλημμύρισαν τίς αθουσες του ξενοδοχείου Intercontinental ήταν τό καλύτερη άνταμοιβή για τό κόπο των διοργανωτών αλλά και μία άχριτα αισιόδοξια για τό μέλλον της Έλλάδος».

Ή Ένωσις Πολυτέκνων Ἀθηνῶν έμοίρασε σχολικά είδη εις 380 παιδιά μελών της

Μεγάλη είναι ή προσφορά της Ε.Π.Α. εις τους δυσκόλους και τους περσιπρόφατες γύρω από τέα θέματα και ούδότεποι σέ θέματα τά οποία άπτονται των δογματικών διαφορών με τους Παπικούς. Ματρυρία Όρθοδοξίας θα ήταν αν προσκαλούντο Όρθόδοξοι να όμιλήσουν με θέματα τά οποία άπτονται των δογματικών διαφορών. Ή άποφυγή άναφορών στις δογματικές διαφορές, προσάθει στή διαίωνιση της΄ εκ παραλήλου΄ πορείας της Έκκλησίας με

«Η Ένωσι Πατριάρχων Αθηνών (http://www.επα.οργ.gr), η οποία καθοριστικό ρόλο, στο να ξεπεραστούν οι σκοπέλοι τά έπικοινωνιακά παίγνια τέτοιων οικουμενικών συνάξεων.

Τά παιδιά είναι όρχα ήν ευκαιρία να γευθούν τόστ, προσφορά της έταιρείας Νουνού, να όρσοπιστούν με χυμούς που εύγενικά προσέφερε ή 3Ε και μετά από ένα σύντομο ενερμητικό και ψυχαγωγικό πρόγραμμα, έλαβαν την

Ἀνακοινωθέν τῶν Συνεδριάσεων τῆς Δ.Ι.Σ. διὰ τὸ μῆνα Σεπτέμβριον

Ἡ Δ.Ι.Σ. εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν ἠκολούθη μὲν τὸν διαορισμὸν τῶν μελῶν τῶν Συννοδικῶν Δικαστηρίων καὶ Ἐπιτροπῶν. Ἀκολουθεῖ τὸ ἀνακοινωθέν:

«Συνήλθε Τετάρτῃ 9 Σεπτεμβρίου 2015, στήν πρώτη Συνεδρία τῆς Δι' Ἀρκῆς Ἱερὰ Συνόδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 159ης Συνοδικῆς Περιόδου.

Μετά τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο, ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Συννοδικῶν Συνεδρῶν ἀντικίνησε ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Διαρκoύς Ἱερὰς Συνόδου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο, γιὰ ὅσα ἐποικοδομητικὰ εἶπε, ἀνέφερε ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου δὲν ὑπάρξει ἄμνηος συνεργασία.

Μετά τὴν ἐπικύρωση τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως ἀπὸ τῆς ἡλξείας τῆς προηγουμένης Συνόδου ἕως σήμερα, συγκροτήθηκαν τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια σύμφωνα μὲ τὴς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας». Στὴ συνέχεια διορίσθηκαν οἱ Σεβασμιώτατοι Συννοδικοί Σύνοδοις— Μέλῃ τῶν Συννοδικῶν Ἐπιτροπῶν κατὰ τῆς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ Νόμου 590/1977, καθὼς καὶ τὰ Συνοδικὰ Μέλῃ τῆς Διοικητικῆς Συμβουλίας Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερὰς Συνόδου καὶ Ὑποεπιτροπῆς «Διπτύχων». Ἐπίσης, ἐνῆν ἡ συγκρότηση τοῦ Α.Υ.Σ.Ε. καὶ τῶν Ἀσπῶν Ὑπηρεσιῶν Συμβουλίων.

Εἰδικότερα, ὡς Συννοδικοὶ Συνδένδοι τῶν Συννοδικῶν Ἐπιτροπῶν, διορίσθηκαν:

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης, Γρηγοῖτις καὶ Ἐορδσίας κ. Θεόκλητος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῶν Ἔργων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Εὐσέβιος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδεψεως καὶ Ἐπιμορφώσεως Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος.

- Στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων καὶ Διαφωτίσεως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου

Ὁ Σεβ. Μητρ. Μεσογαίας διὰ τὸν ὑποψήφιον Μητρ. Κεφαλληνίας

Ἄς μὴ σπεύδῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μεσογαίας κ. Νικόλαος εἰς δηλώσεις, καθὼς τὸ πρότιστον εἶναι νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ πείσῃ τὸν Μακαριώτατον, διότι ὡς ἀκούεται οἱ Ἱεράρχαι πειδαρχούν εἰς τὴν βουλήν του. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ e-kefalonia.net τῆς 9ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ἀναφερόμενος στήν ὑποψηφιότητα τοῦ Ἀρχιμανδρίτη π. Νικόλαου Χαριτουλιάρη, γιὰ τὴν κεφαλὴ τῆς χηρευόουσας μητρόπολης Κεφαλληνίας, ὁ ὁποῖος εἶναι Προϊστάμενος στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Ἐλευθερώτριας στήν Κηφισιά, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος δήλωσε στὴν ἐφημερίδα «Δημόσις τῆς Ανατολικῆς Αἰτικής». Ἐμῖαι ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς ἐντόπιων μητροπολιτῶν». Γνωρίζοντας τὸ κύρος καὶ τὴ δημοτικότητα τοῦ Μητροπολίτη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ἐνὸς τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ λαοῦ, θεωροῦμε ὅτι ἡ δῆλωση αὐτὴ ἐνισχύει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ καταξιωμένου ἐπιστήμονα καὶ κληρικοῦ, γιὰ τὴ θέσθ τοῦ ποιμενάρχῃ τῆς Κεφαλληνίας».

Ἐκτός τὸν Σεβ. Μητρ. Μεσογαίας τώρα καὶ ὁμογενεῖς ἐκ τῆς Κεφαλληνίας τοῦ συλλόγου «Αἴνος» Νέας Ὑόρκης ὑποστηρίζουν δι' ἐπιστολὰς τοὺς εἰς τὸν Μακ. Ἀρχ. Ἀδρῆν τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Ἀρχ. Νικολάου Χαριτουλιάρη. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ newsbomh τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ἐκτροσυμπίντας μεγάλο μέρος τῶν ἀποψήμων Κεφαλονιτῶν τῆς περιοχῆς τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ περιγύρων», ὅπου δραστηριοποιεῖται ὁ Σύλλογος «Αἴνος» καὶ πιστεύοντας ὅτι ἔχουμε τὴν ἴδια ἀποψη μὲ τοὺς ἀπαταχτοὺ Κεφαλλῆνες, θεωροῦμε ὑποχρεώσι μας νὰ υποβάλουμε στὰ μέλη τῆς

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΚΡΑΤΟΥΣ, ΜΑΘΗΜΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ, ΙΣΛΑΜΙΚΟΝ ΤΕΜΕΝΟΣ Ὁ τ. Ὑπ. Παιδείας δι’ ὅλα τὰ φλέγοντα ἐκκλησιαστικὰ θέματα

Συνέντευξιν παρεχώρησεν εἰς τὸ orthodoxiainfo.gr ὁ κ. Ἀρ. Μπαλτζὰ τὴν 10ην Σεπτεμβρίου 2015. Παραθέτουμε τμήμα αὐτῆς:

—...**Κατ’ ἀρχὴν θέλω νὰ σὰς ζητήσω νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πρακτικὰ τί σημαίνει γιὰ εἰσὰς χωρισμός Ἐκκλησίας – Κράτους.**

—... Τὰ (ἐνν. ἱστορικά) δεδομένα ὡδήγησαν σὲ μία μορφὴ σύνδεσης Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ποὺ δὲν ἀπαντᾶται σὲ ἄλλες χώρες καὶ ποὺ πολλοὶ ἐξῶ ἀπὸ τὰ σύνορά μας, δυσκολεύονται νὰ κατανοήσουν.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, παρατηροῦμε πῶς ὁ,πὶ νομοθέσουμε «διαχωρισμὸ Ἐκκλησίας – Κράτους» συνιστᾷ μία διαδικασία ποὺ ἐξελασται ἰσως ἀργά, ἀλλὰ σταθερά. Πρόκειται γιὰ διαδικασία προσαρμογῆς στὰ δεδομένα τῆς πραγματικότητος. Προσαρμογῆς τοῦ Κράτους, ποὺ προκρίνῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐλευθεροῦ πολίτη ποὺ μορεῖ νὰ πιστεῖται ὅ,πὶ θέλει καὶ νὰ ἀσκεῖ ἐλεύθερα τὴ τὴν πίστις του –θρημίζῃ καὶ τὴ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ τῆς ἀνεξερθρκίας. Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας στὶς νέες πραγματικότητες...

ΟΤ: Συγκεκριακὸμμένα ὁ κ. Μπαλτζὰ δέχνει πρὸς τὸν ὁρόμον τῆς ἀλλαγῆς τὸν ὁχέσων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ἡ ἱστορία δι' αὐτὸν εἶναι μία καλὴ ἀνάμνησις, ἡ ὁποία μηχανικὰ κατέληξε εἰς μίαν σύγχρονον κατάστασιν, μὴ ἐπιθυμητήν. Δὲν μπορεί νὰ δῇ τὴν δυναμικὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ κόσμου καὶ τὸ πόσον δετικτὸν δὲ εἶναι τὸ μέλλον τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ φαντάζει ὡς ἀπαρχαιωμένος θεομός, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ... Μήπως καὶ ἄλλοι συνάδελφοί τοῦ ἀνεξαρτήτως κομμῶν δὲν ἔχουν παρομοίας ἀντιλήψεις;

—Ἡ συνάντησις τοῦ κ. Κουράκη μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἑνωσῆς Ἀθῶν Ἑλλάδος παραμνές τοῦ Δεκαετηνίουαυτοῦ προκάλεσε προβληματισμὸν στὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρο. Ὁ προβληματισμὸς ἐνῖνε ἐντονότερος, ὅταν ἡ Ἑνωσὴ Ἀθῶν στήν δικὴ τῆς ἀνακοίνωσις -γιατὶ τὸ ὑπομνηεῖο δὲν ἀνακοινώσε τὸ παραμικρὸ- ἔκανε λόγο γιὰ δέσμευσὶ τοῦ κ. Κουράκη «νὰ ἐπιλυθοῦν τὸ συνυποτάκτῳ νουατὸν» ζητήματα ποὺ τοῦ τέθηκαν, ὅπως τὸ μᾶθημα τῶν θρησκευτικῶν, τὸ θρήσκευμα στὰ ἀπολυτήρια κ.ά. Ὑπάρχει ἀτένεια σχετικά μὲ τὰ θρησκευτικὰ θέματα, τὴν ὁποία δὲν ἔχετε ἀνακινώσει;

—Ὁ καθένας ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν συναντήσεων ποὺ κάνει ἀλλὰ καὶ ποὺ χρόνον ποὺ ἐπιλέγει, γιὰ νὰ τίς κάνει. Ὅμως, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ποινικοποίηση τῆς συναντήσης ἐνὸς πολιτικοῦ μὲ τοὺς ἐκπροσώπους ἐνὸς νόμιμου σωματείου, τὸ ὁποῖο ἐπιθυμεῖ νὰ θέσει τὰ ζητήματα ποὺ τὸ ἐνδιαιρέσθων, ὁδηγεῖ σὲ ἐπικίνδυνα μονοπάτια. Τὸ Ὑπουργεῖο πρέπει νὰ ἔχει μία πολιτικὴ

ἀνοιχτῶν θυρῶν, σὲ ὅποιον θέλει νὰ ἐκφράσει τὶς ἀπόψεις του μὲ τὴν προϋπόθεσις ὅτι σεβεται τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι ἀποδεχόμεσθε αὐτὰ ποὺ μὰς λένε. Ὅπως σωστὰ ἀναφέρετε, ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο δὲν ἐκδόθηκε κανένα δελτίο τύπου, γεγονός ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα ποὺ νὰ δεσμεύει τὸ Ὑπουργεῖο.

ΟΤ: Βεβαίως, παρατηρεῖ κανεὶς ὅτι ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εὐδόξως. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν διαφαίνεται ὅτι δὲν ἔχει συλλάβει τὸ βάθος τῶν ἀντενδκνῶν ἀποψέων τῆς Ἑνωσεως Ἀθῶν, μὲ μέρος τῶν ὁποίων ἴσως συμφωνεῖ. Δυστυχῶς καμία δέσμευσις δὲν ὑπῆρξε διὰ τὸ μέλλον...

—Ἀρα δὲν θὰ καταργήσετε τὸ Μᾶθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

—...Πρὶν τίς ἐκλογές ἡ Ἀριστερὰ εἶχε καταστήσῃ ἀπολύτως σαφές ὅτι δὲν θὰ ἀλλάξει τὸν υποχρεωτικὸ χαρακτήηρα τοῦ μαθήματος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ φροντίσει τὸ μᾶθημα νὰ ἰσορροπήσῃ μετὰ τῆς ἀνάγκης νὰ διδάσκαται ἡ ὀρθόδοξὴ θρησκεία καὶ παράδοσθι ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνάγκης τὰ παιδιὰ μας νὰ μεταβινοῦν ἰ πρεσβεύουν ἄλλες θρησκείες. Καὶ αὐτὴ τὴ γνώση πρέπει νὰ τὴ λαμβάνουν μὲ σεβασμὸ στὶς ἄλλες θρησκείες καὶ ὅχι μὲ κηρύγματα μίσους ἡ ὑποτίμησις ἡ προσβλῶν... δὲν εἶναι δυνατόν τὴ χρησιμοποιεῖν γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, βιβλία ποὺ στοχεύουν νὰ προσβάλλουν ἡ νὰ μειώσουν ἄλλες θρησκευτικὲς κοινότητες ἡ ἐκείνους ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ θρησκευοῦνται... πιστεύομεν ὅτι οἱ Θεολόγοι μποροῦν καὶ πρέπει νὰ παῖξουν ἐνα εὐρύτερο ρόλο σὲ μία σειρά πραγμάτων, ὅπως, πχ, εἶναι τὸ αὐτάνθενον πρόβλημα τοῦ bullying. Ὅμως, ἀπαραιτήτῃ προϋπόθεσι εἶναι οἱ Θεολόγοι νὰ φέρονται ὡς ἐπιστήμονες, ὡς καθηγητῆς, καὶ ὅχι ὡς ἱεραπόστολοι ἡ κατήχητες.

ΟΤ: Διὰ ἄλλων μίαν φορὰν διακρίνεται ἐναργῶς ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν τὸ μᾶθημα τῶν θρησκευτικῶν ὡς καθηγητῆς μὲθων. Ἡ Ὀρθόδοξια διὰ τὸν κ. Μπαλτζὰ ἐξισωνετα μὲ κάθε ἄλλον διεισδυαμῶνιαν. Ὡς ἀπαιτητὸς τοῦ διὰ τὰ θίβλια τῶν θρησκευτικῶν καὶ τοὺς Θεολόγους ἀποδεικνύει τὴν πλήρη ἄγνοיא τὸν, θεωρῶν ὅτι ὑφίστανται ἔστω καὶ ἐκτᾶτος προσβολαὶ ἡ κηρύγματα μίσους! Ἐπιπροσθέτως, ἡ ὀπτικὴ γωνία ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀντιμετωπίζει τὸν ρόλον τοῦ Θεολόγου εἰς τὸ σχολεῖον δὲν ἀνάγεται εἰς τὸ λειτουργημια τῆς μνήσεως εἰς τὸν πνευματικὸν πλοῦτον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐνὸς καλοῦ ἡθικοστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲ διδάξῃ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν. Ἡ

σκέψις καὶ τὸ δράμα τοῦ κ. Μπαλτζὰ διὰ τὴν παιδείαν ἐξαντλεῖται εἰς τὸν κοινοβιοισμόν;

— **Οἱ διαδικασίαι γιὰ ἀνέγερση τεμένους στήν Ἀθῆνα ἐκίνησαν ἀπὸ μία κυβέρνησι, ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶλλον δὲν τὸ περιμέναμε, αὐτὴ τοῦ κ. Σαμαρά, καὶ μῆκτε στὸν «πάγον» ἀπὸ μία κυβέρνησι, ἡ ὁποία θεωροῦσαμε βεβαῖο ὅτι θὰ τὸ ὁλοκλήρωνε, τὴ δικὴ σας, Τελικὰ θὰ ἀνεγερθεῖ ὁχι τὸ τέμενος στῶν πρώην ἐγκαταστάσεις τοῦ Π.Ν.;**

Ὁ ΣΥΡΙΖΑ πάντοτε ὑποστηρίζει τὴν κατασκευὴ τοῦ Τεμένους Ἀθηνῶν, ὅπως καὶ κάθε ἄλλου χώρου προσευχῆς, τόσο γιὰ λόγους τήρησις τοῦ Συντάγματος καὶ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ὅσο καὶ γιὰ λόγους ἐθνικοῦ συμφέροντος. Ἡ περρίπτωση τοῦ Τεμένους εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ γιὰ τὸ εἶδος τῆς πολιτικῆς ποὺ κάνει ἡ ΝΔ καὶ ἡ ἀκροδεξιά. Ἐνῶ γνωρίζουν πολὺ καλά ὅτι ἡ ἀνυπαρξία Τεμένους ἐκθέτει τὴ χώρα διεθνῶς...

ΟΤ: Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν καθίσταται σαφές ὅτι τὸ ἔδος ἱαχρὰ, ὡς σήμερα, κομμάτια δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ δέον, ἀλλὰ εἰς τὴν πλάτην τοῦ λαοῦ στῶν ὁλοκλητῶν παγινθῶ. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι εἶτε διὰ τῆς μῖσος ὁδοῦ εἶτε διὰ τῆς ἄλλης ἀργῇ ἡ γρήγορα θὰ προσβλῶν... δὲν εἶναι δυνατόν τὴ χρησιμοποιεῖν εἰς τὴν κατασκευὴν Τεμένους οὔτε κἄν ἄπλως Ὑψιμίου. Δὲν ἐφθάρνα οἱ λαθρομνηστανάσται καὶ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν, ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσαγοῦν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς πρωτεύουσῆς τὸ Ἰσλάμ διὰ τὰ καλά.

— **Κάποιοι κάνουν λόγο γιὰ πρόθεσι τοῦ Πατριάρχῃ καὶ θέσι θεμα Νέων Χωρῶν. Τὸ ἐλληνικὸ κράτος εἶναι ὁ τρίτος συμβαλλόμενος στήν συμφωνία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν γιὰ τὸ θέμα. Ποιες εἶναι οἱ προθέσεις σας ἀλλήως;**

—...Τὰ θέματα στὰ ὁποία ἀναφέρεστε ἔχουν διευθετηθεῖ μὲ τρόπο ὀριστικὸ καὶ σοφῶ... Ἡ Πολιτεία εἶναι ἐγγυητὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ status quo ἀπὸ τὴν Ὁράκη καὶ τὸ Ἅγιο Ὅρος ὡς τὸ Καστελλόριζο καὶ τὴν Κρήτη.

ΟΤ: Πλήρως ἄγνοια τῆς καταστάσεως τῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πολιταρχίας ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ ὁποία ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς ἐνότητος.

— **Διάβασα ἕνα ἄρθρο σας στήν «Αὐγὴ» γραμμένο σὲ ἀνύποπτο χρόνο, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 2014, στὸ ὁποῖο ὑποστηρίζετε ὅτι ὁ βαρύτερος ὁρκος στὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ εἶναι ἡ φράσις «Ξέ ὀ,πὶ ἐχω ἱερὸν».**

— Τὸ ἱερὸ εἶναι οἰκουμενικὸ, παναθρῶπινο καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ χρόνο. Δὲν ὑπάρχει πολιτισμός χωρὶς ἱερὸ. Ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὴ συνείδησι τοῦ

Παραλειπόμενα ἀπὸ τὴν Σύναξιν τῆς Ἰνδίκτου εἰς τὸ Φανάρι

Τοῦ κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασσοπούλου

ἐπομένως εὐκόλο ἦταν νὰ ἔχει κατατεστὶ γνωστὸ τὸ περιεχόμενον τῆς πρὶν διαβιβαστῆς στοῦς Μητροπολίτες. Ὡς πρὸς τὴν οὐσία τῆς προσκλησεως στὴν ὁμιλία τοῦ Ὁ Πατριάρχης δικαιολόγησι τὴν πράξιν τοῦ σημεῖωνόντας: «Ἡ παρούσα σύναξις μὴ ἔχουσα διοικητικῶν χαρακτήρων ἀποτελεῖ τὸν φυσικὸν χώρον πάντων τῶν ἐπισκοπικῶν τοῦ Ὁρόνου, τοὺς ὁποίους καὶ ὑποδεχόμεθα μετὰ πλείστης χαποῦ συμμετεχόν στὴ σύναξί ἐξεφράσθῃ τὸ παράπνοον ὅτι ἡ Σύνοσις δὲν κάλυψε ὅσους δὲν θὰ ἔβελαν νὰ συμμετάσχουν, ἀφοῦ δὲν ἵππερ μίαν ἀποστολήν, ὅπως παλαιότερα, νὰ ἀποστείλει στήν Κωνσταντινουπόλη μόνον ὀλιγάριθμην ἀντιπροσωπία. Ἀφοῦ δὲν ἵππερ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἡ Ἱερὰ Σύνοσις, κατὰ μέγισθα λόγο, δὲν μπορούσαμε ἐμεῖς νὰ πάρουμε τὴν εὐθύνην τῆς ἀνήρνεσως», μάς εἶπε Ἱεράρχης, ποὺ μετέβη στήν Κωνσταντινουπόλη. Ἄλλος ποὺ ἐτίπης συμμετέχεο στὴ σύναξιν εἶπε μετὰπάντο: «Εμεῖς ἔχομε ποίμνιο καὶ λέγομε ἀπὸ αὐτὸ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς Αποστολῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, καὶ ποὺ μὲ ἔκανε νὰ αισθανῶ πολὺ ἄσχημα». Βεβαίως ἡ στάσις τοῦ Μητροπολίτου Κονίτης ἐλέγχις ὅσους δὲν ἔδειξαν τὸ ἴδιο μὲ αὐτὸν σθένος. Ἄλλῃ δικαιολογία ποὺ ἐλέγχθη ἦταν ὅτι πάντως σὲ κρίσιμες ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεις, ὅπως τὴν ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἰωαννίνων, σὲ μεγάλο ποσοστὸ, τάσσονται στὸ πλευρὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ πλευρᾶς Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ συμμετεχόν στὴ σύναξί ἐξεφράσθῃ τὸ παράπνοον ὅτι ἡ Σύνοσις δὲν κάλυψε ὅσους δὲν θὰ ἔβελαν νὰ συμμετάσχουν, ἀφοῦ δὲν ἵππερ μίαν ἀποστολήν, ὅπως παλαιότερα, νὰ ἀποστείλει στήν Κωνσταντινουπόλη μόνον ὀλιγάριθμην ἀντιπροσωπία. Ἀφοῦ δὲν ἵππερ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἡ Ἱερὰ Σύνοσις, κατὰ μέγισθα λόγο, δὲν μπορούσαμε ἐμεῖς νὰ πάρουμε τὴν εὐθύνην τῆς ἀνήρνεσως», μάς εἶπε Ἱεράρχης, ποὺ μετέβη στήν Κωνσταντινουπόλη. Ἄλλος ποὺ ἐτίπης συμμετέχεο στὴ σύναξιν εἶπε μετὰπάντο: «Εμεῖς ἔχομε ποίμνιο καὶ λέγομε ἀπὸ αὐτὸ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς Αποστολῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, καὶ ποὺ μὲ ἔκανε νὰ αισθανῶ πολὺ ἄσχημα». Βεβαίως ἡ στάσις τοῦ Μητροπολίτου Κονίτης ἐλέγχις ὅσους δὲν ἔδειξαν τὸ ἴδιο μὲ αὐτὸν σθένος. Ἄλλῃ δικαιολογία ποὺ ἐλέγχθη ἦταν ὅτι πάντως σὲ κρίσιμες ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεις, ὅπως τὴν ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἰωαννίνων, σὲ μεγάλο ποσοστὸ, τάσσονται στὸ πλευρὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στήν ὁμιλία του στὴ Σύναξί καὶ ἐκτός κειμένου ἀνέφερε τὸ γεγονός ὅτι παρέλαβε τὴν ἐπιστολή ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσει. Τὴν χαρακτηριστικὴν πὶν δικαιολογημένην, διότι, ὅπως εἶπε, δὲν μπορεί νὰ ἱσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔλαβεν γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς του, ἀφοῦ ἦταν ἀνοικτὴ καὶ

ὡς πρὸς τὰ θέματα ποὺ ἐτέθησαν στὴ Σύναξί ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως τόνισε ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ παρέστησαν σὲ αὐτὴν ἐνημερωθῆναι γιὰ τὴ Μεγάλῃ Σύνοδο καὶ γιὰ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους. Σημειώνεται ὅτι πέρασιν τὴν τακτικὴν σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ὑπῆρξε ἐνημέρωσις γιὰ τὰ δύο αὐτὰ θέματα καὶ μάλιστα αὐτὴν χαρακτηριστικῆς «πληθρῆς». Στὶς ὁμιλίες τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρατηρήθηκε ὅτι ἀπὸ τὸν ὁρο «πρεσβεῖα τῆς» ἐναντὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχεῶν καὶ Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν πέρασαν στὸν ὁρο «πρωτοεὶ διακονίας».

Στὴν ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικού

Συνάντησις τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου μὲ τὴν ὑπ. Πρωθυπουργὸν εἰς Χίον

Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὴν Χίον μετὰ ἀπὸ πρόσκλησις τοῦ Σεβ. Μητρ. Χίου κ. Μάρκου ἀπὸ τὴν 11ην ἕως καὶ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ εἰχε συναντήσων μὲ τὴν ὑπ. Πρωθυπουργὸν κ. Βασιλκὴν Ὀάνου, μὲ τὴν ὁποῖαν συνεζήτησε περὶ τῶν προσφύγων, ἐνῶ συνητήθη καὶ ἐξεφρασε τὴν συμπαράστασίν του εἰς μετανάστας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατασκηνώσει εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως τῆς νήσου. Συμφώνως πρὸς τὸ e-diseis.gr τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ἐμπρέμτε μου νὰ κλείσω μὲ μία προσωπικὴ ἐρώτησι. Εἰστέ Ὀρθόδοξος Χριστιανός;

— Μοῦ ζητᾷτε μία δημόσια ὁμολογία πίστεως...

— **Ἡ συντριπτικὴ πλειονότης τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ σώματος εἶναι Χριστιανὸ Ὀρθόδοξος. Φαντάζομαι θὰ θέλουν νὰ ἔξουν...**

— Οἱ Χριστιανοὶ ὁμολογοῦν ἐκεῖνο ποὺ πιστεύουν ὅταν καὶ ὅποτε ἐκεῖνοὶ τὸ θέλουν. Κέρδισαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα μὲ τὸ αἶμα τους... Πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη προσβολὴ τὴν τὴν ἴδια τῇ θρησκείᾳ, ὁποιαδήποτε θρησκεία, ἀπὸ τὴ νὰ μετατρέπονται οἱ βαθεύτερες πεποιθήσεις, τὰ βαθύτερα πιστεύω, σὲ προεκλογικὰ ἐπιχειρήματα...

— Ὁ Μητελογιάνης εἶχε πεί στήν δική του, ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ὅτι οἱ ἀριστεροὶ ποὺ πιστεύουνε ὅτι τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶναι τέλος ὀριστικὸ καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα πέραν αὐτοῦ, ἔχουν μίαν ἐξχωριστὴ ἠθική, γιὰτὶ θυσιαζόν τὴ ζωὴ τους χω